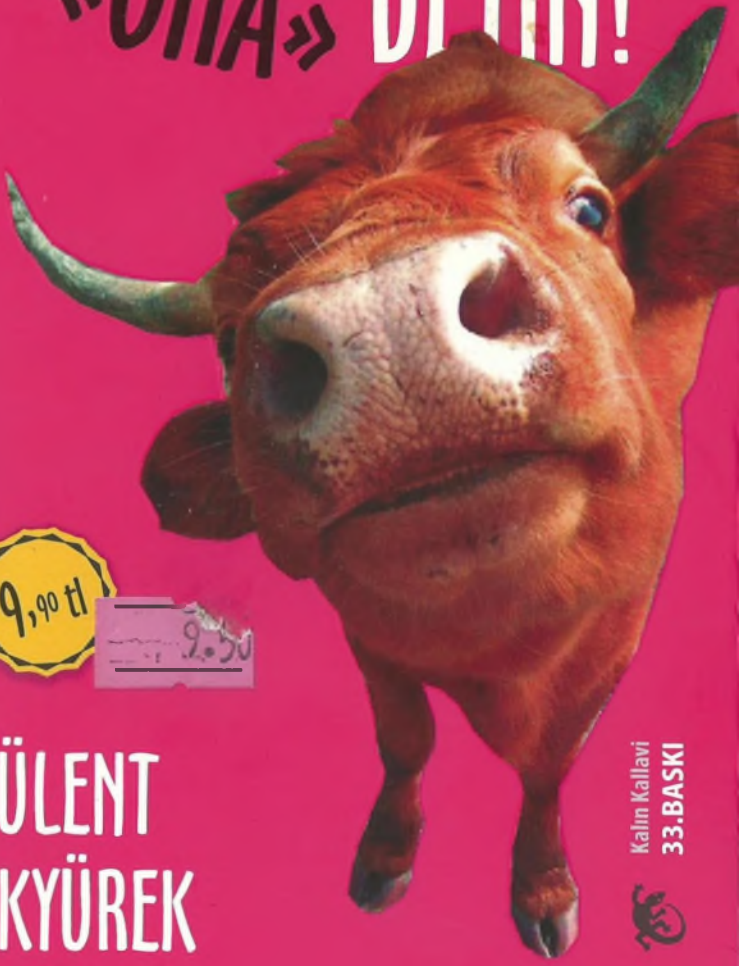
Kişisel Gerileyiş Kitabı

İÇİNİZDEKİ ÖKÜZE «OHA» DEYİN!

9,90 tl

9.50

BÜLENT AKYÜREK

Kalın Kallavi

33.BASKI

Kişisel Gerileyiş Kitabı

İÇİNİZDEKİ ÖKÜZE «OHA» DEYİN!

BÜLENT AKYÜREK

Bülent Akyürek
İçinizdeki Öküze "Oha" Deyin

Fincan Yayınları: 1
Fincan Yayınları, Ocak 2010
Tüm Hakları Saklıdır.
ISBN: 978-605-5653-00-2

Baskı Notları:
1-18. Baskılar: KentKitap, 2008-2009
19-23. Baskılar: Fincan Yayınları, Temmuz 2009
24-26. Baskılar: Ekim 2009
27-29. Baskılar: Ocak 2010
30-33. Baskılar: Mart 2010

© Fincan Yayınları
Her hakkı saklıdır, yazılı izin olmadan hiçbir formatta çoğaltılamaz.

Sanat Yönetmeni: *Muhsin Doğan*
Sayfa Düzeni: *İbrahim N. Ayyıldız*
Baskı: *Cantekin Matbaası*

Fincan Yayınları
GMK Bulvarı No: 108/16
06570 Maltepe - Ankara
Telefon: (312) 230 87 03
Faks: (312) 230 80 03

Web: www.fincanyayinlari.com
E-mail: fincan@liberte.com.tr

Bülent Akyürek

Ankara'da yaşıyor ve ulusa buradan sesleniyor. Çok genç yaşlarda çıkardığı ilk romanından beri benzersiz üslûbu, yaşayışı, sert tavırları ve bağımsız yazarlığıyla, attığı her adımda tartışmalar yarattı. *Cafcaf, Anadolu Gençlik, Haber Ajanda, Genç* ve *Yolcu* dergilerinde yazıyor.

Onu, Türkiye'nin en önemli yeraltı yazarı ve modernizm eleştirmeni yapan başlıca eserleri şunlardır: *Ve Tanrı Ağladı, Cinnetim Cennetimdir, İtin Biri, Yağmur Getiren Fırtına, Çöldeki Penguen, Zamanın Efendisi, Kadınlar Üstüne, Ahmet Abi'nin Gözünden Kaçanlar, Boş Laflar Antolojisi, Yılgın Türkler, Seviyordum Söyleyemedim vs...*

İçi*md*ekiler

Kişisel Gelişim Dinine Hayır! Huzur Kişisel Gerileyiştedir.....13

Şeytan Ayetleri.....37

İçindeki Devi Uyandır Emi Benim Cücüğüm! 39

İleri... Hep İleri... Zıkım Var! 63

Belini İncitmeden Ayaküstü Dolandırma Sanatında
Kişisel Delta Stratejisi.....95

Batı'nın Kişisel Gelişimini Tamamlamış Yeni Ürünü
Büro Erkekleri 102

Kişisel Gelişimini Tamamlamış, Kendi Ayakları Üstüne
Durabilen Modern Kadının Yeri Neresidir? 105

Kişisel Gelişimini Tamamlayamamış Ağustos Böceği ile
Kişisel Gelişimini Tamamlamış Karınca Hikâyesi.....110

Züğürt Ağa'lar ve Modern Dünyada Beyliklerin Çöküşü.....118

Batı'nın Arka Cepleri Kişisel Gelişimi Etkiliyor mu?.....124

Hep En Önde Olmak Zorunda Değiliz.....126

Mesih Bizi Kurtarmaya Gelecek! Size Ne Oluyor?.....134

Çok Konuşmanın Kişisel Gelişime Faydaları.....140

Kişisel Gelişimden Geçmedik Bizim İçimiz Temiz Abi.....149

Kişisel Gelişimci Batı'nın İntikam Duygusu ve
Doğu'nun Toza Toprağa Karışmış Adamları.....155

Doğu'nun Tabureleri ve
Batı'nın Kişisel Olarak Gelişmiş Döner Koltukları.....161

Allah Yirmilik Dişleri Niçin Yarattı?.....171

Dinde Zorlama Yoktur Ama

Kişisel Gelişim Dininin Kuralları Vardır!.....176
Bir Taş Oradaysa Oradadır.....179
Aslında Kilolu Olduğum Söylenemez,
Kişisel Olarak Birazcık İri Kemikliyim.....184
Kuantum Sıçrama Yapmış Batı'nın Yağlanma ve
Obezite Sorununda Zen.....187
Asla Pişman Olma Kararlarından Geri Dönme.....193
Sen Yaparsın, Sen Edersin,
Sen Şusun, Sen Busun, Sen Ne Güzel Şeysin.....199
Sevmek Tensel Temastır! Sevmenin Pivot Noktası.....201
NLP ve Yaralı Kuş Teorisi.....205
Gökteki Rızkını Yerde Arama, Kefenin Cebi Yok!.....207
Üstünlük NLP'de Değil, İstikbâl Takvadadır!.....215
Sen Önemlisin Adamım, Al Coşkuyu.....228
Hayırlısı Olsun, Başka Zamana İnşallah.....238
Bikini ve Nükleer.....250
NLP'ye Karşı İnekler Panzehir mi?.....260
Gadasını Aldığımın Pozitif Elektriği!.....262
Krallığın Babadan Oğula Geçmesinin
Kişisel Gelişime Faydaları.....267
İçimizdeki NLP'ci Çocuk!.....274
Kişisel Gelişimde Karizma Eksikliği Kompleksi.....280
Eğer İstersek Biz de Yaparmışız.....288
Büyük Sır! Evrene Kıpreşim Gönder.....293
Pozitif Olun Eşek Sıpaları.....311
Mış Gibi, Muş Gibi, Cehennemin Dibi.....312
Tırmala Başar ya da
"Çırpınmanın Pivot Noktası"nda Buşido Stratejisi.....317
Başarı "Bışırıcığım" ya da

"Çekilin Daha İleri Gidiciim!" Diyebilenindir.....322
İçimize Atıp Verem mi Olalım?.....327
Her Gün Balık Vereceğinize Balık Tutmasını Öğretip
Sonra da İyilik Yaptım Diye Hava Atmayın!.....330
Olabilitesi Yüksek Örnek Bir Kişisel Gelişim Koçaklaması.....333
Her Şeye Bakanın Kederi Çok Olur.....334
Keşkecilik.....340
Çok Az Çalışmak veya Hiç Çalışmamak İbadettir!.....342
Güce Tapınan İnsanlık için Parfüm Önerisi.....350
Ne Olursan Ol Yine Gel!.....351
Kişisel Gelişim Fıtığı.....354
Bizce Zenginliğin Faydaları Nelerdir?.....357
Eşekler için Genel Tekrar
ya da Kişisel Gerileyiş Manifestosu.....361

İçimizdeki Öküzlere...

Kişisel Gelişim Dinine Hayır! Huzur Kişisel Gerileyiştedir...

Peygamberleri ve kutsal kitapları dışlayan modern dünya, kendi paralel dinlerini yaratmakta gecikmiyor. *"Her zaman bir yol vardır, en iyisine lâyıksın, ikinci adam olarak kalmak sana yakışmaz..."* diyerek; bizlere yetinmemeyi, sabırsızlığı, hep kazanmayı, acımamayı, dünya nimetlerinden faydalanmayı, pişman olmamayı, düşene tekme vurmayı, hırsı öğütleyen *Kişisel Gelişim* kitapları, Batı üzerinden büyük kapitalistlerin yardımlarıyla *"Bir şeytanî paralel din"* olarak hayatımıza girdi.

Kuran-ı Kerim'in tüm ayetlerini tersten okuyarak kendi dinini kuran bu *"Modern çağın kapitalist papazları"* şeytanın sözlerini tüm insanlığa ezberletinceye kadar çalışmaya devam edecek görünüyorlar.

Plastik cerrahlarıyla Allah'ın kendilerine verdiği fizikî yapılarına müdahalede bulunan Batı, şimdi de *"Kişisel Gelişim Rahipleri "*yle el ele vererek iyi niyetli mâsum insanların manevîyatlarıyla oynuyorlar.

Kişisel Gelişim kitaplarının bulunduğu raflar günden güne büyüyor, genişliyor ve insanları başarmaya; kazanmaya, zengin olmaya mecbur bırakarak hayvanlaştıran bu papazlara kimse *"Oha!"* diyemiyor!

Kaderine meydan okuyan; kararlı, gururlu, kaybetmeyisevmeyen, düşük karakterli insana *"Modern İnsan"* deniyor. Şeytanın dervişleri, Kişisel Gelişim kitaplarında kazanma hırsıyla yanıp tutuşan üç kuruşluk adamların, önüne geleni kazıklayarak tırmandıkları zirve yollarını gençlerimize iyi bir haltmış gibi anlatarak binlerce başarı öyküsü ürettiler, kötü örnek oldular. Sektör, aldı başını gidiyor. Kişisel Gelişim kursları, konferans ve seminerlerine inanılmaz talep olduğundan dolayı korkunç paralarla bilet kesiliyor. Bu yeni dinin ayetleri, peygamberleri, hadisleri, kutsal kitapları, evliyaları, türbeleri, ritüelleri var. Bu yeni *"Kişisel Gelişim Dini"* sayesinde dünyada *"huzur içinde çorbasını içebilen"* mutlu, küçük adam kalmadı.

Artık okuma yazma bilmeyen sıradan, iddiasız bir adam bile; İçindeki Dev'i çıkardığında, bilimsel buluş yapabileceğine, Mars'tan taş getirebileceğine ve başbakan olabileceğine inanıyor...

"Düşün başar, Tut Kopar, Kendini Fişekle, Kuantum Düşünce, Senin Neyin Eksik, İstersen Yaparsın, Her şey Elinde, Kim Tutar Seni, Yürü Koçum Yollar Senin..." kitaplarıyla aydınlanan sıradan insanlar birer kibir abidesi olarak aramızda dolaşıyorlar.

Kimse kaderine râzı olmuyor, kimse haddini bilmiyor. Herkes; İnşikak Suresi'nin 6. ayetini görmezden gelerek kısa zamanda köşeyi dönmek istiyor: *"Ey insan! Hakikaten sen, Rabb'ine kavuşuncaya kadar çalışıp didineceksin. Nihayet sen O'na kavuşacaksın"* Oysa insan, ihtiyaçlarını karşılamak zorunda olduğu müddetçe yeryüzünde zahmet ve acılara sabrederek

ahirete kadar helâlinden çalışmak mecburiyetindedir. Cümleyi okuyanlar bu kadar kolay mı diyecekler?

Evet kul olmak kolay değil ama *"İnsanı Anlama ve Kullanma Kılavuzu Mübarek Kuran-ı Kerim"* Beled Suresi 4. ayette şu özelliğimizden bahsediliyor: *"And olsun ki biz insanoğlunu zorluklara katlanacak şekilde yarattık..."*

Beden dili ilmiyle kol kola veren Kişisel Gelişim canavarları, huzur içinde çorbasını içerek namusuyla yaşamaya çalışan fukara insanlara; jestlerini, mimiklerini, bedenlerini kullanmayı öğreterek profesyonel dolandırıcılara çeviriyorlar... Bugün bir iki hafta Kişisel Gelişim Kursu'ndan geçip sertifika almış her insanın peygamber olma şansı var görünüyor...

Aisopos'un şu ibret verici masalını anlatmak için vakit kaybetmemek gerekiyor sanırım: Katırın biri arpa yemekten şişmanlamış. Başlamış: *"Ben, at dayıma benziyorum, her şeyim ona çekmiş..."* diye hava atmaya ama bir gün katırı koşturmuşlar. Koşu bitince suratını asmış ve eşek babası aklına gelmiş...

Evet, masalın dediği gibi aslımızı, yeteneklerimizi, kim olduğumuzu unutursak bir gün bize hatırlatırlar, o zaman var olan kıymetimiz de gider.

Yabancı dillerden çevrilen Kişisel Gelişim kitaplarının, bizim kültürümüze ve insanımıza uygunluğuna bakılmadan bolca reklamı yapılarak okutturuluyor. Çevrilen kitapları okuyup özümseyenlerin, bizim ülkemizde sevilen değil nefret edilecek adamlar olacaklarını bilmiyorlar mı? *"İçindeki Devi Uyandır, İçindeki Tüccarı Fişekle vs..."* kitaplarının binlerce benzeriyle içimizin şeytanlarını serbest bırakanlara inat,

bir Allah'ın kulu da çıkıp; *"İçinizdeki mümini, dervişi uyandırın!"* diyemedi!

Kendi mübarek kitabımızdan faydalanarak *"Millî Kişisel Gelişim Kitapları"* yazamaz ve sektörümüzü büyütüp olgunlaştıramazsak, çeyrek imanlı öz evlatlarımız önce kapitalist sonra da Budist ya da Hıristiyan olacaklar! Yılda üç beş kez Güneydoğu'yu bombalamadan uyuyamayan, müslüman komşu ülkelerden bile paranoyaya kapılıp pirelenen devletlu büyüklerimiz bu erozyonun farkında değiller mi?

Prof. Dr. Demir A. Uğur, "*İnguinal ve Femoral Fıtıkların Cerrahi Tedavisi"* kitabının *"İndirekt İnguinal Fıtıkların Cerrahi Tedavisi"* bölümünde diyor ki:

"Fıtık ameliyatlarında başarılı bir lokal anestezi temin edebilmek için, bölgenin sinir anatomisini iyice bilmek gereklidir. Bölgede dağılan sinirlerin değişik yollar takip etmeleri, başarılı bir anestezi temin edememenin en önde gelen sebebini teşkil etmektedir"

Sabahları uyanır uyanmaz tüm dünyaya av hayvanı gibi bakan, kazanmaya kilitlenmiş para avcısı insanlar topluluğuyla nasıl birlikte yaşayacağız? Bunlara nasıl *"Çüş!"* diyeceğiz, kim diyecek?

Yaşadıkları dünyada her şeyi isteyen, bütün değer ve nesnelerle çiftleşmeye çabalayan kapitalizm çapkını adamlar *"İyi ve güzel olan her şeyi hak ediyorum!"* kandırmacasıyla barbarlıklarına ahlâk eklemeyi de unutmuyorlar. Amentülerinde; giyim, kuşam, dil, yetenek, etkileyici ses tonu, özenle seçilmiş önceden düşünülmüş cümleleri, güç kullanımı ve tükenmez imkânlarıyla *"Maddeyi ayarla, hâllet!"* yazıyor.

*"Millî Çüş Hareketi"*ni başlatmakta ne kadar gecikmişim yeni anlıyorum ve bin dört yüz yıl öncesine gidip kaldığımız yerden devam edersek kaybettiğimiz yüzyılları geri kazanacağımızı sanıyorum...

Ahiret imkânları için dünyayı ayakları altında ezmeye gönül vermiş her insan *"Millî Çüş Hareketi"*ne davetlidir ve *Millî Çüş Hareketi*'nin onursal üyesidir!

Kapitalizm ile birlikte hareket eden Kişisel Gelişimcilerin iş toplantıları; iş yemekleri, kullandıkları mekânlar, tasarlanmış eşyaları erotik bir dilin şaheser paragrafları gibidir.

Barbarların sertliklerine karşılık bu yeni canîler kafayı taktıkları insanları yumuşak bir dil ve dekor üstünde hâlletmeyi salık verirler.

Kişisel Gelişim, insanı ürün hâline getiriyor, onlara bir tüketim nesnesi olarak bakıyor, hepimize kendi kendimizi pazarlayan adamlar olmamızı öğretiyorlar.

Bizi eşrefi mahlûkat makamından alıp pazarlanacak mal konumuna getiren şey Kişisel Gelişim dinini kuran, şeytan olmasın? Müslümanlar olarak bu dili biliyoruz, bu isteklerin kimin istekleri olduğunu anımsıyoruz, öldürmeye çalıştığımız nefsimizi ayağa kaldırmaya çalışanın kim olabileceğini bulmak zor değildir sanırım?

İnsanlara ilk aşama olarak dünyayı; yani doğal olarak evi, arabayı, makamı, kadını, erkeği, parayı, gücü, kariyeri sevdirip ardından da bunlara ulaşabilmenin binlerce sapık yolunu öğretiyorlar.

Şeytanın kurduğu Kişisel Gelişim dininin bir şeriati yok! İnsanın kişisel mutlulukları ve arzularının doyurulmasına yönelik bir anlayışta kendimizden başka hiçbir şeyin hukuku kalmaz ki zaten! Menfaatler uğruna başarılan kişisel dönüşümün nasıl canavarlar yarattığını izlerken panik olmamak, eve kapanmamak, korkudan dışarı çıkamamak, insanlıktan ümidi kesmemek mümkün değil!

Ahir zamanda ve ürkütücü kıyamet alâmetlerinin burnumuzun ucunda olduğunu, herhangi bir Kişisel Gelişim kitabı okuduğumuzda anlayabiliriz. Yarı aydın, kasabalı, nefsi kabarıp donundan taşmış bir insanı bu kitaplar avcı yapabilir. Çünkü açlık, her hayvanı usta bir avcı yapar...

Modern dünya kimsenin pısırık ve tembel olmasını istemiyor oysa; tembel ve pısırık kişi Allah'ın kaderine râzı olmuş mübarek bir adamdır.

Tembel insan, kendi güçlerini kullanarak suyun akışını değiştireceğine inanmaz. Batı'nın yarattığı yeni toplumlarda ise herkesin bir gün Süpermen, Napolyon, Einstein olabilme potansiyeli mevcuttur.

İnanışa göre; kanepesinde yellenerek portakal soyan herhangi bir pijamalı adam ayağa kalkıp Mars'ta fabrika kurabilir! Üstelik bunu piyasada satılan üç kuruşluk Kişisel Gelişim kitaplarından iki tane okuyarak yapacaktır!

Onları bu tarz konuşmalarla eleştirdiğimiz vakit bize hemen şunu diyorlar: *"Peygamberler de yalnız başlarına yola çıkıp dünyayı değiştirmediler mi?"* Psiko-

lojiye bakar mısınız? Demek ki ruhlarında peygamberlik iddiası da taşıyorlar. Ayrıca bu Kişisel Gelişim İguanaları, peygamberlerin yalnız olmadıklarının da farkında değiller. Sırtını yalnızca Allah'a dayayan bir peygamberin gücünü anlayamayacak kadar câhiller.

Kişisel Gelişim Şeytanları, Kuran'ı tersten okuyup yorumlayarak modern dünyanın yeni dini olmaya çalışıyor. Kuran *"Yalnızca Allah'a güvenin, kibre kapılmayın, hiçbir şey elinizde değildir, kader değişmez..."* diyor. Kişiliksiz Gelişimciler ise *"Kendinize, yeteneklerinize, güzelliğinize, içinizdeki deve inanın..."* diyerek Kuran'ı tersten yorumlayıp para kazanıyorlar. Kuran-ı Kerim ayetlerinin mükemmelliğini yıkamayınca tersten yollara başvurarak gayelerine erişmeye çalışıyorlar.

Şimdi bazıları diyecek ki: *"Efendim, madem Kuran Allah kelamıdır, tersten okunmasının da önlemini alsaydı!"* Düz akıl bize bu soruyu her an yöneltebilir ama konu basit: Kuran-ı Kerim'i düz okuyup düz anlayınca ve onun kurallarına uyunca cennete, ters okuyup ters anlayınca da cehenneme gidersiniz.

Her doğru yolun tersi şeytanîdir. Bazı tasvirlerde şeytanın ayakları resmedilirken ters çizilir. Şeytan da kendine ters bir yöne gidiyor olsaydı hidayete ererdi!

Kasas Suresi 68. ayet diyor ki: *"Rabbin dilediğini yaratır ve seçer"* Kişisel Gelişimciler bize, her şeyin hakkımız olduğunu ve uzanıp almamızı öğütlüyorlar.

İnsan, kendisi hakkında yanlış bilgiye kapıldığı an hakkettikleri çoğalıyor. Oysa insanın yaradılış gayele-

riyle yaptıkları incelendiği vakit bir damla suyu bile hak etmediği çabucak gözlemlenecektir.

Kimse evini ahşaptan yapmıyor artık. Taş, beton ve demirle yüzyıllar boyu kalıcı olmak istiyor. İnsan, kelimelerle belini doğrultup iki ayak üstüne kalkmayı sürdürüyor. Onunla komplekslerini, çirkinliklerini, pis huylarını, başarısızlıklarını örtüyor, ruhuna makyaj yapıyor, kendisini pazarlıyor. Ruhlar âleminde ismini, ölüm yaşını, mesleğini, ana-babasını, ırkını, dinini seçtiği hâlde dünyaya geliyor ve yaşantısını beğenmiyor, kazandıklarını azımsıyor, kaderini karalamaya başlıyor. Bir gün meşe ağaçları, Zeus'a: *"Bizim kadar balta yiyen ağaç yok"* diye yakarmışlar. Zeus da onlara: *"Başınıza belayı siz getiriyorsunuz. Keresteniz çok iyi ve bu yüzden bütün baltaların sapı sizden yapılıyor!"*demiş...

İdeolojiler ve inançlarımızın çoğu duygusallıklarımızın kurbanı oldu. İnsan yalnızca günahları için gözyaşı dökmüyorsa, dünyevî istekleri var demektir. Siz duygusal bir peygamber tanıyor musunuz? Hayır, ama ümmetinin gidişatına üzülerek ağlayanlar olmuştur elbet. Allah ile bir ticaret söz konusu olacağı zaman cenneti talep etmeli ve onun için gözyaşı dökmeliyiz. Müminin zirvesi cennettir. Cennetin peşine düşmüş bir müminin herhangi bir nesne için ağlaması doğru olmaz.

Dünyevî istekleriniz yoksa eğer, suratsız bir müslüman olmanızda sakınca yoktur. Çünkü piyasaya gülücük dağıtmak da çirkin, duygusal bir rüşvettir. Müslüman diyalogcu, uzlaşmacı tavırlar takındığı an karanlık yolların yolcusu olabilir.

İslâm, sorumluluktur. Mümin sorumluluk sahibidir. Bir kez kelime-i şahadet getirdikten sonra düşen her yapraktan sen de sorgulanırsın...

Ben, otuz altı yılını ateist olarak geçirmiş akılsız biri olarak *"Huzur İslâmda"* sanarak hidayete erdim fakat gördüm ki huzurun bulunacağı son yer İslâmmış. Bütün gün; kendinize, ümmete, başkalarına kızarak yaşıyor ve öfkenizin kurbanı oluyorsunuz. Aşkını ilân edememiş veya ilân etmiş ama karşılık alamamış bir adamın mutsuzluğu nefsinin isteklerini doyuramamakla açıklanır ama aşktan karşılığını alanlara bakınız, sırıtarak gezerler.

Mutluluk, şımartılmış nefislerimizin fotoğrafıdır. Mutluluk; dünyevî zaferlerin müziği, kayıp cennetimizin cenaze törenidir. Mutluluk, dünyada bulunmayan tek elementtir.

Duygusallık çocuksu, gelişmemiş yanlarımızdan beslenir. Ulusalcıları da zayıflatan şey duygusal törenler, söylemler değil midir? Meydanlara çıkıp bayrak sallamak, iki gazete manşetiyle balkona bayrak asmak en kolay vatandaşlık görevi oldu. İlim yok, irfan yok, elde bayrakla dolaşarak kendimizi kandırıyoruz. Uzun saçlı ulusalcılar, mübarek bayrağımızın dibinde timsah gözyaşları döküp duruyorlar...

Modern insan sabah evden çıkınca gördüğü her şeyin sahibi olmak istiyor. Kadın, araba, mevki, güç... O, her şeyin sahibi olabilecek kapasitededir çünkü. Onlara ulaşmak için bütün yolları deniyor, tüm günahlara giriyor. Modern insanı hayvanlaştıran bu duygulardan kurtulmanın tek yolu aldığı her soluğa şükret-

mekle olacaktır. *"Aldığım bu soluk hakkım değildir ama Rabbimin rahmetinden faydalandım"* diyebildiğimiz an isteklerimiz söner, avcı kişiliğimiz törpülenir ve nefsimize bentler kurarız.

"Atın Hâline İmrenen Eşek" masalında *"Aisopos"* diyor ki: *"At bol bol yiyip geziyor, ben ise çalışıp aç kalıyorum!"* diyen eşek, atın hâline imreniyormuş... Bir gün savaş çıkmış ve çiftlik sahibiyle at savaşta ölmüş. Eşek, olanlara tanık olunca hâline şükredip, bir daha ağzını açmadan hep çalışmış...

Siyasî partilerimiz, edebiyatımız, dinimiz, sinemamız, spor karşılaşmalarımız, ucuz duygusallıklara kurban olup gitti. İşte edebî namusumuzu burada kaybediyoruz. Gözyaşları ya da isyan içinde yazdığımız kitaplar Allah'a yazılmış şikâyet dilekçelerine dönüşüyor. Saçlarımız ağardıktan sonra bile, bir ergenlik alışkanlığı olan aşk metinlerini sürdürürken komik olduğumuz aklımıza gelmiyor. İçinde fikir olmayan milyonlarca paragraftan şehvetimiz, isteklerimiz fışkırıyor. Eğer, edebiyat istek demekse hepimiz çok iyi biliyoruz ki bu dua ile mümkündür ve duanın kâğıt kaleme ihtiyacı yoktur!

Kelimeler önemlidir. Kelimeler bıçaktır. Her kelime bir iklimde ipek, diğer iklimde testere olabilir. Bunu Nobel almamış yazarlar da *(Fazlasıyla!)* bilir. Gerçek âlim fazlasıyla değil eksiğiyle bilendir. Aslında her şeyi fazlasıyla bilen Doğulu âlim niyeyse hep eksiğiyle bildiğini idrak eder.

*"İbn Kayyım El- Cevziyye"*nin *"Medaricu's Salikin" (Kuran'i Tasavvufun Esasları)* adlı iki bin sayfalık eseri *Fatiha Suresi*'nin bir ayetini açıklar: *"Yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım isteriz"* Açıklar dediğime bakmayın, kendisi *"Allah'ın bir ayetini gücüm yettiğince, cüzî irademle, yetersiz olacağını şimdiden bilerek açıklamaya çalışacağım"* der. Önce espri gibi gelen sonra da olayın gerçek mânâsını düşününce bizleri utanca sürükleyen başka bir cümlesi de şudur: *"Bu küçük risaleyi..."* Bakar mısınız *"Küçük bir risale"* diyor, hiç havaya girmiyor, işin dibini buldum, artık ötesi yok diye hava atmıyor.

Muhittin Arabi, Gazali ve nice Doğu âlimi de böyledir. Kitaplarının başında bir kitap yazmaya cüret ettikleri için bin bir özürle başlar, kitap bitince de *"Ben fanînin, ben câhilin bildiği şimdilik bu kadar Allah eksiklerimizi tamamlasın, Allah cehaletimizi affetsin"* derler. Gerçek *eksik yaşam* duygusu budur.

Eksiklik Allah'a karşı kulluğu yeterince yapamamak ve takva noksanlıklarındadır. Burada âlimi cehennem korkusu sarar. Çünkü Allah onu âlim olarak seçmiş ve âlim yeterince çalışamamıştır. Onların nefsi bir kere olsun iki ekmek, bir çarık istemedi.

Doğu'nun erkek âlimlerine göre *"İstemek"* kadınsı duygulardır. İstemek, eksiklik duygusundan kaynaklanır. İnsan bir şeyi hak ettiğine inanmadan isteyemez. Modern insanın mutsuzluğu buradan kaynaklanır. O, her şeyi hak ettiğini ama tanrının ve insanların ona karşı haksızlık ettiğini sanır.

Yüzüne bakılmayan erkekler güzel kadın istiyor, kör câhiller paranın kendisine yakışacağını sanıyor, kalem korkunç insanların elinde... Bir odacıya Genel Müdürlük teklif edin vallahi yok demez! *"Benim neyim eksik?"* duygusu bütün toplumu aşağılık mahlûklar hâline getirdi. Para, bir zamanlar yeryüzünde Allah'ın gölgesiydi. Onun aracılığıyla adalet dağıtılırdı, iyilik yapılırdı, insanlar kurtarılır, güzellikler yeşertilir, mazlumlar zâlim efendilerin kanlı ellerinden kurtulurdu.

"Tilki bir gün boyuna posuna hayran olduğu aslanın yanına uyurken uzanıp kendini onunla ölçmeye çalışıyormuş ki, aslan birden uyanmış ve tilkiyi yemiş..."

Aslında böyle bir hikâye yok ben uydurdum, eğer bunu uydurmasaydım kaz gibi yumurtlamaya çalışan tavuğun acıklı hikâyesini anlatacaktım, Ne bileyim, utandım işte...

Hz. Bilal kayanın altında işkence görürken karşı tarafa göre pis bir köle gibi görünen Bilal için, Peygamberimizin elçileri büyük miktarda para ödeyip kölelikten kurtardı. Verilen paraya bakıp akıl erdirememişlerdi. Bu parayla köleliğin kalktığını, müslümanların en büyük ibadeti olan namaza ilk çağrı olan ezanı Bilal'e okutulacağını nereden bileceklerdi? Günlerce taşın altında *"Ehed"* diye çığlıklar atan, *"La ilâhe illallah"* diye sözünden dönmeyen Bilal'in sesi günlerce müslümanların kulaklarını tırmalayıp uyutmadı. Bizler o gün bugündür her ezanda Bilal'in çığlıklarını ve kurtuluşunu işitip namaza koşuyoruz.

İnsanoğlunun cennette benliği yoktu. Nefsi Allah'ın avuçlarındaydı ama insan dünyaya sürgün edilince üstünün tozlarını silkeleyip kırılan onurunu onar-

mak için kendi yaralarının kanını diliyle yalayıp ayağa kalktı. Tek başına zorluklarla mücadele ederek hayatını idame ettirecekti, artık cennette olduğu gibi sigorta primleri yatmıyordu.

Cennetteki teslimiyeti ve kulluğundan dolayı Allah'ın ellerinde olan aklı da o zaman başına geldi ama aklın diğer ortağı nefsi, yani şeytandı! *"Sen!"* diyordu şeytan, *"Ayağa kalk, dünyaya hükümdar ol ve nasıl bir varlığı aşağıladığını görsün..."* Allah; filânca ağacın meyvesini yasaklayarak Adem'in imanını, teslimiyetini sınarken, şeytan dünyadaki insanoğlunun kişiliğini geliştiriyordu!

Modern insan; kendisine yönelen her sözü, her fikri, her davranışı, hakaret ve küçültücü bir eylem olarak algılıyor, çünkü onun *"Kişilik, gurur..."* gibi takıntıları var. Gurur ki mümini dinden çıkaran tek şeydir. Mümin, ahir zamanda bir köpekten daha fazla değer gördüğü gün kendisini sil baştan gözden geçirmedikçe bir ayağı cehennemde değil midir? Kibir şeytanın sıfatıdır, müminde kibrin ve gururun zerresine rastlamak hoş olmaz...

Yamyam Batı'nın, şeytanla iş birliği yaparak kurduğu modern dünyada tecavüz edilmeden öldürülmek, üçüncü dünya insanları için büyük nimettir! Ahlâkî, kültürel ve Kişisel Gelişimlerini tamamladıkları için Afrikalıların malları açıktadır. Çıplak bir yamyamla karşılaştığımızda bizi öldüreceği aklımıza gelir. Hiçbir zaman elinde mızrağıyla saldıran çıplak yamyam tarafından tecavüze uğrayacağımızı aklımızdan geçirmeyiz. Bu açıdan güvenlikte sayarız kendimizi ama

bir Batılıyla burun buruna gelince önce namusumuzu kollarız. Batılılar, binlerce dolar kira vererek Avustralya ve Afrika'nın yamyam *(!)* kabileleriyle iç içe, onlarla birlikte avlanarak ve kulübelerinde yaşayarak tatil yapmaya başladılar. En tehlikeli yamyamların içinde kafa dinleyip huzur bulabilen Batılının varın ruh kirliliklerini siz tahmin edin. Onları kendilerinden daha tehlikeli bulmuş olsalardı bu tatil şeklini yaratamazlardı. Batılıların, yamyamların içinde huzur içinde uyuyabilmeleri ve buna tatil diyebilmeleri biz Doğulular için büyük tehlike arz etmelidir. Mesaj açık. Aranızda onlara karşı hâlen sempatiyle yaklaşan varsa uyansın! Kimlerle karşı karşıyayız görün artık!

Batı'yı, kurbanlarını inceleyerek de anlayabilmek mümkün. Kutsalların şifresi kurban taleplerinden çözülür. Bir kutsal ; kurbanının şekli, biçimi, türü ve malzemesiyle karakterini belirler. Kurban, bir milletin toksinlerini simgeler. Koç gibi imanı olan bir İbrahim'in kurbanı tabi ki göksel bir koç olacaktı.

Toplumlar, ırklar, inanç ve kültürler kurban vererek arınır. Kurban vermeyen cemaatlerin kirli kanları damarlarına sızar ve kangrene sebep verir. Kurbanın ilk aşaması olan törenler de anlam yüklüdür. Törenler cemaatin daha mâsum günahlarını arındırır.

Modern dünyada ve dinsiz, inançsız toplumlarda da *"Kurban"* varlığını sürdürmekte. Kurban geleneği hiç ölmedi. Uzay, medya, bilgisayar, bilgi, iletişim çağı denen bu çağda kurban sayıları artmakla birlikte, törenler modernize olup gizlendiği için onları entelektüel olmayan kafalar göremiyorlar.

Tutulan bir dizinin sevilmeyen karakteri, filmlerin kötü adamları sanal olarak öldürülüp ekrandan kovulduğunda toplum oh çekip rahatlıyor ya da tam anlamıyla siyasî arenadaki bir siyasetçinin sanal kopyası bir karakter hapse tıkıldığında toplum, gerçek hayattaki o siyasetçiyle ödeşmiş oluyor. İnsanlar artık kendilerini kurban olarak görmek istemiyor, içimizde kafası kopartılacak nefsimiz dururken, herkes elindeki Kişisel Gelişim bıçaklarıyla kesecek kurban arıyor...

Batı'nın icat ettiği her ürün insanları faturalara esir etti. Hayatımızı kolaylaştıran araba, telefon, internet gibi icatların giderlerini ödeyebilmek için gece gündüz demeden çalışıp doğadan kopuyoruz.

Bütün evlerde televizyon olduğundan beri sembolik olarak puta tapıyoruz. Kitleler bununla uyuşturulup sistemin askerleri hâline getiriliyor. Kimse kimsenin yüzüne bakamaz oldu. Bakanlar da bir yüzün ayrıntılarına değil, tıpkı televizyona bakar gibi bütüne bakıyor. Edebiyatımızdaki inceliklerinin yok oluşu da buna bağlıdır. Eski insanlar, dostlarının keder veya neşesini yüzündeki küçük çizgilerden yakalardı.

Yanan bir evi, hastayı, felâkete düşmüş insanları ekrana bakar gibi izliyoruz. Hoşumuza gitmeyince de arabamıza atlayıp hızla uzaklaşarak kanal değiştirmiş oluyoruz. Diyeceksiniz ki: *"Ama Kişisel Gelişimciler, yüz çizgileri, jest ve mimiklere çok dikkat ediyorlar!"* Evet, haklısınız ahlâksızlıklarının kanıtı budur işte. Onlar sömürülecek, kullanılacak bir yüz çizgisi bularak karşısındakileri ezerek yükselmeye çabalıyorlar. Bir avcı gibi avının en zayıf noktasını bulup saldırmıyorlar mı?

Bilginin din olduğu bu çağda, internet manyaklığı çocuklarımızı dizlerimizden, öpücüklerimizden koparıp odalarına hapsetti. Çocuklar odalarında yalnız ama bütün dünyayla baş başa kalıyor. *"Her bilgiye istediğiniz anda kavuşacaksınız!"* sloganıyla dünyaya pompalanan internet aslında bilgiye olan saygıyı bitirdi. Hızla bir şeye ulaşma kabiliyeti teknolojinin bilinçaltındaki pornografidir. Açık kapılardan çırılçıplak bilgiye ulaşmak, saygısız Batı'nın insanlık dışı pornografik saldırısına zemin hazırlıyor. Çünkü insanlarda sabır kalmadı. Sabrın olmadığı yerde istekler ve şiddet iç içe girer.

Arzulanan nesnenin şiddetle biçim bulması pornodur. Bu ahlâksız dayatmalardan Allah hepimizi korusun! Şunu sormak istiyorum: internetle ulaşılan bilginin kaçı mâsum ve temiz bilgi? İnternet, en mâsum yaratıklar olan çocuklarımızın odasına kerhane getirmekten başka neye yarıyor? Üstelik bu kerhanenin faturalarını babalarımız akşama kadar alın teri akıtarak ödüyorlar.

Tesettürlü bilgi, yerini çıplaklığa bıraktı. İnternet sayesinde ulaştığımız bilgi müstehcendir. Mahreme her an kolayca ulaşabilen canlılarda bir gün cinsel soğukluk başlar. İnşallah bir gün bilgi putundan kurtularak mahlûkatla barışırız. Şeytan; teknolojik olarak internet aracılığıyla evlerimize sızıp melekleri kovdu. İnternet bağlantısı olan bir eve melekler uğramaz. *Bence böyle...*

Yukarıdaki satırda *"Bence böyle!"* kısmından bahsetmek istiyorum şimdi de. Düşünün ki bir ilim adamı ömrünü vererek bir fikir sahibi oluyor, sonra onu bir

kitleyle paylaşırken karşısına liseliler çıkıp *"Hayır, öyle değil, bence böyle, ben böyle düşünüyorum..."* diyebiliyorlar.

Niçin? Çünkü herkesin fikrine saygı duyma dini yarattılar. Biri çıkıp *"Bence şöyle..."* deyince konu hakkında ehliyeti var mı yok mu diye bakmadan herkesi herkese onaylattırıyorlar! Zihin jimnastiği, reddetme, fikrini ilân etme hakkı, itiraz ederek kendini ortaya koyma hâli, kurulan kişiliklerin en büyük silâhları... Allah'ın, doğanın, kültürlerin ortaya koyduğu hakikatlerin yerini kişilerin hakikatleri aldı. Bir curcunadır sürüyor. Yakında pozisyonlarımızı baştan tartışıp elimizdeki kişisel anayasalarla birbirimizi sınırlamadan çiftleşmeyi beceremeyecek hâle gelirsek şaşırmayın! Bilim, teknolojik malzeme üretmediği gün, bin dört yüz yıl önceki Asr-ı Saadet günlerine ulaşmış olacağız...

İcat, felsefe, sanatsal ürünler, makineler başkalarını beğenmeyen insanlar tarafından geliştirildi. Çalışma isteği, insanın cennetten kovulduğu gün sahip olduğu utanç ve kompleksin ilâcıdır...

Ticarî başarıların dışında kalıp para kazanamamış yoksul insanların sıçrama tahtası ise sanattır! Bir kez sanatınızla kendinizi kanıtladığınız vakit mahallenin imamı gibi ağırlanır, saygı görürsünüz. Dolayısıyla sanatsal ürünler de şeytanın sufleleriyle sol kulağa üflenir...

Çağımızın düşünce öğretmenleri ve *"Ahir Zaman Rahipleri"*ne benzeyen *"Kişisel Gelişimcileri"* ne yapıp edip karşılarındaki magandalardan bile muhteşem başarılı bir varlık oluşturabileceklerine inanıyorlar. Böylelikle kaderlerine râzı olmayan, fırsatını bulunca

yükselebilecek kurt adamlarla birlikte aynı ortamlarda yaşamaya çalışıyoruz.

Teknolojik gelişmeler sayesinde bir yerden bir yere yürümeden gidebiliyoruz artık. Eskiden bir yerden bir yere giderken binlerce çiçek koklar, binlerce insan tanır, türkü dinler, yiyeceklerden tadar, kültürlerden ve coğrafî farklılıklardan faydalanarak yol alırdık. Üstünde yürünen yollar üniversite olurdu. Yol bittiğinde okul biter ve dağarcığımız gelişirdi.

Şimdi uçağa atlayıp dünyanın öteki ucuna birkaç saatte ulaşıyoruz ama bir insan tanımadan, bir nehir geçmeden... Ülkemizde içtiğimiz son çayı bize en uzak ülkenin tuvaletine boşaltıyoruz. Döngüsel zamandan, zamanın hazmından ve yolculuğun hazzından teknolojiyle kopmuş olduk. Çin'deki bilgiyi internet aracılığıyla on saniyede almak kimseyi âlim yapmaz. Bizi eğiten, bilgiye ulaşmak için çıkılan yolun çilesidir. Eğitim ve öğretim denen kurumun eğitim kısmı nerede?

Çilesiz bilgi kalıcı değildir. Acı çekmeden öğrenilen her cümlenin kanadı vardır, ilk fırsatta uçar. Bildiklerimizin kanatlı olmasını istemiyorsak öğrenirken kendimizi yolmalıyız. Bu iş CD izlettirmek, internetten kopyalamak, slayt göstermekle olmaz. Bunu anladığımız gün, emin olun ki çocuklarımız diplomalı câhiller olmaktan kurtulacaklardır.

Batı'nın ve Kişisel Gelişimcilerin ürettiği insan tipi hakikatten koptu. Örneğin dağda kaldığında yönünü bulamayan, zehirli mantarı zararsızından ayıramayan,

kibritsiz ateş yakamayan modern insan, milyonlarca bilginin altında ne kadar âciz yaşadığını bilemiyor.

Oysa teknolojik ve bilimin son gelişmelerinden habersiz yaşayan sözümona akılsız hayvanlar, birer hayatta kalma uzmanları değiller mi? Onlar, gören gözler ve ibret alan gönüller için *'Beden dili kitabı okumadan da dimdik yürüyebileceğimizin'* biricik ispatlarıdır..

Sineması, televizyonları, kitapları, şeytansı teknolojileri, ticarî ve askerî güçlerini baskı aracı olarak kullanıp tüm dünyaya gerçeğin, doğrunun, yanlışın, iyinin, kötünün ne olup olmadığını dayatıyorlar. Biz, üçüncü dünyanın fukaraları *(Onların güçlerini haram bilip kullanmadığımız için)* ağzımızı açıp fikrimizi söyleyemez hâle geldik.

Aisopos'un şu masalı nasıl da duygularımıza tercüman olmuş, bir bakalım:

Bir adamla, aslan böbürlenerek birlikte yol yürüyorlarmış ve soylarını övüyorlarmış.. Bir adamın aslanı boğduğu heykelin önünde durmuşlar. Bunu fırsat bilen adam, heykeli aslana göstererek demiş ki: *"Gördüğün gibi biz sizden güçlüyüz!"* Aslan, bıyık altından gülümseyerek cevap vermiş: *"Eğer, biz de heykel yapmasını bilseydik sen o zaman aslanların parçaladığı insan heykellerini adım başı görürdün!"*

Modern çağın kurbanları, ey Allah'ın ahir zaman kulları! Allah'tan korkup sakının, Kişisel Gelişimcilerden çekinin. Onlar sizi saptırmaya çalışan, günaha sevk eden, renkten renge giren, her türlü numarayı çeviren, her fırsatta imanınızın bir uzvunu sakatlayan

sapkın ve ayartıcı kimselerdir. Yüzleri gülerken kalpleri hastalıklı ve bozuktur. Sinsice yürür, görünmeden takip eder, her derde deva görünürler ama yaptıkları işler doktorları bile devasız bırakır. Onlar her köşe başında bekleyen, her kalbe tesir eden, herkese akıtacak gözyaşı olan timsahlardır. Çıkarları uğruna över ve karşılık beklerler. Onlar her hakka karşı bâtıl, her doğruya karşı eğri, her canlıya karşı kâtil, her kapıya bir anahtar, her geceye bir lamba hazırlamışlardır...

İlim, cehaletin zıddıdır. Cehalet karanlıkta ilim aydınlıkta olur. Teknoloji çağında yaratılan hızlı ve simülasyon ürünler, slayt gibi gözlerimizin önünden akarken hakikatin peşine nasıl düşeceğiz?

Karanlıklar içinde aranan ilim kimi aydınlatacak bilemiyorum? Yaratılan bozuk düzenin yıkılması gerektiğini biliyorum başkasına da aklım ermiyor, hepsi bu!

Yazının başında da belirttiğim gibi, var olan dinleri dışlayıp tam tersinden ama aynı yolda yürüyen paralel dinler yaratıyorlar... Helâl, haram, ayıp, günah, sevap kelimelerini duyunca çıldıran ve gündelik dillerinde bunları kullanmaktan çekinen insanlar bütün bunların karşısına *"Ahlâk"*ı yerleştirdi... Ahlâk, modern dünyanın paralel dinlerinden birisidir... Türkiye'nin hatta dünyanın tanıdığı eski ustalardan ateist bir müzisyen arkadaşım: *"İbadetler ve din insanları doğru yola getirmek için varsa, benim dine ihtiyacım yok, çünkü ben zaten ahlâklı bir insanım, kimseye zarar vermem, çalmam, yalan söylemem, dedikodu yapmam, kimseye çamur atmam, âdil davranır ve hak etmediğim bir şeye uzanmam..."* diyordu.

Bunun yanlış bir fikir olduğunu bir çok insan bilmez ve ilk etapta söylenenler mantıklı gelir, oysa Kelime-i Şahadet getirerek kontrat imzalamadıktan sonra kafana göre iyi ya da kötü bir adam olabilmenin anlamı yoktur... Hatta Allah'ın koyduğu yasaklara aldırış etmiyor, kendi dinini *"Ahlâk"* başlığı altında, kişisel prensiplerle ilân etmiş olmakla kibrin zirvesinde yürümüş oluyorsun...

Allah'ın rızası için, Allah'ın adını anmadan ve eylemlerini ona ithaf etmeden yapacağın iyiliklerin bile anlamı yoktur. Nefs adına yapılan bu şehvet dolu iyilikler en büyük cehennem taşıtlarıdır! *"İhlasla, ibadetinizi yalnız onun rızası için yaparak Allah'a kulluk ediniz!" (A'raf Suresi, 29. ayet...)*

Niçin ahlâklı davranmalıyız, diye kendimize sorarsak ahlâkın ne işe yaradığı ve referanslarının neler olduğunu daha iyi anlamış oluruz...

Mübarek Kuran-ı Kerim *"Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla..."* diyerek başlıyor. Kendi başımıza yaptığımız eylemlerin hiçliği, kulluğun sınırları Fatiha'dan başlıyor. Eylemlerinde söz konusu olan neyi, niçin, kim için, ne adına ve neden yaptığındır. Patronun Allah olduğunu ifade etmediğin an şahsını kutsayarak kendi krallığını kurmuş ve kendi koyduğun yasaları uygulamış olursun. Küçük görünen bu hatalar, Allah korusun, insanı dinden eder!

Sadi, *"Bostan"* adlı eserinde ne diyor: *"Ben yüce dağlar bilirim ki küçük küçük taşlardan meydana gelmiştir"* Paralel bir din hâline gelen ahlâk kurallarıyla şirke giriyoruz. Bazıları der ki: *"Seferiyken namazı eksiltme*

hakkım var ama ben yine de tamamını kılacağım" Hayır efendim, Allah'ın bize acıyarak koyduğu kuralları çiğnediğimiz an ondan daha merhametli olduğumuzu ima eder, en iyi kul olma kibrine kapılırız. Neyse o... Askerlikte bile *"Bu ağacın başında tüm gece nöbetçi kalacaksın!"* dendiğinde bize düşen nöbeti tutmaktır. *"Bir ağacın nöbeti mi olurmuş, mantıklı mı?"* diye sorgulamaya başlarsak kulluğumuzu kaybederiz.

Asker: emir kuludur. Askerlik, sorgulama değil uygulamadır. Başındaki büyüğün iradesine bağlanmadır. Şeyh mürit ilişkisidir. İradenin başka bir akla teslim edilmesi kibrimizi törpüler. Sıradan aşk hikâyelerindeki bağlılıkların binde biri Allah ile kul arasında yaşanıyor olsa yavaş yavaş yola girmeye başlarız.

Düşünün! Para, güç, şehvet, diploma, aşk için harcanan emek ibadete, kulluğa verilseydi neler olurdu? Taha Suresi, 131. ayet, nasıl da söyleyemediklerimizi özetliyor: *"Onlardan bazı zümrelere, sırf kendilerini denemek için verdiğimiz dünya hayatının süslerine gözünü dikme. Rabbinin sana verdiği nimet, hem daha hayırlı ve değerli, hem de daha devamlıdır"*

Sonunun şükürle bitmesini dilediğimiz bir ömrün bütün aşamalarında sabrın en güzel yüz metresini koşmalıyız. Bu yolun başı sıkıntı sonu rahatlıktır. Nefsimiz, yolun başındayken *"Emmare"*dir, iyilikten vazgeçirerek kötülüğü emreder. Heveslerine, şeytanın istek ve arzularına muhalefetini sürdürüp *"Nefs'i Emare"*yi yenerse insanoğlu *"Nefs'i Levvame"*ye yani kendini kınayan, kendini sorguya çeken bir makama çıkar. Bundan sonraki aşamada gel-gitlerden kurtu-

larak hak yolu tutup *"Mutmain"* olabilmek vardır ki şimdilik bizi bu kadarı insan etmeye yeter!

Yazıyı, Sadi'nin *"Bostan"*ından bir alıntıyla bitirelim:

"Haberin var mı, ey kemikten kafes? Senin canın, nefes dedikleri bir kuştur! Kuş, bir kere ipten kurtulup kafesten çıktıktan sonra, ne kadar çalışırsan çalış, onu bir daha avlayamazsın. Sakın fırsatı kaçırma, çünkü dünya bir tek nefesten ibarettir ve bilgin kimsenin nazarında bir nefeslik zaman dünyadan daha kıymetlidir. Vaktiyle dünyaya hükmeden İskender bile ölürken bir anda dünyayı bıraktı fakat dünyayı verip bir nefes alması mümkün olamadı.

Herkes ölür ve ne ektiyse onu biçer. Nihayet kendisinden iyi kötü bir isim kalır. Madem ki dostlar gitmiş, bizler de yoldayız, o hâlde bu kervansaraya niçin gönül verelim?

Dünya dilberine gönül bağlama. Bu dilber kiminle oturduysa onun kalbini koparmıştır.

İnsan bir kere mezara yatınca, yüzünün tozunu ancak kıyamet günü temizleyebilir. Şimdi gaflet yakasından başını kaldır ki yarın utançla önüne bakmayasın..."

Ey Allah'ın kulları! Haramı helâli bilip uygulayarak kötülüklerden kaçının. Ecelinizi amellerinizle yarıştırın. Sizden kaybolacak ve size kalacak olanı satın. Mutlak ölüme hazırlanın.

Seslenince uyanan bir toplum olun. Onlar dünyanın kendilerine yurt olmadığını bildiler ve onu ahiret ile değiştirdiler.

Kuşkusuz Allah sizi başıboş yaratmadı. İçinizden biri ile cennet ya da cehennem arasında sadece kavuşacağı ölüm vardır.

Her an bir sonu hazırlamakta ve yaşamı bitirmektedir. Bunun kısa olması normâldir. Şimdi ölümü iki yeni durum kovalamaktadır: gece ve gündüz.

Bin yıl da geçse erkenden gelip kapını çalacak. Ölüm, kapını ya müjdeyle ya da kötü bir haberle çalacak. Ona takdim edeceğin en güzel azık amellerindir.

Dünyadayken hazırlığınızı yapın. Rabbinden sakınan bir kul, kendine nasihat eder, tövbesi için yalvarır, şehvetine galip gelir. Çünkü eceli ondan saklıdır. Umutları onu aldatır. Şeytan ona musallat olmuştur: günahı işlemesi için ona güzel gösterir, *"Sonra tövbe ederim"* diyerek günah işletir ve bir bakar ki ölüm gelip kapısını çalmıştır...

- Şeytanın tahriklerine uymayın. O, sizin açık düşmanınızdır.

- Şeytan, size düşmandır. Siz de ona düşman olun. O, kendisine dost olanları cehennem ehli olmaya çağırır.

- Doğru yol, Kuran'ın yoludur. Şeytan, sizi ondan saptırmasın. O, sizin açık düşmanınızdır.

- Ey, Ademoğulları! Ben size şeytana uymayın, o sizin açık düşmanınızdır demedim mi?

- Şeytan, insanları birbirine düşürmeye çalışır. Çünkü o, insanların açık düşmanıdır.

- Şeytan, saptırıcı ve açık bir düşmandır.

- Kimileri, inatçı şeytana uyarlar. Oysa, bu şeytanın kesin amacı, kendisine uyan herkesi saptırmak ve ateş azabına itmektir.

- Şeytan, size fakirlik vaat eder ve cimrilik, merhametsizlik ve bencillik yapmanızı ister.

- Şeytan, şöyle dedi: *"Ben, senin dosdoğru olan yolunun üzerinde pusu kuracağım. Sonra, gelenlerin sağ tarafından, sol tarafından ve arkalarından sokulup, onları yolun dışına çıkarmaya çalışacağım. Böylece sen, onların çoğunu şükredenlerden görmeyeceksin"*

DİPSİZ NOT: Dikkat ettiniz mi yukarıdaki ayette, şeytan: *"Ben, senin dosdoğru olan yolunun üzerinde pusu kuracağım..."* diyor. Gördüğünüz gibi şeytanın muhatabı hep inançlı insanlar oluyor. Demek ki inananlar daha büyük bir risk altındalar.

İçindeki Devi Uyandır Emi Benim Cücüğüm! Git ve Hakkını Al, Yeter ki İste Başarırsın...

Kapitalist Batı, Kişisel Gelişim kitapları adına bütün dünyaya kin ve hırs aşıladı. *"Her Şeyi Başarmanın On Yolu..."* adlı kitaplarıyla şeytanı üstümüze saldırttı.

Her şeyi istemekle çok çalışmanın kölesi olduk. Kazandıkça da nefsimizi besleyip tüketimi körükledik. Bütün bunlar kapitalistlere yaradı. Hayattaki lüksler-den pay sahibi olduğumuzu idrak edeli sistemlerle uzlaşmanın yollarını aradık. Kavga edenler kaybetti. Anormâl sayıldı. Bir söğüt ağacı altında kendisine yetebilen Doğulular artık bütün tuzaklara düştükten sonra algılarını, antenlerini dış dünyaya açıyorlar. Algıları dış dünyaya açık insanlar olarak *"İçimizdeki kendimiz"*den kopup *"Dışımızdaki başkaları "*nın beğenilerine göre hareket etmeye başladık.

Oysa karşımızdaki adam da bizim gibi bir adam olmaya çalıştığı için maçı hep birlikte kaybediyor ve modern dünyanın uyuşturucularına sığınıyoruz. Köklerimizi dışarıya uzatıyoruz. Mekânsızlığımızın sebebi budur.

Yıkıcı davranış biçimleri daha çok sistemden, dış dünyadan her şeyi isteyen insanlarda gelişiyor... Alamadığı zaman da elindeki çekici kendi benliğine vuru-

yor. İnsanlar beklentideyken şiddete meyillidir. İçerilere gömülen bu şiddet duygusu işlerin aksi gittiği bir zamanda yıldırım hızıyla benliğimizi kontrolü altına alır. Çünkü Batı'nın yarattığı yeni insan tipi her şeyi kendisi yaratmaya muktedir bir yaratıktır. O isteyecek, uzanacak ve koparacaktır. Hiçbir direnişle karşılaşmadan uzanabileceği ağaçların meyvelerinden tat almaz. Zevkleri ve şehvetleri zorluklar karşısında artar. Adrenalin uğruna komik ve tehlikeli işler yapabiliyorlar.

Batı'nın okumuş filozofları ve bilim adamları ise yarattıkları problemlerle övünürler. Bir soru sorabilmek Batı'da kariyerdir, Doğu'da ise sorusu bulunmamış cevapları biriktirenler tarihe kalır. Hayır, haksızlık etmeyelim. Doğu'nun tarih sıkıntısı olmadığı için bulunan bilgilere patent, telif aranmaz. Bulunan cevaplar en yakın insanlara fısıldanır ve zaman içinde topluma bir güzel yedirilir. İşte bu yüzden büyük bir cevap dağ başındaki çobandan ya da köyün nalbantından yayılabilir...

Doğuluların hayret ettiren insan tipleri zaten bizi şaşırtmaz. Bu gibi durumlara şaşıranlar yine Batılılar olur. Laboratuar kurmayışımızın, kürsü peşinde koşmayışımızın nedenleri budur.

Doğuda kimse *"Ben buldum, ilk ben söyledim"* delisi değildir. Erk yasaktır. Güç ayıptır. Gücü kullanmak günahtır ama bir yere varırız ki zâlime karşı güç kullanmamak terbiyesizlik, ahlâksızlıktır, büyük günahtır...

Amerika'nın başını çektiği Batı, zâlim bir ereksiyon medeniyetidir! Her Batılının cinsel uzvuyla problemi

vardır. Rahibinden rahibesine kadar yüzyıllar boyu bunu aşamadılar.

Batı bu yüzden dikine bir medeniyet kurdu. Yüksek kuleleri, dik yürüme biçimleri, fezaya çıkma istekleri, penis biçimli nükleer başlıklı füzeleriyle çıldırarak yükseldiler. Bir cinsel uzuv gibi davranıp, her şeyi dik algıladığınız vakit günbegün dikleştiğinizden karşınızda yataylık istersiniz. Ortaya çıkmış ereksiyon medeniyetini susturacak kurbanın en büyük özelliği domalmış olmaktır. Domalmanın sakinleştirici gücü, onları bir müddet sakinleştirir ama bu taleplerinin bittiği anlamına gelmemelidir, çünkü Batı artık tecavüzünü gerçekleştirirken kurbanının acı çeken yüz hatlarını görmek istiyor ve acıyla atılan çığlıklarla aynı anda boşalmak istiyor.

Yeryüzünün ilk devletlerini erkekler kurduğu için medeniyetler ve devletler erkektir. Erkek devletin uzvu ordusudur. Penisi olan her erkek, onu zaman zaman denemek ister. Aslında denemekten ziyade, anlatmaya çalıştığım şey *"Emin olmak"* tır, içindeki şüpheleri susturmaktır.

İnsan, tapındıklarının nesnesi oluyor. Aşırı bağlandığınız şeyler kaybetme korkusu yaratır. Freud'unun ağzıyla konuşacak olursak, konumuzu *"Hadımlık Korkusu"* yla bağlayabiliriz.

Orduların üniformaları kaputtur. Askerler dik dursun diye eğitilir. Niyeti kötü bir penis gibi, yirmi dört saat bulanmış bilinciyle nöbettedir. Tarihin başlangıcından bugüne bütün silâhların erkeklik organına

gönderme yaptığını anlamamak için aptal olmak gerekiyor. Oklar, mızraklar, kılıçlar, füzeler sivri uçlarıyla vajina arar. Düşman vajinadır... Penis kafalı Batılılar bunu böyle bilir böyle düşünürler.

Son haçlı seferi pornografiktir, bunu Irak'taki son olaylarla ispatladım kendime. 2006 Şubatı'nın son haftasında on yaşındaki çocukları duvar dibinde dipçik ve tekmelerle döven Amerikan askerlerini bütün dünya izledi. Yalnız hiçbir insan fondan gelen *"Yeesss!"* seslerini duymadı, o sözü çözemedi.

Ciğerleri yırtarcasına boğazlarından kudurmuş köpek ahengiyle gelen *"Yess!Yeeesss!"* sesi Batı'nın giydirilmiş ve örtülmüş pornografik atmosferinin biricik ispatıydı. Bu sesleri Batı'nın porno filmlerinden biliyoruz.

On yaşındaki erkek çocuklar ölene kadar Amerikan askerlerince tekmeleniyor ve fonda o iğrenç *"Yess!Yeeessss!"* sesi yükseliyor.

Görüntüleri çeken kamera amatör işi bir kameraydı. Porno filmleri onlarla çekilir. Gökten inerek kurtarıcı olacak olan İsa'nın ise artık kimi kurtaracağından emin olun. İsa bizden ağalar, Hz. Muhammed bizden, tabiat, mahlûkat bizden. Biz de onlardan olursak problem yok!

Batı'nın kapitalist savaş tüccarları ve Birleşmiş Milletler, grup seksin sinsi bir aygıtı gibi Irak'ı, Afganistan'ı yatağa hazırlayıp Amerika'yı çağırdı. Bu anlamda bildiğimiz bütün uluslararası ilişkiler, konferanslar, anlaşmalar, İnsan Hakları Bildirgesi de pornografik bir metin olarak okunabilir...

Şimdi Batı fantezisinin pornografik sahnesine dönüşen Bağdat'ta her şey mümkün... Çocuk seksi, hayvan seksi, yaşlı seksi, Nekrofili, erkek seksi... Amerika bütün imkânlarını tüketecek orada... Pornografinin tükenen kurguları orada yeniden milyonlarca kare dirilecek. Tayland da uluslararası erotizmin kerhanesi yapılmamış mı?

Batı'nın fermuarına karşılık Doğu'nun uçkuru vardır. Aklından kötülük geçtiğinde uçkurundaki kırk düğümü çözerken kırk kapıdan geçer. Oysa Batı fermuarlıdır. Cırt açılır, iş bitirilir ve cırt kapatılır. Saniyelere sığdırılmış iki cırt sesinin arasına evlatlarımızı kurban vermeyelim.

Bunlar yamyam bile değiller! Bizi sadece öldürmeye, kazanda kaynatmaya gelmiyorlar, hepimize tecavüz edecekler... *"Medeniyetler Çatışması"* adı verdikleri bu savaş yutturmacadır. Ortada iki medeniyet yok ki medeniyetler çatışması çıksın!

Batı'nın çıldırmış askerleri, Şehrazat'ın egzotik sarayları ve Leyla'nın çığlık yutan çöllerinde, bin bir seks figürünü uygulamak için yola koyuldular. Duyguları temiz, bedenleri steril, uykuları ve bilinçaltları huzurlu, Doğulu kadınların namusları Batı'yı zaten tahrik ediyordu. Buranın da içine tükürmeden, her rahme şeytanın tohumlarını ekmeden gitmeyecekler. Olay bu, konu basit...

Bizler barışsever değiliz. Barışı sevmek aklımızın ucundan geçmez. Barış içinde yaşarız. Bir şeyi sevmek için, o şey için özlem duymak gerekir. Biz, barışa karşı özlem duymadık. Barışı onlar sever. Barışı

sevdikleri içindir ki kendilerine yeni savaşlar üretmek zorunda kalırlar hep...

Erotizmin pornografiden farkları vardır. Erotizmin içine izleyici de katılır. Filmin bir sahnesinde kadının düğmesi açılır ve gerisini seyirci tamamlar. Düğmeyi açan el sen olursun... Kadını öpen dudaklar senindir. Oysa pornografide tüm hakların talana uğrar... Pornografinin tüm bu sahnelerini, âniden birini bıçaklayan bir kâtili izler gibi algılarız. İncelikten, hareketten, seyirciyi olayın içine sokmaktan âciz bu oyunda etken de edilgen de aktörlerdir. Sen sadece izler ve şâhit olursun. Kişiyi yıkan buradaki şeytanî şâhitliktir. Bu an içindeki şâhitliğimiz bilincimizdeki ve hatıralarımızdaki tüm güzellikleri kara bir örtüyle örter ve bizleri onlardan biri yapar.

Her insan erotik bir filmde sevdiğini anımsayabilir ama pornografinin boğucu, çıldırtan, karanlık atmosferinde sevdiklerini hatırlamamak için gayret sarf eder. Öyleyse pornografi düşmanlarla yapılan bir şeydir.

Hatırlamamak üzere verilen savaşlar hatırlamalara yol açarken, insan beynini hazır olmadığı bir platformda yıkıma götürür. Yıkımdan kurtulmanın tek yolu kalmıştır: En erken zamanda yıkılmak...

Pornografiye karşı insanca direnirken zayiat artar. Görüntüler tekrarlanır, bitmek bilmeyen aynı sahneler bir nevi meditasyon olur ve bu yoğunlaşma ânında insan etinin sığır etinden farkı kalmaz.

Pornografi izlerken empati yapamayan her insan müslüman Doğuludur. Dediklerimden yola çıkarak

izleyici olmayı kabullenmeyin. Zulmü izleyen hiç kimse Doğulu olamaz!

Iraklı çocukların görüntüleri bir başka açıdan da kışkırtıcı ve pornografiktir. Yüksek teknoloji ve gelişmiş silâhlarıyla iki metrelik domuz Amerikalılar, on yaşındaki söğüt dalı çocukları delicesine tekmeliyor.

Pornografi ezen ve ezilenlerin, küçük ve büyüklerin, dar ve genişlerin savaşıdır. Yaşı küçük, minyon kadınlara her şartlarda en kalın adamlar saldırır. Sahneler moral yıkımına götürür. Filmin sonunda adaletin hiçbir zaman tecelli edemeyeceğini idrak ederek yıkılırız.

Her millet kendi pornografisini oluşturur. Pilli, elektrikli vibratörler, dört zamanlı motor tekniğiyle yapılmış titanyum tatmin aletlerini Japonlar icat etti. Japonlar, oluşturdukları pornografik sahnelerde *"Bir gün insanlığı teknolojiyle becereceklerini"* anlatmaya çalışıyor gibiler! Modern donanımlı Avrupa pornolarında gruplar ön plandadır. Bir Hintli, Çinli, Zenci ya da Arap'a filmin sonuna kadar bütün kanatlardan Haçlılar saldırır. Fransız pornolarında prezervatif gibi hijyenik ve korunmaya yönelik malzemeler kullanılır. Her şeyi yapar ama üstlerine pislik bulaştırmazlar.

Fransızların Afrika sömürgelerine ettiklerine bakınız ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız. Afrikalılar açlıktan ölürken Fransızlar onlara insanî yardım olarak klasik müzik CD'leri, klasik romanlar ve İncil dağıttılar.

Batı'nın kutsal kitabı İncil'de *"Dar kapıdan girin"* diyor. Dar kapıdan girerken eziyet çekilir, pisliklerden

arınırsınız. Vücudunuzdaki çizikler bir nevi madalya olur. Oysa, pornografik öğelerden biri de açık kapıdan çıplak olarak girip hiçbir direnişle karşılaşmadan var olan çıplak kadını iğdiş etmektir.

Batı, bütün ürünleri, sineması, kitapları, müzikleri, yaşam tarzı ve inançlarıyla tüm Doğu'yu yüzyıllardır hazırlıyor. Hepimizin kapısı açık çok şükür...

Avrupa Birliği'nin icadıyla üstelik çok çalışıp gayret ederek görevlerimizi yerine getirdik. İran, Afganistan ve Çin bu oyuna gelmek istemediği için dikkati çeken ilk coğrafyalar oldular. Zaten küreselleşme felsefesi, direnç göstermeden ellerimizde çiçeklerle sınır kapılarımızdan itibaren Batı'ya domalmaktır. Marşlar okurken, bayrak törenlerinde gururla ağlarken, büyük ırkımızın şanlı tarihinden sayfalar okuyup böbürlenirken bu dersten yıldızlı pekiyi aldık.

On ya da yirmi yıl önce *"Yahu biz Doğulu muyuz yoksa Batılı mı?"* diye kendimize sorular soruyorken son yıllarda fikirlerimiz netleşti, kafamızdaki bulutlar dağıldı, emin adımlarla Batı'ya yakınlaştık.

Batı'ya olan yürüyüşümüzde fesimiz, sarığımız rüzgârda uçtu, şalvarımız düştü, bıyıklarımız ve sakallarımız döküldü, bir güzel lenslendik, kremlendik, çıplak tavuklar gibi önlerine uzandık. Biz, pis Araplar, câhil Doğulular gibi değildik, tezelden küreselleştik!

İzlediğiniz tonlarca porno filmden hatırlayacaksınız: Pencereleri ve kapıları açık püfür püfür esen bir evde zavallı bir Uzak Doğulu dört-beş Batılı tarafından iğdiş edilirken tesadüf bu ya havadan uçak geçer... Göndermeler müthiş değil mi?

Üçüncü Dünya kadınına dört Batılı erkeğin çullanmasında da çıkarılacak dersler vardır: Beş duyu organımız Batılılarca kuşatılmış durumda. Geriye altıncı hissimiz kalıyor: *Bir daha ne zaman gelecekler korkusu!*

Kazaya, kadere, ahirete inancı zayıf olan her insan *"Sabır"* yeteneğinden mahrum olacağından *"Beklemek"* cehenneme dönüşür. Beklemeyi de beceremiyorsak kılıçların bilenmesi gerekmez mi? Onu da yapamıyoruz... Kitaptan kopuşun şaşkınlığı nasıl da acıklı bir manzaraya dönüşüyor görüyorsunuz!

Pornografide okşamak yoktur. Kadın bir nesne gibi kullanılır. Sert suratlı kirli adamlar, ölçüleri ideal kadınlarla birleştirilir. Tüm güzellikler çirkinlere ezdirilir. Bugün de Doğu'nun bakir ve kutsal toprakları Budizm ve İncil'e göndermeler yapabilen Kişisel Gelişimci Batılılar tarafından çiğneniyor.

Pornografide mağdurun sadece kadın olduğunu söylemek haksızlık olur, erkekler de bu oyunda ziyadesiyle ezdiriliyor çünkü oyuncu olarak boyutlar idealin çok üstünde olduğunda izleyici erkeklerin moral bozuklukları tüm dünyanın sinerjisini sakatlıyor...

Çoğunlukla izleyicisi cinsel hayatı olmayanlardan oluşan pornografik filmlerde, erkeğin olağanüstü güçlerle donatılıp sayısının fazlalaştırılması yalnız ve bekar bir izleyici için yıkımdır. Kişisel Gelişim kitaplarında başarıya motivasyon hazırlanırken yapılan, sanal birinci istekler listesi sıralanırken ilk sıraya; paranın, gücün, kadının koyularak iştah kabartırmak, sonra da internet aracılığıyla pornoyu her eve ulaştırmak şeytanî değilse nedir?

Kişisel Gelişim ve vücut dili mimarlarınca yaratılan Amerikan askerleri, tüm dünyada model olarak kullanılmaya başlandı. Çünkü onlar uzun boyları, günlerce dimdik ayakta durabilmeleri, teknolojik yardımla hız yapabilmeleri, girdikleri yerin içine tükürebilmeleriyle tıpkı sonsuz güçlerle efsunlanmış hâcet gibidirler! Mükemmel lojistik desteklerine bakınca da Viagra'yı hatırlamamak, onu anmamak mümkün değil!

Pornografinin zulmü nesnelere de yansır: Sevişme sırasında kadınların kolyelerini çok amaçlı kullanmasında üç-beş din için kutsal olan tespih anımsatılarak kutsal nesnelerimizle alay edilir.

Kadınla mutfakta cinsel ilişki kurmanın inceliğini ise henüz anlayabilmiş değilim! Kadını kendisinin ve ailesinin kutsal mekânında, nimetlerin mabedinde kullanmak büyük değer yıkımlarına sebep olmuyor mu?

Nesnel açıdan galiba en kolay araba içi sevişmeleri anlayabiliyorum. Arabayla seks yan yana koyularak hıza vurgu yapılıyor... Diğer önemli bir sahne de çıplak kadınların köpükle son model arabaları yıkama sahneleridir. Bununla seksin konfor için yapılması gerektiği zâlimce vurgulanarak kasabalı ya da yarı şehirli kadınlara ufuklar açılır! Arabanın yüzeyindeki köpükler ise yaptıkları işin alın terine ispat oluyor zannederim.

Kıyamet alâmetlerinde seksin kamusal alanlarda bile hızla yayılacağı söylenir. Asansör içi seks bir orgazm yükselmesi, modern çağın fütursuz miracı sanki!

Sevmenin, sevişmenin zevk aracı hâline getirildiği an acayiplikler oluşuyor, dünya hızla penisle vajinanın diyaloguna dönüşüyor...

Büro sekslerine ne demeli? Onlarca iletişim aracının yanında, deri koltuklar ve ceviz masaların üstünde sekreterle kurulan ilişki birebir güç ve ticaret diyalogu değil mi? (*Bir Metafor Olarak Sekreter Olgusu'nu şimdi bu kitaba sığamayacağı için kısaca geçiştirdiğim için özür diliyorum!*)

Gelelim, pornografide yeni mekânlar ve kambiyo kadınlarına... Otuz yıl öncesinin erotik filmlerinde yeşil bahçeler içinde doğayla bütünleşen vücutlar artık yeni çağın pornografisiyle mekânlarını değiştirdi. Örneğin elinde hortumla lüks arabaları bol köpükle yıkayan kadınlar, çirkin göbekli adamların oluyor. Diğerlerini biliyorsunuz: Bilardo masaları, büro fantezileri, duş, telefon ...

Bugün örneklerini Türkiye'de de gördüğünüz büro, banka, devlet dairesi hiyerarşisine bakın: Kapıdan girince koruma olarak erkekler vardır, yorucu tüm işleri de onlar yapar ama paranın döndüğü kambiyo kısmında manken gibi kadınlar dizilir.

Kambiyo kadınları, modern dünyanın en resmî makamlarında bile Batı'nın bulduğu pornografik dizilişin bilinçaltıdır.

Kambiyo kadınlarına para yatırmak büyük zevktir. Bu yüzden çok ihtiyacınız olmadan bankaya gidip hesabınızdan para çekmek istemezsiniz. Çekeceğiniz her kuruş onları üzer ve sizi onların gözünde küçültür.

Koyduğunu çekmemek hatta gayret ederek oradaki kasanın içini durup dinmeden doldurabilmek kambiyo felsefesidir... Batı kapitalizmi bunu iyi bilir.

Zaten kapitalizmin her formülünde pornografik bir figür yatar. Kapitalizmin oyunların yutmadığınızda şiddetli tecavüzler yürürlüğe girer.

Şiddet ve tecavüz bütün Batı'nın ezbere bildiği anadilidir. Batı'nın anadilini bilmedikçe, onlarla aynı dili konuşamadıkça Doğu toplumları hiçbir zaman iletişim kuramayacaktır. Bizim bütün görevimiz Batı'nın anadilini onlardan iyi konuşmaktır. Zafer bu dilin arkasındadır.

Batı, nefret nesneleri bulmadan ya da yaratamadan yaşayamaz ama Doğu sevgi nesneleri yaratarak nefes alır... Bizler *"İyi düşün ki iyi olsun"* kültüründen geliyoruz. Kötü düşünce ânında şeytan yanımızdadır, buna inanırız. Onlar ise iyi düşündüklerinde iğdiş edilecekleri korkusuyla panik olurlar ve şeytanla dostlukları pekişir. Kötüyü ağza alamayız, ağza alınan kötü kelimeler şeytanın tatlı aromasıdır. Biz bu aromaya âşina değiliz, bizler bu aromayı zehir gibi tükürmekle yükümlüyüz.

Zor olanın peşindeydik. Sevgi nesneleri aramak, nefret nesneleri bulmaktan defalarca zordur. Her türlü karanlıktan korktuklarını ifade eden Batı durup dinmeden Doğu'nun ışığına saldırdı. Her defasında da ışığımızdaki ilâhî nefes onları sarhoş edip geri gönderdi ama galiba artık durum böyle değil, düpedüz dayak istiyorlar. Bir isteyene iki vermesini bilen Do-

ğulular olarak Batılı arkadaşları elleri boş gönderirsek prestij kaybına uğrarız. Bunu da bir kenara kanlı harflerle yazıp gereğini yapalım!

Avrupa, dıştan bakıldığında büyük bir sessizliğin içine gömülmüştür. Kornanın, satıcının, ayak seslerinin yasak olduğu Avrupa coğrafyasında avlanma ânındaki hayvanların sessiz dünyası gizlidir. Orada düşenin, ayağı tökezleyenin, işleri kötü gidenin leşi, sistemin örgütlediği insanlar tarafından birkaç dakika içinde talan edilir.

Doğal olarak meşrulaşan talan kültürü sırası gelince herkesi yediği için kimse şikâyetçi değildir. Yaratılan insan tipi avcı karakterindedir. İnsanlar evden çıkarlarken *"Bugün nelerin sahibi olacağım, servetime ne katacağım?"* mantığıyla yürüyorlar.

Kişisel Gelişim kitaplarından beslenen arkadaşlar da çevreye avcı gibi baktığı için doğanın güzelliklerini ıskalıyorlar.

Avrupalılar, hayata dair seslerden rahatsız olurlar. Tek *"Çıt!"* sesine binlerce şarjör boşaltılıyor. Hareket eden her nesneye ateş ederek hem kendilerini korumanın hem de servetlerini artırmanın şanslarını ikiye katlamış oluyorlar. Avrupa'daki sessizlik birileri için hayatta kalma ânıyken diğerleri için av stratejisidir. Allah, bizlere böylesi bir sessizliği bağrına gömecek gürültüler nasip etsin.

Tehlikeli zeminlerde hayatta kalabilmek üstüne kurulu Avrupa düzeninde insanların dikkatleri buz üstünde yürüyebilmek yeteneğinde yoğunlaşır.

Pornografinin iğrenç yüzü olan *"Düşeni hâlledeceksin!"* kültürü Doğu'ya her zaman ters geldi. Doğuda kendini yükseltmek isteyenler düşeni kaldırmakla görevlidir. Toplumsal kurallar, dinler, aileler kuralı unutturmamak için durmaksızın çabalar.

Örgütlenmek için teknolojik imkânlarımız kısıtlı. Batı'ya karşı herkes kendi evinde örgütlenmeli. Bugüne kadar milyonlarca puta tapmadık mı? Şimdi de analarımızın, bacılarımızın nurlu yüzlerini putlaştırıp, en kutsal tanrıçalarımızı Batı'nın zulmünden koruyalım. Onların mübarek yüzlerine son kez bakıp örgütlenelim.

Uygar Batı'nın, Doğu üstüne söylemleriyle kültürümüzden utanıp hep toparlanmaya, adam olmaya çalıştık. Süreç uzadıkça kendimizi eleştirdik, onlara hak verdik ve silâh bıraktık. Hiçbir zaman: *"Arkası kırık ayakkabı da, tespih de, kaldırımlardaki balgamlar da bizimdir!"* diyemedik. Şimdi ben sarımsak kokan ağzımla geğirerek haykırıyorum ki: *"Size yanlış gelen bütün bu şeyler benimdir, onlara sonuna kadar sahip çıkacağım. En kötü alışkanlıklarım bile sizlerin tecavüzlerinizden, Irak'ta çocuklara uyguladığınız şiddetten daha mâsum ve insanîdir. Sktrp gidin Yankiler, ben sandalyenin altına sümüğümü yapıştırmaya devam edeceğim. Kişisel olarak gelişmemeye yeminliyim!"*

Batı'nın bütün dünyaya empoze ettiği çekirdek aile, geleneksel geniş aileleri yıkmakta büyük görevler üstlendi. Çekirdek aile, çitlenmesi en kolay aile türüdür. Doğunun geniş ailelerinde dede, nine, hala, teyze, ablalar ve abiler, anne ve babayla birlikte olurdu. Böy-

lece modern zamanlarda kuşak çatışması dediğimiz Batı fesadına yakalanmamış oluyorduk. Büyükten en küçüğe üç kuşağın beraberce fikir, kültür alışverişiyle değerler unutulmuyor, kökler kurutulmuyordu.

Batılılaşma buradan başladı. Yemek saatlerinde sininin etrafında birlikte olan aileler dertlerini anlatır çözümler arardı. Yemek saatlerinin bireyleşmesi modernizm kaynaklıdır. Babanın iş saati, çocuğun okulu, abinin dershanesiyle çakışmıyor.

Buluşmalar kesişmedikçe de ilişkiler teğet geçerek zayıflıyor. Artık kimsenin sürtüşmeye bile vakti yok(!) Sürtüşmek için yan yana gelmek gerektiği için kavgayı arar olduk.

Oysa kavgalar en samimî iletişim biçimidir. Onu da yitirdik, hadi hayırlısı... Müsaadenizle yeni bir çekirdek aile tanımı yapmak istiyorum: *Çekirdek aile; kadın, erkek ve köpekten oluşan modern ailedir...*

Batı'nın hukuk, özgürlük ve demokrasi kavramlarından kurtulmadan insan olamayacağız. Hukuka göre elimizde belgeler ve kanıtlar olmadan bir insana soysuz, şerefsiz, ahlâksız, soyguncu, zâlim diyemiyoruz. Oysa ben şimdi size hırsızların, şerefsizlerin oturduğu semtleri bile sayabilirim. Bazen semtler bile belgedir. Limitini aşmış birikimler, servetler hırsızlığın en büyük ispatıdır.

Hukuk namuslu insanları susturmak ve hırsızları korumak için yaratılmış bir bilimdir. Zayıf ve sahipsiz, imkânları kısıtlı olduğu için sömürülen zavallı mağdurlar, hırsızları zorda bırakacak belgeleri nasıl

toplasınlar? Fukaranın şahidi olur mu? Kendini güvende hissetmeyen hiçbir insan, zenginlere karşı yoksullara şâhitlik yapmaz. Devletler hukuku da böyledir. Savaş kazanmış bir milletin İsviçre hukukunu alması kafa karıştırıcı olduğu kadar komiktir de. Kenya, Amerika'ya karşı *"Sende kimyasal var"* diyemez ama Avrupa hukuku, Amerika hukuku, aynı şeyi istediği devlete yapabilir.

Barbarlığa övgü dizmenin tam zamanıdır! Batı'nın işkencelerinde pornografik dehşet sahneleri gizli. Bilinçaltları bilinçleri olmuş. Kazıklı Voyvoda artık tarihî bir vesika değil. Kazıklı Voyvoda her Batılının gerçek yüzü ve bunu zaten inkâr etmiyorlar.

Doğu'dan dualarla kovulan şeytan, imparatorluğunu Batı'ya kurdu ve yüzyıllardır oradan saldırıyor. Şeytanı şeytanca yenmekten başka çaremiz yok. Şehit kanıyla sulanmış bereketli topraklarımızı, mimarimizi, asaletimizi korumamız gerekiyor laflarına inancımı yitirdim. Tek stratejimiz var kıçımızı kurtarmak... Strateji bu!

Sözün bittiği yerde barış çığlıkları atmak, uzlaşı formülleri düşünmek, uyum yasaları çıkarmak gülünç oluyor. Artık kıçımızı Bach dinleyip Hemingway okuyarak, İngilizce öğrenerek, Discovery izleyerek kurtaramayız, vakti geçti bunların. Son bir şans kaldı barbarlık! Doğu'nun kurtuluşu bütün hukukların dışına taşmakla olacaktır.

Ağlayan ve aç bir insanın hukuka ihtiyacı yoktur. Hukuk onun sinirlerini bozmadan, daha fazla yor-

gun düşürmeden silâhını seçmeli ve ilk savaş çığlığını atmalıdır. Bizim çığlığımız da en az onlarınki kadar pornografik olmalı. Pornografik, korkutucu olmayan çığlıklar ters teperek korktuğumuzu açığa çıkarır.

Teknolojik bir fikrim var arkadaşlar: İsterseniz kırmızı lensler kullanalım ki gözünü kana boyamış bir millet olduğumuz en kolay yoldan anlaşılsın. Gerisi Allah kerim!

Hıristiyanlık, içindeki *"Suçluluk Duygusu"* ndan arınamadı. Suçluluk, batağa saplanma ve daimî bir kirlilik duygusu, onlarda tinerci ruhu oluşturdu. *"Ver!"* dediklerinde istediklerini vermezseniz saldırgan olurlar. Onları ne şefkat ne de anlayışla topluma kazandırabiliriz.

Batı insanı iflâh olmaz durumdadır. Ya kendimizi ya da onları izole etmekten başka çare gelmiyor aklıma. Sorun şu ki yeni gettoların mimarisi ve felsefesi hakkında fikirlerim çok sert kaçıyor!

Batı, adam olamamış ama bilim adamı olmuş adamlarla dolu...

Doğunun bilim adamı yoktur, adamların bilimleri vardır ve bu adamlar bilimlerini tabiata zarar vermek için kullanmaz.

Doğuda tabiatla savaş günahtır. Buna insanın kendi tabiatı da dâhildir! Tabiat Allah'ın olduğu için ayak uydurulur, övgüye mazhar olur.

Batı'nın çıldırmış sömürgecileri *"Dünyanın kıçı neresidir?"* diyerek kutuplara gittiler. Lânetli ayaklarını

oraya değdirdikleri günden beri de buzullar eriyor, dengeler bozuluyor...

Batı, karakter tahlilleri kitaplarına niçin bu kadar önem veriyor zannediyorsunuz? Bir tüccar alıp-satacağı malı tanımak, analiz etmek ister. Giyiminden, diline, zevklerinden vücut biçimleri ve mesleklerine kadar incelemeye çalıştığı insanlar onların velinimetidir.

İnsanların istek ve arzularını, amaçlarını, ihtiyaçlarını tespit ederek onlara uygun mallar üreteceklerdir. Ellerindeki ürün depolarında kalınca da insanları ürünlere göre değiştirmenin medyatik yollarını ararlar.

Çizgi film kahramanı Temel Reis, ıspanak stokları çürümekten kurtulsun amacıyla yaratıldı. Ispanak yiyenler yenilmeyeceklerdi, çünkü onda demir vardı... Maalesef bugün biliyoruz ki ıspanakta demir yoktur!

Kapitalist, insan sahafıdır. İçlerinde aşk olmadan yaptıkları araştırmalar insan bilimini yaratıyor. Daha fazla prezervatif ve doğum kontrol hapları satabilmeleri için yıllarca cinsel devrim, cinsel özgürlük diyerek, feodal toplumları da yıkıp, cinsel birleşme yaşını ellerinden geldikçe düşürdüler. Batı, flört evlenmeden önce çok fazla erkekle hemhal olabilme bilincini yerleştirirken Doğu toplumlarındaki görücü usulünü ilkel göstermek adına yazmadık kitap, çekmedik film bırakmadı. Bakalım işin sonu nereye varacak?

Hukukta, tarımda, siyasette, edebiyatta, teknolojide, kültürde, tıpta, arkeoloji ve antropolojide, bütün sanat dallarında, dinde akla gelen her şeyde tanımları Batı yapıyor. İyiyi, güzeli, çirkini, doğruyu, yanlışı

onlar biçimlendiriyor. Rüyalarımızı onlar gördürüyor ve yorumluyor. Hastalıklarımızın adlarını onlar koyuyor. Modayı belirleyip, kentlerimizi düzenliyorlar. Dert onlardan, derman onlardan...

Kitapları, filmleri, prospektüsleriyle sağlıklı mı hasta mı olduğumuza karar veriyorlar. Yemeği, düğünü, gelenekleri, kültürleri, dilleri ve dinleri ayrı olan Doğu toplumlarına Frodyen bakışlarla hastalık teşhisleri yakıştırıyorlar. Artık söylemekten, açıklamaktan korktuğumuz bazı durumlara birlikte göz atalım:

Yalnız kalmak istiyorum, kendimi gurbette hissediyorum, içimden bazı sesler benim kötü bir insan olduğumu haykırıyor, güçsüzüm ve güç bulduğumda insanlara karşı kullanamıyorum, yarınımı düşünemiyorum, her şeyi bırakıp gitmek istiyorum, hayattan tat alamıyorum, canım cinsellik istemiyor, kimseye önem veremiyorum, kendime saygım kalmadı, canım hiçbir yiyecekten istemiyor, uyuyamıyorum, içimde nedenini bilmediğim bir hüzün çukuru var,gülemiyorum, şehvetten ve isteklerden uzaklaştım, para tutamıyorum, egolarım sönük, ölümden korkuyorum, dünyayı fanî görüyorum, içimden konuşmak gelmiyor vs ...

Yukarıdaki şikâyetleri bir psikologa anlatırsanız deli raporunuz olur. Çünkü Froyd Amca'nın kitaplarıyla yetişen doktorlarımız bizim kültürümüze uzaktır, onlar bizim insanımıza Batılılardan bile uzaktırlar. Bizleri insan yapan bu özellikler Batı toplumları için çılgınlıktır.

Doğu kültüründe gurbet duygusunun dinî temelleri vardır. Ruhlar âleminde Allah'ın yanındayken dünyaya inip vücut bulanlar kederlenir, içlerinde nedenini bilmedikleri bir hüzne kapılırlar. Asıl anlamını çözemedikleri bu hüzün, Allah'tan kopuşlarının hüznüdür. Yaşamak için indikleri dünya zindandır. Bir gün ölüp Allah'a kavuşmanın özlemiyle hayatı ıskalarlar.

İnançlı bir insan için gülmek, eğlenmek, sırıtarak gezmek edepsizliktir. Mutluluk ayıptır. Her saniye yeryüzünde bir aksilik, bir haksızlık oluyorken senin sırıtarak gezmen hoş karşılanmaz. Allah yolcularının kalpleri her canlıya açık bir antendir.

Kutuplarda dara düşmüş bir penguenin sıkıntısı inançlı insanlarının yüreklerinde tarifsiz bir hüzün olarak tahribat yapabilir. Bir hüzün vardır ama nesnesini bilemezler. Peygamberimizin *"Benim bildiklerimi bilip, gördüklerimi görseydiniz, hiç gülmez hep ağlardınız"* sözü bunu çok iyi açıklar.

Keçi sakallı psikologlara göre hastalığın tanımı Ağır Depresyon'dur! İnsan olmanın tarifsiz hüznüne akıl erdirebilselerdi karşılaştıkları her insana ilâç dayamaktan vazgeçerlerdi.

İçimizdeki tarifsiz hüzün, Hz. Adem'in kovuluşundaki hüznün artıkları da olabilir. Batı, nesnesi olmayan hüzün artıklarını bilinçaltı denen çöplükte arıyor. Oysa ki onların bilinçaltları yüzlerinde, sokaklarında, filmlerinde, kliplerinde, teknolojilerinde, romanlarında, gazetelerindedir. Gizli saklı yanları kalmadı.

Onların herhangi bir ürününü şeklen ve içerik olarak inceleyin, gerçek yüzlerinin ne kadar yüzeyde olduğunu göreceksiniz.

Batı'ya göre *"Öz bakımınız kötü ve egonuz sönük"* ise siz hastasınız. Oysa Doğu'da durum öyle değildir, hayatını egolarını tabiat ve Allah karşısında söndürüp, benliğini yıksın diye didinir. Meleği şeytana çeviren kibir, benliğimizden kovulmadan *"İnsan olduk"* diyemeyiz.

İnsanla Allah ya da iki insan arasındaki gönül muhabbetine *"Rabıta"* denir. *"rabıta"* telsiz, aletsiz iletişimin son teknolojisidir. İçimizden bir ses işitir ve yola koyuluruz... Allah ile kul arasındaki bu en gelişmiş iletişime *"Sanrı"* diyorlar. Haplar, iğneler dayayıp şifa veriyorlar...

Güç aramak kadar, gücü bulduktan sonra kullanmak da ayıptır, günahtır. Pasif Kişilik olarak algıladıkları bu müthiş erdemi onlara anlatabilmemizin imkânları çok kısıtlı. Her şeyi bırakıp gitmekten, mülkiyetten kaçıp Allah'a sığınmaktan başka istekleri olmayan Doğululardaki fanîlik duygusu tanrıya ve tabiata olan saygının ölçüsüdür. Teslimiyettir. Lakin teslimiyet de Batılılara göre tedavisi şart olan hastalıkların başında geliyor.

Hepsini tekrarlayıp açıklamaktan yorgun düşene kadar yazabilirim ama sanırım ne demek istediğimi anladınız. Yanlış teşhisler, yanlış tedaviler ve yanlış ilâçlardan tükeniyoruz. Bize düşen gerçekten de deliler gibi verilen ilâçları içiyormuş gibi yapıp, doktorlar gittikten sonra çöpe tükürmek, yoksa içimizde tek müslüman, tek Doğulu kalmayacak! Bunlar bizi iyileştirmek değil öldürmek istiyorlar. İpi tuttuk gidiyoruz...

Öte yandan, eğer kendimizi de eleştireceksek daha âdil davranmış olacağız.

Geçen yıllarda ve günümüzde ÖSS'ye hazırlanan yüz binlerce gence motivasyon kitapları olarak yazılan ticarî kitapların hemen hepsinde şu paragraflara rastlamak mümkündür: *"İnsan, kâinata hükmedecek kadar güçlü bir karakterde yaratılmıştır. Çok isteyen başarır..."* Yasin Suresi 77. ayeti hatırlatmanın tam zamanıdır sanırım: *"İnsan, şunu hiç görüp düşünmedi mi: Biz, kendisini bir nutfeden yaratmışken, yaman bir hasım kesildi bize, nasıl yaratıldığını unutarak..."* Geçelim...

Aisopos'un *"Lamba"* adlı masalı şöyledir: "Lambanın biri yağı içmiş içmiş, kafa iyi olunca kendisini Güneş'ten de üstün görmüş. Aksilik ya, o sırada rüzgar çıkıp lambayı söndürmez mi? Bir insan gelip, onu yeniden yakmış ve demiş ki: *Işığını ver ama çeneni tut! Seni bir yel söndürdü fakat Güneş'i kimse söndüremez!*

İnsanoğlu da iltifat görünce, kendisine saygı duyulmaya başlandığında tıpkı lamba gibi kabarır. Oysa kendi içimizde olmayıp dışarıdan aldığımız ya da bize eklemlenen hiçbir güç bizim değildir.

Şunu bilmekte fayda var ki; kâinata ya da tevazuyla konuşacak olursak dünyaya mücadele etmek için gelmedik. Batı'nın Darwinci inanışında *"Eksik olarak yaratılan yarı hayvana benzeyen insanoğlu evrim sonucu gelişerek ve tabiatla mücadele ederek yeryüzünün yöneticisi olmuştur..."* denir.

Bizim inanışımızda evrim yoktur. İnsanoğlu bu dünyaya bilerek geldi ama tabiatla mücadele etmek gibi bir görevi yoktur.

Hayat bir nehirdir ve yaşayanlar orada Allah'ın kurgusuna ayak uydurarak akmak zorundadır. Bir ağacın ya da taşın yerini değiştirdiğin zaman evrensel kader sekteye uğrayarak kıyameti yakınlaştırır.

Açılmayan kapıları zorlamak, ona kin bağlamak direncimizi kırar, içimizi yaralar, nefsimizi besler.

Kazanma, yenilmeme gayreti sekteye uğradığında kendimizi boşlukta hissederiz. Oysa insanın boşluğu yalnızca kulluğunu unuttuğunda büyümelidir. Hemen hemen hiçbir Kişisel Gelişim kitabı işin bu tarafını anlatmıyor. Gözünü zafer, para, şöhret bürümüş canîler yetiştirmeye çabalıyorlar...

Bazen, hikmetinden hiçbir zaman sual olunmayacak Allah; modern dünyanın yarım adam, sakat, özürlü ve nitekim *"engelli"* olarak isimlendirdiği, hareket etmesini, yürüyüp koşmasını istemediği kullar yaratır. İnsanoğlunun kendi ihtiyaçlarını gideremediğinde rahatsız olduğunu, üzüldüğünü, kaderine kahrettiğini bilmemek mümkün değil fakat insanın iç macerasını öteleyerek tek var oluşunu hareket etmesine, üretmesine bağlayan kapitalizm yüz binlerce engelliyi moral bozukluğuna ittiğini göremiyor mu?

Tekerlekli sandalyede yaşayan sakatlara futbol, basketbol takımları kurup kupa maçları yaptırıyorlar. Bir kolu, bir bacağı ya da her ikisi de olmayanların yüzme sporuyla uğraştıklarını haberlerden izliyoruz. Yamaç

paraşütü yaptırılan felçliler var! Aklım almıyor? Kimse iç huzuruyla kaderine râzı olmuyor. *"Allah bana bunu lâyık görmüş, vardır bir bildiği..."* demiyor.

Daha fazla sakatlanmasınlar diye çok dikkatli yaşamaları gereken özürlüler böylesine manyak motivasyonlarla yaşamlarını riske ediyorlar, onlara karşı gelen, gözyaşı döken ailelerine gönül koyuyorlar.

Bacakları protezli biri olarak *"kıçımı kırıp oturmam gerektiğini biliyorum"*. Oturarak yapılacak tek iş vardı; yazarlık, onu seçtim. Buz hokeyinde madalya almak için komik durumlara düşmediğime şükrediyorum...

Bacakları olmayan ama yüzme sporuyla uğraşan garip kişileri televizyon haberlerinde izlettirip bizlere *"Aferin, helâl olsun, özürlü ama hayata tutunmuş, hayatı bırakmıyor!"* dedirtiyorlar.

Öyle bir insan tipi yarattılar ki elleri, kolları, ayakları, bacakları olmasa da *"Ön dişlerine geçirdikleri halatla otomobil çekip!"* alkış topluyorlar...

Eksikliğin, basit duygusal kalıplarla pazarlandığı kişisel başarı öyküleri bir şekilde paraya çevrilirken yüzü gülenler yine *"Bir sakat arabası hediye ederek vicdanlarını rahatlatan"* kapitalist patronlar oluyor...

Kaderimize râzı gelip ciddî adamlar olacağımıza; hayata tutunmaya çalışan, komik aktiviteler yapan zavallılara dönüşüyoruz.

Bütün özürlü arkadaşlarımdan özür diliyorum ama vallahi benim fikrim böyle, yalan yok, bir düşünün isterseniz?

Belki de ben fikir özürlüyüm ha, ne dersiniz?

Kişisel Gelişim kitaplarının birçok "kutsal ayeti" özetle şunlardan dem vuruyor: *"Yaptığın işi daha iyi yap, kazanıyorsan daha çok kazan, yerinde durma en uzağa git, kaliteni ve kazancını artır. Yetinme, Tüm bunlar için de önce hayâl kur. Hayâl gücünden faydalan, hedef bir amaçtır, hedef hayata geçirilen düşlerdir..."*

Hedef belirlemediğimiz sürece hiçbir şey olamayacağımızı, ileriye doğru bir adım atamayacağımızı, başıboş dolaşıp duracağımızı da söylüyorlar.

Hiçbir şekilde terk edilmeyen hedeflerle bir ömür geçirebilmenin manyaklığını, zararlarını, çocuklarımıza nasıl izah edeceğiz bilmiyorum? Uzaktaki dünyevî bir hedefe doğru yürüdükçe kaybettiğimiz enerji kaynaklarını kimlerden ve nasıl tedarik edeceğiz, önce bunu sormak gerekiyor?

Hayâl, ileriye dönük tedbirin, amaçların stratejisidir. Bize göre hayâl, kadere karşı değil, gazaya karşı, yani kendi akıl, irade ve nefsinin alacağı tedbirlerin nasıl olması gerektiğinin bir planlanma sürecidir. Bu planlama, kader üzerinde hiçbir yetkinliğe sahip değildir. Tevafuk ve gaza boyutunda insanlara yol çizer.

Kişinin umudu, yaradılıştaki Allah inancı ve kabullenişidir. *"Beni Allah yarattı öyleyse umut Allah'tadır,*

Allah'tan umut kesilmez" dediğimizde doğru bir iş yapmış oluruz.

İnsan, bu umut ve yaşama azmini ve gücünü yaratılış gayesinden alır. Hayâlleri, düşünce planlamasını gerçekleştirmesi veya reel olması için kendini ve yaratılış gayesini bilmesi ile mümkündür, çünkü onu yaratan irade bütün iradelerin, güçlerin üstündedir ve toplamıdır!

Bir çok insan hedeflerine doğru yürürken karşılaştıkları engellerden dolayı yüzlerce ayeti çiğneyerek aşağının aşağısına düşüyor. Bakara 216'da deniliyor ki: *"Belki hoşunuza gitmeyen bir şey sizin için daha hayırlıdır. Belki hoşunuza giden bir şey de sizin için daha kötüdür."*

Allah'ın taksimine boyun eğmeyip daha çoğu için uğraşanlar; insanlığın, kulluğun, imanın tadından uzaktırlar. Zira, olaylar çoğunlukla tedbirlerin dışında gelişir. Nasibin, rızkın, kaderin bir kurgusu varken yaptığın her bina başına yıkılacaktır.

İsteklerimiz çoğaldığında, onlara ulaşamadığımızda kalbimiz kararıyor, nefsimiz azgınlaşıyor da sonuç değişiyor mu? Hayır! Öyleyse plan yapmamızın ne gereği var?

Rızık isterken edebimizi kaybettiğimizde bütün mesaimizi ve tüm gayretimizi ona yönlendiririz. Böylece Allah'tan sapıp dünyaya yöneliriz. Oysa Allah, Ahzap, 4'te der ki: *"Allah, bir kalp içinde iki kalp yaratmamıştır."* Yani bizim aynı anda birkaç ya da iki yöne bakabilme yeteneğimiz yoktur.

Rızık talebinin kurallarından biri de Allah'tan istemek, isterken de rızkı belli bir miktara, sebep ve zamana bağlamaktır. Verdiğinde şükür, vermediğinde sabır ve rıza göstermek iman olgunluğumuzun göstergesidir. İslâmda yeterli olan rızıktan fazlası kınanmıştır.

Zenginlik, makam, şöhret *"Bunlar benim için hayırlıysa..."* diye istenir. Bize vermiş olduğu nimetlerden dolayı Allah'ı sevmemiz gerekiyor. Tabii nimet algımızı değiştirmeden bunu beceremiyoruz. Elimizle eve getirip, kasamıza kilitleyemediğimiz şeye nimet diyemiyoruz. Oysa temiz hava, yeşil ağaçlar, sayısız mâsum hayvan, sağlık hepimiz için nimet değil mi?

Dünyada misafiriz. Bizi giydiren, yediren ve içiren O'dur. Misafirin önüne koyulana rıza göstermesi edeptendir. Mülk O'nun, dilediğine verir, dilediğinden geri alır. Bize bu boynu dünyada dik gezelim diye değil, O'nun takdirine karşı eğelim diye verdi.

Rızık peşinde koşarken hırslı olmak ve aşırı yorulmak çirkindir. Hırs kendimize ve Allah'a olan güven kaybımızdan ortaya çıkar.

Kalbin rızıkla meşgul olup hırslanması nefsimizi kamçılar, bizi paniğe sürükler, ateşe atar. Çok şey istediğimizde Allah'ın kulu olduğumuzu unutarak fazla sayıda insana boyun eğeriz. Eğer müminin yüksekliği yalnız Allah'a sığınıp başkalarına avuç açmamasıyla da sınanıyorsa bu hatamızı hangi gerekçelerle affettireceğiz?

Allah'ın taksimine boyun eğip kimseye avuç açmayan insan en büyük kazancı çarçabuk elde eder. Allah,

hepimizi hırslarımızdan dolayı çok kazanmak için çalışırken kaybedenler olmaktan korusun!

İsteklerimiz ve nefsimizin kışkırtmalarıyla ileri doğru atılmak hoş bir davranış değil. *"Allah yolunda en önde gidenler"*den olmadıktan sonra her adımımızın cezasını öbür dünyada çekeceğiz.

Nefsimizi kovalarken değil, nefsimizden kaçarken eskiyen bir çift ayakkabı öbür dünyada bizlere şâhitlik yaptığında inanın ki huzur içinde cennette olacağız.

Saymaya çalıştığımız tüm bu sebeplerden dolayı genel halk kitlesini Kişisel Gelişim kitaplarını okumaktan sakındırmalıyız. Çoğalan dünya nimetleri medyatik reklamlarla hepimizi nefislerimizden yakalayıp sürüklerken, isteklerimizi kamçılayan, kamçılarken de vicdanımızı rahatlatıp her hareketi bizlere mübah kılan bu kitaplara karşı tetikte olmalıyız.

Önceliğimiz nefisle mücadele, heveslerimizden kaçma, adam olmak üstüne kurulmadıkça kendi kişisel kıyametimize adım adım yaklaşmış olacağız.

İlle de çok rızık istiyorsak saçma sapan fikirler üstüne taklalar atacağımıza haramlardan uzak durmak suretiyle kendisini nefsinin isteklerinden koruyarak, Allah'ın emirlerini yerine getirip ibadetini ve zikirlerini artırmalıyız. Talak Suresi'nin mübarek 2. ve 3. ayetleri de kefilimizdir: *"Kim Allah'tan sakınırsa, Allah onun için çıkış yolu kılar ve hiç ummadığı yerden rızıklandırır."*

Bizi, yoktan var edip yaratan Rabbimiz şüphesiz ki "Açlık ve düşkünlük" korkumuzu en iyi bilendir. Belki

de bu yüzden rahatlayıp korkularımızı yenelim diye Bakara Suresi'nin şu ayetini indirdi: *"Şeytan, size fakirliği vaad eder ve yüz kızartıcı şeyler yapmanızı emreder."*

Burada söz konusu olacak sorulara cevap vermek istiyorum. Bir çok insan diyecek ki: *"Ne yani ağzımızı havaya açıp bekleyelim mi?"* Hayır! Rızık kazanmak için tabii ki çalışmak, gayret etmek gerekiyor ama tüm düşüncemizi orada yoğunlaştırıp, aşırı yorulursak, ailemize, ibadetimize vakit kalmazsa kaybedenlerden oluruz. O zaman ibadetimiz çalışmak olur ki tam bir putpereste dönüşürüz!

Dervişin biri: *"Madem rızkımızı Allah veriyor, geçim için yorulmaya gerek yok!"* diyerek bir caminin bahçesinde oturmaya başlıyor. Üç gün su içerek ayakta kalıyor, derken dördüncü gün cenazesi olan bir hayır sahibi yaptırdığı yemekleri namazdan çıkan cemaate dağıtırken, köşesinde açlıktan sesi çıkmayan bizim dervişi görmüyor. Bunun üzerine derviş, zor bela *"Öhö!"* diye öksürüyor. Onun öksürüğünü duyan adam elindeki yemeklerle dervişe yönelince *"Hey büyük Allah'ım! Rızkı vermeye veriyorsun da ille de bir öhö diye kıpırdamamız gerekiyormuş demek ki..."* diye söylenerek karnını doyuruyor...

Hz. İsa diyor ki: *"Allah için amel işleyin, mideniz için değil...Fazlalık olan dünyalıklardan sakının. Fazla olan dünyalıklar Allah katından bir cezadır. Gökteki şu kuşlara bir bakın; sabahleyin çıkar akşamleyin geri dönerler. Yanlarında rızık namına bir şeyleri yoktur. Ne ziraat yapar ne de hasat ederler ama Allah onları rızıklandırır.*

Eğer, 'Bizim midelerimiz onların midelerinden daha büyüktür' diyecek olursanız; o zaman şu vahşi sığır, merkep ve diğer hayvanlara bakın. Onlar da sabah çıkıp akşam döndüklerinde yanlarında rızık namına bir şeyleri yoktur. Ekin ekip hasat da yapmazlar, fakat Allah, onları da rızıklandırır..."

Tevekkülün üç derecesi vardır: şikâyeti terk etmek, râzı olmak ve muhabbettir.

Şikâyeti terk, sabırdır. Rıza göstermek, Allah'ın takdirini hoş karşılamaktır. Muhabbet ise başına gelenlere sevgiyle bakmasıdır.

Sabır gösterip râzı olmak *"katlanmak"* demek değildir. Kibar sessizlik kılıfında gösterilen katlanma ahlâksızcadır, bu yüzden muhabbet şartı önemlidir.

Sabrın da *"Sessizlik stratejileriyle verilmiş bir yanıt özelliği"* varsa amacına ulaşamaz. Nezaket ya da dinî ödev gereği ihlasla yerine getirilmemiş *"Sabır"* katlanmaya dönüşerek kalbimize isyan tohumları ekebilir ve hepimizi duygusal çilecilerin masalarına meze yapabilir.

Satırlarımızı sıklaştırarak şöyle diyelim: *"Rabbim, beni sen yarattın ve sen yazıyorsun, her metnine sâdık kalacağım, ne gözyaşı ne kahkaha, ikisine de uzağım..."*

Kişisel Gelişimcilerin *"Bir şeyi çok iste ki olsun, evrene titreşim gönder ki dünya senin için organize olsun"* ayetlerine inat, ben; ileriye atılan bir insanın, ebediyen kazandığını görmedim. İleriye dönük adımlar attığınız andan itibaren, bütün tabiat örgütlenip sizi durduracaktır, çünkü hayrını istemeden nefsani istek-

lerle ileriye atılmış her adım başka birinin hareket alanını kısıtlar, dengeler değişir, birilerini silâhlandırır.

Besmelesiz her adım, tabiatın ve kişisel kazalarımızın dengelerini sarsar.

Tecrübe; insanın eşya, nesne ve varlıklara dokunarak, onları hayatına katıp çıkarımlar yapmasıdır.

Binlerce yıldır dokunarak uğruna ruhumuzu kirlettiğimiz varlıkların kalıcı olmadığını gördüğümüz hâlde, maddede direniyor olmamız, insanoğlunun akıl ve tecrübe açısından iki adım ilerleyemediğini göstermiyor mu?

Dünyayı, her saniye büyük bir felâketten, kötü elektrikten, aksiliklerden kurtarıp evrenin ömrünü uzattığını sananlar, ileriye koşan girişimciler değil takvayla başını eğerek oturmasını becerenlerdir.

Durmak, beklemek, kabullenmektir. Kabullenmek muhabbet ve rıza ister. Durmak ve akıbetini beklemek rıza makamına ulaşabilmiş derviş ruhlu insanların işidir. Durmak, yaratanın işlerine burnunu sokmamaktır.

Hz. Adem, yasak elmaya uzandığı andan itibaren sırtımız yerden kalkmadı, cenneti ve onun tüm nimetlerini kaybettik. Şimdi on binlerce yıl önceki konuma gelebilmek için sükûnetle oturmalıyız. İnsanların, kazanmak için hep çalışmak, ileri gitmek zorunda olduklarını salık veren Kişisel Gelişim kitapları aynı zamanda *"Eşitlik"* ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olan demokrasiyle flört ediyor.

Şeytan ve kapitalizm, hızdan kazanır. Hızlandıkça şuurunuzu kaybederek hatalar yaparsınız, yaptığınız hataları da tabii ki yine kapitalizmin modern rahipleri; avukatlar, psikiyatristler, psikologlar, Kişisel Gelişim uzmanları, ilâç tüccarları düzeltecektir. Hız, şeytanîdir ve nefsimizin peşinde deli danalar gibi koşarken durup kendimize: *"Ne oluyor, nereye gidiyorum, acelem ne?"* sorularını sormamızı engeller.

İnsan, nefsini şımartmadan yüce gönüllü ve temiz ahlâklı olması için çaba harcamalı; bunu yaparken de kötü ve çirkin işlerden kaçınmalı, dünyevî isteklerinde sık sık fren yapmalıdır.

Şehvetleri kontrol edip onların, vücudun ihtiyaçlarını görecek, sağlığını koruyacak olanları ile yetinmek, aşırılıktan kaçınmak, bütün zevkleri gerekli vakitlerde tatmin etmek, gereken miktarın dışına çıkmamak ve nefsi en azından mahrum etmemek gerekir. Bu da kazancına göre geçinip, kolay olanına râzı olmak, para ve itibar, makam hırsını terk etmekle mümkündür.

Belki de öncelikli özelliğimiz *"tevazu"* sahibi olmaktır. Tevazu için kendi konumunu eleştirmeden kabullenmek gerekir. Bize sunulan her ikramda rahatsızlık duymalı, övüldüğümüz yerden uzaklaşmalıyız.

Tevazu yitimi rekabet hırsının palazlanmasına sebep olacaktır. Rekabet duygusu arttığında insan, karakterini serbest bırakır ve artık düşünmez, ayrım yapmaya çalışmaz, haya etmez, hayvanlaşır. Çünkü insan, bu saydığımız özelliklerle de hayvanlarla arasındaki farkı göstermiş olur. Tersi durumlarda istek ve şehvetiyle huzursuz, öfkeli, mutsuz, kindar ve kötü

ahlâklı olur. Nefsi, onu kızgınlığa, hırsızlık ve haksız kazanca sürükler.

İnsan olmak, insan olduğumuzu hatırlamak ve varlık amaçlarımıza dair sorular sorabilmemizle başlar. Kendimize *"Çüşş!"* diyemediğimiz için her gün biraz daha hayvanlaşıyoruz.

Trafik kazaları, hastalık, hapis artık bu çağda bela olmaktan çıkıp gündelik hayatın parçaları hâline gelmeye başladı. Nicedir, bacağı kırılıp hastanede kıpırdamadan tavana bakamayanlar insan olduklarını hatırlayamıyorlar.

Hastalık ve hapis, ruhumuzun üniversiteleri, maneviyatımızın mâbetleri oldular.

"Günde yirmi kez ölümü hatırlayan cennete gidecek" diyor peygamberimiz. Hayatın ölümü unutturduğu bu korkunç çağda, dünyamızı da ahiretimizi de kaybediyoruz. İnsanoğlunun, dünyaya gelirken tek garantisi vardır: Ölüm...

Kimse sana zengin, fakir, iyi, kötü, âlim, câhil, sağlıklı ya da sağlıksız, başarılı veya başarısız olacağınızı söylemez ama doğduğumuz andan itibaren her an ölebileceğimizi herkes bilir.

Tek gerçeği *"ölüm"* olan insanoğlunun bunu unutması dünya telaşından olsa gerek.

Oysa hepimiz, dünyanın yaşanılacak yer değil ölünecek bir mekân olduğunu biliriz!

"Nasihat istersen ölüm yeter" Nasihat almaktan korkuyoruz, çünkü ölümü hatırlayıp kendimize sorular sorduğumuz an kapitalizm çökecek, Kişisel Gelişim

rahipleri ayakkabı boyamak zorunda kalacaklar. Kendini bilen adamlar, gün içinde yirmi kez ölümü hatırlatmayan insanlarla arkadaşlık yapmazlarmış, şimdi bizler durup dururken ölümü hatırlatıp midemizi bulandıran adamlardan soğuyor, onlarla yan yana gelmemeye çalışıyoruz. Dilinde ölümle gezenler melankoli, depresif damgası yiyor.

Polisin, askerin, aşçının, kafasına şapka ya da benzeri şeyleri takmalarının hikmeti, görevlerini hatırlasınlar, hiç unutmasınlar diyedir.

Her üniforma bir hatırlatmadır. Bizler, kafamızdan sarığı çıkardığımız gün ölümü unuttuk. Bildiğiniz gibi sarık, bize kefen olmaya yetecek büyüklükteki bezden yapılırdı. müslümanın tek varlığı olan sarığı, öldüğü yerde ona kefen yapılırdı, yani kabrimizi başımızda taşıyorduk!

Psikolojik olarak düşünün. Başımızda kabrimizi taşırken şeytanlık düşünüp dünya malına mihnet edebilir miydik?

"Nike" şapkanın altındaki İngilizce bilen insanlara ölümü nasıl izah edeceğiz?

Ölümü unutmayan, hep aklında tutan insanlar bizim için tehlike olmaktan çıkar. Ölümün korkusu diğer yaşayan varlıkların hayatlarına saygıyı artırır. *"Biz, bu dünyaya ölmeye geldik!"* dediğimiz gün *"acele"* etmeyiz. Her dakikamızı ibadetle değerlendirmeye gayret ederiz.

Modern dünyada *"ânı yaşamak"* denen zırva, bizde anlam bulmaya başlar. Her an, ibadetlerimiz için son şans demektir. İbadet ve kullukta acele etmeye can at-

maya başlarız. *"Bu dünyaya bir kez geliyoruz, bir daha mı geleceğiz canım?"* diyenlere: *"Evet, bir kez geldik, bir daha gelmeyeceğiz, öyleyse kullukta hata yapmamak, ibadetlerimizi ertelememek, ânı yaşamak ve iyi değerlendirmek gerek!"* diyeceğiz...

İnsanı korkutan ölüm değil, ölüm düşüncesidir. Yavaşlamadan, kendimize *"Çüş!"* demeden, sorular sormadan, insanın görevlerini idrak edemeden yaşarsak *"Anı"* ıskalar ve ebediyen kaybederiz.

"Mümin kime derler?" diye soruyorlar bir mübareğe...

"Tavus kuşu gibi ayaklarına bakana" diye cevaplıyor. *"Mümin, güzelim tüylerini ve renklerini göremez, sadece çirkin ve siyah ayaklarını görüp hüzünlenir"* diyor!

İnsanlar, tavus kuşunun muhteşem renkteki kanatlarına bakıp el çırparken, tavus kuşu en çirkin yeri, siyah ayaklarına bakmaktan güzelliğinin farkına varamaz. Orayı aşamaz...

İşte bizler, bir adım önümüzü görürsek, hayatımıza hedefler koymaya başlarız. *"Hedef"* koyduğumuz an, ahireti unuturuz. Ölümü ve ahireti unutarak attığımız her adım Allah'ın arazisinde izinsiz, *"Besmelesiz"* dolaşmaktır ki ayaklarımız bizi hayra götürmez! Kendi ayaklarımızın bir adım ötesi cehennemdir, hukuk ihlâlidir, haramiliktir...

İleriye doğru bir adım atmak enerji kaybıdır, daha sonra kaybettiğimiz enerjiyi yerine koymak için çalışmamız gerekir ama kapitalist düzende hiçbir zaman çalışmamızın karşılığı bize kaybettiğimiz enerjiyi

telâfi ettirecek kadar geri dönmez, yani çalıştıkça yoksullaşırız, etimiz, kemiğimiz erir.

Dikkat edin, siz çalıştıkça sizin başınızda, sizin emeğinizle, sizi yöneten birileri oturdukları koltuklarında şişkolaşır ve kasalarını parayla doldururlar.

Niçin bir adım atarak başkasının göbeğine yağ olalım? Onlar, bununla da yetinmezler, ayrıca hak ettiğimizden azını kazandığımız aylığımızı almaya giderken bu kez onları dilimizle yağlarız.

Kapitalizm, yoksulların yağlarıyla beslendikçe biz günden güne eriyoruz. Hiç aklımız yok mu?

İnsanoğlu cennette yiyip, içip, şükredecekti ama Hz. Adem kendisi için küçük, insanlık için büyük olan o adımı atıp elmaya uzanınca, ilâhî sofradan kovulup, dünyada karnımızı doyurmak için çalışmak, çile çekmek zorunda kaldık.

Hz. Havva, körleşip elmayı görmeseydi, Hz. Adem de o an topallayıp yürüyemeseydi hayatımızı yaşayacaktık ama bakın geldiğimiz dünyada koşuşturmaktan ölümü unutup, hayatı ıskalıyoruz... Ölümü unuttukça da bizler için imtihan olan bu dünyada yine sınıfta kalıp, ikinci kez cenneti ıskalayacağız. Kapitalist, günahkâr Kişisel Gelişimciler yüzünden cehennemi boylayacağız!

Denizler, okyanuslar sınırdır; gemiler yaparak ilerliyoruz. Dağlar sınırdır, delip geçiyoruz. İnsanlığa *"Çüş!"* diyecek birisi yok mu? Hız sayesinde, yavaş ilerleyen sevgi, duygusallık ve erotizmin yerini mekânik

hareketler alır. Tüm güzellikler bir anda iğdiş edilerek önümüze sunulur, bir yetersizlik duygusu yaşatılır... Hep daha ötesi vardır. İnsan aklının sınırları zorlanarak amaca koşulur... *"Hep ileri, bir adım daha!"* parolasıyla çıktığımız yolda başımıza gelmeyen kalmaz.

Kişisel Gelişim rahiplerinin şahadet parmakları havada, bizlere yeni hedefler göstermekten geri durmazlar. *"Uzanıp almamızı, tutup koparmamızı"* isterler hep.

Bütün zenginlik ve güzellikleri *"Hak ettiğimize"* inandırmakla başlarlar işe...

Kasabadan gelmişizdir, büyük şehirde karnımızı doyurmak bize yetecektir, fazlasını istemeyiz aslında ama rahipler devreye girip bu mâsum düşüncelerimizi yıkarlar: *"Bakın, o kazanıyor. İyi arabaya biniyor, şu semtte oturuyor. Sen aslan gibisin; yakışıklısın, yeteneklisin, zekisin ama güçlerinin farkında değilsin!"* derler. Onlara çabucak inanır, nasihatlerini dinlemeye karar veririz. İçimizdeki devi uyandırana dek bizi soyarlar.

Yine câhil, yine kasabalıyızdır ama içimizdeki dev uyanmıştır bir kere... Koşturmacalar bitmez; her türlü kursa, brifinge, toplantıya katılıp diplomalar, sertifikalar toplayıp dik yürümeyi öğreniriz. Başımız havada, omuzlar dik, burun kalkık, muzaffer bir kumandan edasıyla yürürken kapasitemizi unutup kibre kapılırız ve başka bir *"içindeki devi uyandır"*mış adam tarafından tokatlanırız.

İçindeki Devi Uyandırmış Cüceler Devleti'nin zavallı bireyleriyiz.

En tehlikeli yanımız budur. İyi ve güzel olan her şeyi hak ettiğimize yürekten inanan insanlar olarak poza girmişken âniden gelen yıkımlar *"Bana bunu yapamazlar, ben bunları hak edecek insan mıydım!"* sorularını tetikler. İçimizdeki dev silâhlanır, önüne gelene ateş etmeye başlar. *"Ben, bu hâllere düşecek adam mıydım?"* sorusu sinirlerimizi bozar, kibrimizi büyütür, şeytanın ortağı yapar. Artık, kasabana geri dönsen bile *"Ben, burada harcanıyorum"* nakaratı beynini kemirir.

İnsanı yaşatan, aynanın karşısındaki gerçekliğidir. Bu duygu bizlere ilk insanın aklıyla değil kaslarıyla saygı gördüğü dönemlerden miras kaldı.

Kabiledeki av ve kadın paylaşımı, insanoğlunun kasları ve gücü orantısındaydı. Akıl ve beyinle, yetenek veya zenginlikle daha konforlu yaşamak, saygın pozisyona geçmek modern dünyada gittikçe önem kazanıyor.

Akıl, yetenek her iki cinste de olabilir ama *"kas gücü"* sadece erkeklerdeydi, yazık ki bir anlamı kalmadı. Kadın ile erkeğin arasındaki fark bu yüzden günden güne kapanıyor, cinsler eşitleniyor. Bir kez o aynadan büyük bir insana tanık olmuşsanız çatlaklarınız sıva tutmaz. *"Ben buyum, bu kadarlık adamım"* sağlıklı bir cümledir ama *"Ben bu kadar mıyım?"* diye sorduğunuz an devreye Kişisel Gelişimciler, psikologlar, koçlar girer! İnsanı böyle bir anda yakalayan Kişisel Gelişim rahipleri yakaladıkları ava rekabet ve kazanma duygusu aşılayarak önce kendi ceplerinin dolmasını sağlamıyorlar mı?

Sıradan bir Kişisel Gelişim kitabının sadece başlıklarına bakarsanız bu rahiplerin isteklerinin şeytanın istekleriyle paralel yürüdüğünü görebilirsiniz: *Hep kazan, ye, iç, tüket, komutan sen ol, tevazuya gerek yok, sen en iyisisin niçin ikinci olasın, en güzeline lâyıksın, büyüksün, özelsin, farkında olmadığın daha nice güçlerin var, öne geç, saygın ol vs...*

Sanki Allah'a karşı görevlerimizi lâyıkıyla yapmışız gibi bir tavır içinde istek listelerimiz uzadıkça uzuyor. Ebu Hureyre'den aktarılan şu hadis tüylerimizi ayağa kaldırtmaya yetmez mi: *"Kim, bir yerde oturur, Allah'ı zikretmezse Allah'a karşı aleyhinde bir eksikliktir..."*

Çocuklarımıza şeytanın emirlerini *"başarı öyküsü"* diye okutarak onları nasıl bir kimliğe büründürdüğümüzü bir anlayabilsek, bu satırları onlarca insanla paylaşabilsek kazanan biz olacağız ama biliyorum ki ahir zamanda faydalı bir fikir etrafında örgütlenebilmek, yararlı kitapları çok satanlar listesine sokabilmek imkânsıza yakındır.

Modernizm, her fikrin etrafında kendi medyum ve kutsal rahiplerini yaratmayı becerdi. Spor yorumcuları, strateji uzmanları, beden dili guruları, Kişisel Gelişimciler, hemen herkes avuçlarının içindeki sırrı parayla satacakları müşterilerini bekliyorlar. Ortada doğru, gerçek ve hakikatin kırıntısı yok ama sıradan bir şeyi câhilce, Kişisel Gelişim sanrılarıyla yorumlayabilenler iki gecede kutsallaşıp cemaat topluyorlar.

Enam Suresi, *"Allah'ın adı anılmayarak, besmelesiz-kesilen hayvanları yemeyin"* buyuruyor. Kişisel Gelişi-

min aç gözlü barbarları, insanlara ayakta kalmak için avlanmayı öğretirken hiçbir kutsal değere önem vermiyorlar ve belki de bu yüzden öğretilen ilimle yapılan avlar murdar sayılacak.

Hayvanlar dünyasında öldürme ağrısız, sancısız, direk şahdamarı ısırarak gerçekleştirilir. Oysa kapitalizmin oyun kurucuları insanı ağır yaralayıp yaşamasına müsaade ediyor.

İnsan, sadece avlanmak için değil, hırs ve cinnet duygularıyla da öldürebiliyor ama hayvan açken de imanını kaybetmez. *"Dinsiz hayvan yoktur, lâkin dinsiz insan çoktur!"* dersek yeridir sanıyorum!

Korkularımız büyüdükçe savunma silâhlarımızı büyütüyoruz. Dünyadaki her insan, kapitalistler için birer müşteri olmasaydı, inanın süper güçler hepimizi kitle imha silâhlarıyla bir gecede yok ederlerdi.

Kurt, cılız koyunların bir müddet otlanmasına izin verirmiş... Çayırları kendileri pazarladıkları için semirip güzelleşene dek bize dokunmuyorlar!

Kendimize yüksekten bakmak, kendimize yabancılaşmak fıtratımıza ters düşer. Kendimizi severken *"her şeyi hak etme duygusu"*yla hırçınlaşıp önce kendimize sonra da çevremize zulmeder ve zâlimleşiriz. Tanrısal gözlerle, tepeden kendimize bakınca yaşadığımız andan kopup kendimizi kendimize terk ederiz.

Zayıf anlarımızda Kişisel Gelişim kitapları okuyarak gürültülü biçimde *"ruhsal menapoz ve andropoz devresi"*nden kaçmaya çalışıyoruz...

Kapitalizm, insanın hayatını küçük parçalara bölüp tüketim nesneleri hâline getiriyor. Yaşadığımız zamanda en küçük parçalardan büyük tüketiciler oluşturmak daha kolay!

Kapitalizmin, Kişisel Gelişimin, psikolojinin sektörleri olan en küçük parçalara bir göz atılım isterseniz: *Menopoz, andropoz, bebeklik, yaşlılık, ergenlik, orta yaş dönemleri... Doğum öncesi ve sonrası dönem... Babalığa hazırlık ve babalık dönemi... Cinsel kremler, kozmetik, yüz, omuz, diş eti, gözaltı-göz üstü kremleri, kırışık önleyici ve engelleyici kremler...*

"İçgüdü, gen, enerji, kuantum" gibi hurafe terimlere eskiden müslümanlar karşıydı ama şimdi onlar da çok kullanıyorlar. Nedenleri ideolojik, kavranması ilâhî metottan uzak gen biliminden medet umuluyor. Bir müslüman, başına gelenleri kaza ve kader bağlamından koparak gen ile açıklamaya çalıştığı andan itibaren diğerleriyle arasındaki fark azalıyor... Bir gün bilim, *"inanç geni"* diye bir şeyin yokluğundan bahsettiğinde onlara ne diyeceğiz? *"Bende inanç geni yokmuş güzelim!"* diye problemsiz yaşayıp Allah'tan hidayet beklemeyecek miyiz, onun için çalışmayacak mıyız?

Kâfir; samimî olmayan, örten, saklayandır... İşte insan, kapitalizm uğruna en küçük parçalarına ayrılarak yavaş yavaş yok edildi. Göz altı, burun ucu, kulak zarı, kırışık, gen, pigment, but, deri, karın kası, basen gibi bir arabadan daha fazla olan binlerce parçamız var artık. Bir bütün olarak kendimize bakma umudumuz

kalmadı, kendimize dinî açıdan, bütün olarak baktığımız ayna kırık artık!

"İçinde kibrin zerresi olan cennete giremeyecek" ise ve bunun geni varsa, ondan ameliyatla kurtulup cennete mi gideceğiz? İnsanlık, çürümeye genlerinden başladı... Günah, kalpte siyah bir nokta oldu, yüreğimizdeki siyah noktaya gün içinde tıkladıkça site büyüyor!

Kibir, zerresinde dünyayı yok edecek kadar tehlike taşıyan bir bombadır... Kendine bakmaktan kendini görememek, *"Kendini görmekten Rabbini bilememek duygusu"*dur! Kibrin son aşamasında bir yalan *"Gerçek"* oluyor, gerçekleşiyor.

Kusuru karşısında, iyiliği kendinde arayan herkes zâlimdir. Zulüm, tevazunun karşıtı olarak her şeyin yerinden alınmasıdır...

Bir kör, yaşadığı evi yıllarca ezberler ama bir gün o yokken eşyaların yerini değiştirip giderseniz kör adam artık kendi evinde yürüyemez olur, önüne gelen eşyaya çarpmaya başlar. Bozulan ezber onun düzenini yok etmiştir.

Zâlim, nesneleri kendine göre düzenlemek ister, Rab'lik iddiasında bulunur. Nesneleri kendine göre değiştirip rablik iddiasında bulunan zâlim için yeni şâhitler, yeni körler gerekir.

Modern dünyayı Rönesans'la başlatan tarih de bizim şahidimiz olsun! Dikkat edin: *Rönesans, reform, hümanizm, insan hakları, hayvan hakları, Avrupa Birliği, gümrük, toplu konut, Mc Donald's...* Hepsi düzen-

lenmiş, hepsi zâlim ve kapitalizmin ezberimizi bozup bizi körleştirdiği şeyler!

İntihar; kibrin, bulunduğu yeri beğenmemenin, *"Daha iyisine lâyıkım, harcanıyorum, yazık bana..."* duygularının neticesi olduğu için tüm dinlerce yasaklanmış ve çirkin görülmüştür. İntihara meyillenen insan *"Hak ettiğim yerde değilim!"* diyerek ayağa kalkıp tanrısal gözlerle nesneleri düzenliyor ama nesneler ve tüm varlık âlemi onu yalanlayınca çıkmaza düşüp karar veriyor. Tıpkı tanrısallığını ilân eden *"Modern şair"* gibi yola çıkıp şiir kendisini esir alınca boşluğa düşüyor.

Modern şair, *"Ben"* kavramını ilâhlık pozisyonuna getirirken nesnelerle, her şeyle kendini anlatıyor... Güneş, kendisi için doğuyor, nehirler onun için akıyor, karanlık gizlensin diye var...

Oysa var olan her şey Allah'ı hamd eder... Biz, eylemlerimizi onu hamd etmek için gerçekleştirmeliyiz. Dünyaya baktığımızda aczimizi anlamak yerine önemimizi tartışmak şeytansı bir düşünce olsa gerek?

Şair; hüznünü kuşlara, ağaçlara anlatıyor ama tabiat şairin sevgilisinden haber getirmiyor. Tabiat, şairin duygularına göre örgütlenmiyor, o ilâhî bir emrin gereklerini yerine getirmeye çalışıyor...

Şeytan, şairden çıkıp şiire dönüşüyor. Şiir, şairle birlikte okuyucusunun damarlarında gezinip yoldan çıkarıyor.

Hamd Allah'a mahsustur. Bize düşen nefsimizi kınamak, kötülemek ve gayretimizi artırmaktır. Modern

sanatçı kendisinden başkasına yüz vermiyor. *"Şair ne dedi?"* diyoruz ama *"Şiir ne dedi?"* demiyoruz.

Küçük parçalara ayrılarak yok olmak şiir sanatında da kendini gösterdi. Bakınız, ekol kalmadı: *Beş Hececiler, Garip Akımı, İkinci Yeni...* Şiiri de şeytan yazdırtmıyorsa niçin buradaki cemaatler de dağılarak şiir bireyselleşti? Üç sanatçıyı bir araya getiremiyoruz, niye? Çünkü o efendi ve köleyi içinde taşıyor!

Kapitalizm, pay sancağı altında geçici devletler, cemaatler kuruyor. Dünyayı dolandıran, sömüren silâh şirketi çalışanları bile aileleriyle birlikte tatile çıkıp meditasyon yapıyorlar.

Modern şair, şiir sancağının altında tek başına duruyor, çünkü o dünyayı dolaştı, her şeyi gördü ama kendisinden başka yazılacak kıymetli bir şey bulamadı.

Kişisel Gelişimciler bu oyunun en önemli parçası olarak tuzaklarını günden güne geliştirip yeryüzünde son nefeslerini veren tevazunun boğazını sıkıyor. *Tevazu, başkası için kendi benliğinden fedakârlık etmektir.* Modern insan niçin böyle bir şeye fit olsun ki?

Don Kişot, modern edebiyatın ilk sıfırıydı. Kurtarıcılığa soyunduğunda kimi, hangi tehlikeden koruyacağını bilmiyordu. Bir yolculuğa karar verdiğinde bütün tehlikelerin ayağına geleceğini hissetmişti belki de...

Don Kişot; gerçek düşmanlar bulamadığında kendisini savaşçı yapacak, kutsattıracak, saygın kılacak nesnelere kafa tutarak delilikten kurtulmaya çalışırken kendi deliliğinin kanıtı olduğunu bilemeyecek kadar kibirle doluydu. Artık, savaşçının büyüklüğünün

düşmanın büyüklüğüyle orantılı olduğunu bilmeyen kalmadı. Öyleyse Don Kişot, görevini ziyadesiyle tamamlamış oluyor.

Hayata ve her şeye karşı sorumluluk hissetmeye başlama ânı kendi üstünlüğünüzü ilân etme dakikalarına denk düşer!

Dünyaya bakarken iki gözümüz iki büyük sıfır gibidir. *Dünyayı gözümüzde sıfırlayan, bakışlarımızdaki kibirdir.* Çevreyi dizayn eden bakışlarımız artık cennet yollarını görmez olur.

An, zamanın içindeki taksitli ölümlerdir. An tabiatın önyargısıdır, anlamın eşiğidir. Kapitalizm *"ânı yaşayın, ânın keyfini çıkarın..."* derken şeytanın suflelerini kulağımıza üflüyor gibidir. Allah'a kullukta da ibadet ve zikirlerle boşa geçirilmesi günah olan küçük anlar değerlidir, yani kapitalizm şeytanla işbirliği içinde olduğundan Allah'ın istediği her şeye talip oluyor. Tehlikenin büyüklüğüne bakar mısınız?

İlla ki tüm mutlulukların içinde bir parça zevk duygusu da mevcuttur, ancak zevk unsurunu av yaparken harcanan enerji miktarınca hesaplayarak onu da sinsice kapitalizme malzeme yapmadılar mı?

*"Mutluluk kaynağının her zaman eylem olduğu"*nu Aristo'dan bu yana biliyoruz. Eylem, verilene değil; çabalayarak, hak ederek alınana imandır. Eyleme imanın sınırları abartıldığında Allah, pratik hayattan izole edilir ve insan yarı tanrı hâline getirilir.

Marifet, insanın kaygılarını teke indirmesidir. Ahireti unutmadıkça ölümü hatırlayan, tüm amacı cennet olan insan sıradan kaygılardan kurtulur.

İsra Suresi: *"İnsan pek acelecidir"* diyor. Kişisel Gelişimciler ve kapitalistlerin farkına vararak hırs pompaladıkları özelliğimizi bizler niçin daha çok ibadet ve daha büyük bir cennet için geliştirmeyelim. Öyle değil mi?

Kibrin gereği isteklerine bir an evvel kavuşmak için acele eden insana sabretmek zor geliyor. Sabır ânında akıl ile din, arzular ve nefs acımasızca savaşır...

Kapitalizm, din ile körelttiğimiz gözlerimizi ameliyat ederek bakmayı öğretir. Kapitalizmin en önemli silâhı bakıştır. Bakış ânında yüreğimizin önündeki kalkandan, yani gözden kurtuluyoruz. Bir ucu nefsimize tutunmuş olan bakış diğer ucunu göz vasıtasıyla bir nesneye doğrultunca sabretmek zorlaşır.

Sabır, İslâm dininin ahlâkıdır. Kulun çektiği acılara yüzünü ekşitmeden dayanmasıdır çünkü kulluğun kriterlerinden biri de Allah'ın senaryosuna sâdık kalmaktır.

Hz.Eyyüb'ün *"Başıma bu dert geldi"* demesinde bile tartışılan sabırsızlık, sıradan insanların sözleriyle karşılaştırıldığında nasıl bir azaba uğrayacağız acaba? Ağlayıp, sızlanmak sabırsızlığın yandaşıdır. Sabırsızlık kılıçlarını gökyüzüne çekemeyen bazı insanlar sızlanarak kulluk ahlâklarını yaralarlar.

Nefsin iki kuvveti vardır: Biri atılma, isteme kuvveti diğeri ise geri çekilme, sakınma kuvveti... İman sahibi, sabır ve şükürle doğru yolda sabit kalır. Günah, haram

ve zevklere koşan nefis, istemediği ibadetlerden, kulluktan kaçar. Biz, bedenimizin isteklerinden kurtulup yüreğimizin isteği olan kulluğa yöneldikçe insan olabiliriz. Kötü işlere karşı terk duygumuzu geliştiremediğimizde kaybedenlerden oluruz.

Dünyanın süratle günden güne eriyerek yok olduğunu düşünebilmeyi becerebilirsek, onun nimetlerinin de geçici olduğunu anlayıp, sonsuz olan ahiret için çalışırız. Yüreğimizi bu duygularla boşaltmadan rahmet yağmurları içimize yağamaz!

Münafikun Suresi'nde Allah diyor ki: *"Ey iman edenler! Sizi, mallarınız, evlatlarınız, Allah'ın zikrinden alıkoymasın"* Hz. İbrahim'in Allah ile arasında İsmail'in sevgisi yerleşince onu kurban etmek istedi. Allah ile aramızdaki her sevgi bizi ondan uzaklaştırır, istikametimizi bozar.

En büyük sevgiye lâyık olan Allah, başka sevgiler kendisinin önüne geçirilince kulunu sınar. Yüreğimizi ve tüm ceplerimizi boşaltmadan ona varamayız.

Bütün zamanların en büyük zikrinin *"La ilâhe illallah"* olduğunu biliyoruz. Allah yolunda yapılabilecek şeyleri en iyi şekilde yapmaya gayret ettikten sonra en büyük vazife Allah'ı zikretmektir. Zikir ânında Allah'ın huzurunda olursunuz. Dünya zamanında Allah'ın huzurunda bulunduğunuz anlar ahiret yurdunda cehennem ateşine karşı koruyucu kalkanları olacaktır. Namaz, niyaz ve zikirlerimizle Allah'ın indindeki popülerliğimiz artacaktır. Dünyadayken elini ayağını nimetlerden çeken, varlıklara, nesnelere, şahıslara

"Eyvallah" demeden, kimsenin tanımadığı biri olarak ölüp giden bir insanın ahiretteki şöhretini görmüş olsaydık, buradaki fikirlerimizin çoğu değişirdi ama *"Öbür dünyaya gidip dönmüş"* birini bulamadığımızdan dolayı söylediklerimiz masala dönüşüyor! Hayırlısı olsun bakalım, belki böylesi daha hayırlıdır...

"Ey iman edenler! Sabır ve namazla Allah'tan yardım isteyin..." (Bakara 153. ayet) Varlıktan çok, yokluktaki sabrımız, fakirlikteki yönelişimiz önemlidir.

"Sabır" günahlardan uzaklaştırır. Sabırdan daha önemlisi ise *"rıza"* makamından sonraki *"şükür"* makamıdır. Kul, burada belayı bile nimet görüp kendini, ibadetlerini, kulluğunu gözden geçirir.

Haksızlık anlarında bile affetme, vazgeçme büyüklüğünü gösterebildiğinde kalbine kin ve intikam duygularının yerleşmesine müsaade etmemesini sağlamış olur.

*"Bela"*nın, musibet gibi görünen olumsuzlukların insanlardan değil, seni eğitmeye çalışan Allah'tan geldiğine inandığınız zaman dünyaya katlanmak daha kolay olacaktır.

En büyük makam ise kötülüğe karşı iyilikle karşılık vermektir ki bu yaşadığımız dünyada müzeye kaldırılmak üzere olan bir makamdır... Rad Suresi 24. ayet: *"Sabrettiğiniz için selam size..."* diyor. Bu ayet sınıfını geçmiş cennetlikler için söylenmişe benziyor değil mi?

Şimdi de iyice yüreğimize su dökülsün diye şu ayetleri hatırlayalım: *"Sabredenleri müjdele ki onlar başlarına bir bela geldiği zaman biz Allah'ın dünyadaki takdirine*

teslim olmuş kullarıyız ve biz ahirette de yine ona döneceğiz, derler. İşte onlara Rablerinden marifet ve rahmet vardır ve işte onlar hidayete erenlerin ta kendileridir."

Kuran-ı Kerim *"Güzel bir sabır"* dan bahseder. Peygamber efendimiz de: *"Bela ânındaki ilk sabır önemlidir"* diyor. Çünkü musibete ilk anda sabır gösterilirse şiddeti kırılır, kuvveti zayıflar, sabretmek daha kolaylaşır. Çaresizliğimizi anlayıp sabretmeyi öğrenene kadar geciktiğimizde kalbimiz bu hislerle çoktan kararmış olur ve sabrın faydası kalmaz. Bir anlamda da gecikmiş sabra *"Katlanmak"* demek daha yerinde olur.

Gün içinde kullandığımız: *"Ne yapalım, oldu bir kere, katlanacağız artık!"* cümlesi, bizlerin nasıl bir riyakârlık içinde olduğumuzu göstermiyor mu? Çünkü sabır takvadandır, bir anlamda farzdır. Bu cümleyi *"Rakımı da içerim namazımı da kılarım, namaz kılmasam bile iyi niyetli bir adamım!"* diye düşünen insanlar rahatlasınlar diye yazmıyorum ama sabır; şükür, rıza göstermek, yerine göre şekli ibadetlerin üstündedir. Yeri gelmişken *"Şeklî ibadetler olmadan diğerleri olamaz, olsa da inandırıcı durmaz"* diyerek kurmuş olduğum bir önceki cümlenin azabından kurtulmak istiyorum!

Sabır, şükür ve rızadan yola çıkarak anlattığım bu sayfalardan da anlaşılıyor ki *"Zafer sabredenlerindir!"* parolasına inat Kişisel Gelişimciler, bizi aceleye getirerek dünyadan küçük bir parça tattırıp ahiret güzelliklerini elimizden alıyorlar...

Dünyadaki meşguliyetimizin ne olması gerektiğini bilmediğimiz sürece de önümüze gelenin arkasına düşeceğe benziyoruz...

"Bostan" eserinde Sadi'nin *"Sabır Otu Üzerine"* enfes bir paragrafı var: *"Çocuk, güçlenip dişi irileştiği zaman, süt ninesi memesine sabır otu sürer. Sabır otu, çocuğu sütten öyle bir vazgeçirir ki, çocuk memeyi de unutur, sütü de..."*

Modern Satanizmin dokuz İlkesi'nin beşinci maddesinde ise: *"Şeytan, öbür yanağını çevirmek yerine intikam almayı temsil eder."*

"Deneyen bir kez kaybedebilir ama denemeyenler ebediyen kaybeder!" diye Kişisel Gelişim ayetleri üreterek küçük insanları sebepsiz yarışlara sokuyorlar. Kendi kurdukları kapitalist düzende yarışa girenlerin kaybedeceklerini bilmiyorlar mı? Öyleyse amaçları aşikâr. Onlar, köşelerinde oturan yüz binlerce insanın zararlarıyla palazlanıyorlar. Belli ki bir borsa tekniği olan bu aldatmacayla kandırıyorlar hepimizi. *"Amacımız ne olursa olsun, kazanmaya çalışmalıyız"* dersek, dünyanın hâli ne olur? Kazanacağımız şeyin ahiretimize, insanlığa faydası yoksa *"Kaybetmek"* kazanç sayılmaz mı?

İnsanlığın şuursuz, amaçsız, kişisel kazanç uğruna yaptığı deneyler mâsumiyetimizi yok etti. *"Kaybedilmiş bir mâsumiyet"*i bulmak için modern insan zaman zaman bir yaralı hayvana sahip çıkıyor ama onun da belgeselini çekip, masrafının yüz katı gelir elde ediyor.

İnsanlarda intihar duygusunu tetikleyen düşünce: Kaybetme, başarısızlık, yenilme, yarınlara olan güvensizliklerden kaynaklanır.

Bir taraftan intiharın yaygınlığı ve engellenmesi için büyük çalışmalar yapan insanlığın, diğer yandan kaybetmeyi *"Utanç"* la eşitlerken vicdanları sızlamıyor mu?

Allah'ın bir meleği var ve bize her gün şunları haykırıyor: *"Ölüm için doğdun, yokluk için biriktir, yıkım için inşa et!"* öyleyse neyi deneyeceğiz, ahiretin jönü olacağımıza niçin başarının figüranlığını yapalım? Bu film bitecek, seyirci dağılacak, salon boşalacak, afişler sökülecek! İsra Suresi'nin 21. ayeti şuursuz deneylerimizi engelleyecek ve gönlümüzü hoş tutmaya ziyadesiyle yetecektir: *"Bak, nasıl dünyada onların kimini kimine üstün kıldık! Elbette ahirette erişilecek daha büyük mertebeler, kazanılacak daha yüksek faziletler vardır."* Gördüğünüz gibi kitabımıza sarılınca hiçbir zehir bize zarar veremiyor...

"Başarı mutluluğunuz için gerekli" diyorlar ama Kişisel Gelişim kitaplarını okuyunca *"mutluluğun"* nefsî isteklerle dolu olduğunu görüyoruz.

Nefsî istekleriyle mutluluğunu pekiştiren modern insan kendi cehennemine odun taşıyor. Hüzünlenmemek, hayret etmemek elde değil... Bakın; bir müslüman olarak çocuklarınıza okutturduğunuz Kişisel Gelişim kitapları özetle *"Başarı"*yı nasıl tarifliyorlar: *"Başarı, bir sürü harika ve olumlu şeyi ifade eder. Öncelikle başarı, kişisel konfor, güzel bir villa, tatiller, yurt içi-yurt dışı geziler, maddî garanti, güzel kadınlar, takdir*

edilmek, liderlik, saygı, özgürlük, korkusuzluk, mutluluk ve doyum vs... demektir."

Marjinal başarı örnekleri bitip tükenmek bilmiyor. *"Bilmem kaç bin kadınla yatmış adam..."* diye sinema, televizyon yıldızlarının röportaj verdiklerini, bu haberlerle toplumun iştahını kabarttıklarını ziyadesiyle biliyoruz.

Başarı: *"kazanmak"* la ifade edildiğinde, insan ilişkileri yıpratıcı ve kâr-zarar ilişkisi içinde acımasız bir durum alır.

İkinci sınıf ama helâlinden bir hayatı kimse sürdürmek istemiyor. Bilmeliyiz ki tatmin ve şükür için dünyevî başarı gerekmiyor. Asıl meziyet başarısızlığa düşüldüğünde *"Sabır"* gösterebilmektir.

Onlar, bizim *"Her şey olacağına varır..."* şeklindeki sakinleştirici mübarek cümlelerimizle dalga geçerken kapitalizmin uşaklığını yapıyorlar.

Duymak istemedikleri sözlerden birisi de şudur: *"Kaderiniz başka şeylerin kontrolü altındadır, yazılan yazı bozulmaz..."*

Kendini bilmez, kapitalist Kişisel Gelişimciler kaderine boyun eğenleri kaybetmekle, çocuklarını koleje gönderememekle, tek eşle, kiralık küçük evlerle, dar geçimle, çaresizlikle korkutup alaya alıyorlar.

Tanrısallık iddiasında bulunan idealist Kişisel Gelişimciler, dünyanın ve insanların kaderlerini yönetmek gibi bir düşünce bataklığına saplanmışlardır. Onların yaydıkları güçlü olma psikozu ortalıkta binlerce Napolyon'un, İsa'nın gezinmesine yol açtı. Yüzyıl ön-

cesinin erkeklik göstergelerinden olan kahramanlık, yerini borsada, büroda, üniversitede para veya kariyer kazanmaya bırakalı, *"Başarı"* kavramı gün geçtikçe genişleyip büyüyor ve sonsuz seçenekle karşımıza dikiliyor.

Bu hayatın bize güzel şeyler sunmasını isterken, arkamıza dönüp *"Bize tüm nimetlerini esirgemeyen Allah için neler yaptık?"* diye düşünmüyoruz bile. Dünyada lüks evlerimizin olması için çalışırken öbür tarafta çamurda kalacağımızı bile bile toparlanmıyoruz, akıllanmıyoruz. *"Hayat, tadına varılmayacak kadar kısa..."* diyerek tüketim duygumuzu kışkırtanlara inat *"Dünyada cenneti hak edemeyecek kadar kısa kalacağız, nefes almadan, rızık uğruna kan revan olmadan sınavı geçmeliyiz, ha gayret!"* demedikçe kurtulanlardan olamayız.

Şimdi bu satırlarda ve kitap boyunca anlatmaya çalıştığım cennet fikri için iman etmeniz gerekmiyor. Tüm yazdıklarım dünyada da cenneti yaşamak isteyenler için ön koşuldur. İsterseniz dışarıdan bir ateist olarak düşünün: Cennet fikri taşıyanlarda hırsızlık, öldürme, kandırma, aldatma, saldırganlık, biriktirme, hırs, kin, dedikodu olmayacaktır. Ne oluyor o zaman? Dünya cennete dönüşüyor.

Bir ateist olarak cenneti öbür dünyada göremeyeceğiniz için dünyadayken fasonunu görebilmenin kime ne zararı var?

Çocuklarınıza okuttuğunuz bu Kişisel Gelişim kitaplarındaki diğer iğrenç bir cümle de şu: *"Önce hiz-*

met fikriyle kendi kendinizi pazarlayacak imaj ve reklamı oluşturmalısınız."

Yani *"Aracıyı, komisyoncuyu aradan kaldırıp kendi kendinizin pezevengi olun..."* diyorlar. Kitaplardan öğretilen bunca kibirle bir insan nasıl hizmet fikri geliştirebilir, o da ayrı bir saçmalık!

Söylemeden edemeyeceğim: Bir de planlarımıza *"Uzun yaşamak"*ı alacakmışız!

Onlara sorarsanız; sağlıklı beslenme, diyet, spor gibi ömrü uzatıcı teknikler var. Bana göre de yazılan ömür ne uzar ne kısalır. Dinen sadece sadakanın ömür uzattığını biliyorum, hepsi o kadar! İnşallah uzun yaşamak adına da olsa bol sadaka dağıtmayı alışkanlık hâline getiririz, bu imansız çağda o da yeter!

İnsanoğlu her ne kadar kötüyse de yaratılış olarak Allah'tan bir parça taşıdığı için ondan umut kesilemiyor.

Bazı kapitalistler, yorgan altında kendilerini muhasabe edip *"Yetinen, şükreden"* insanları düşününce moralleri bozuluyor ve çareyi diğer insanları kendisine benzetmekte buluyor.

Zengin kapitalistlerin toplumu yönlendirip değiştirme gayretleri böyle duygulardan besleniyor. Bakın, Aisopos'un *"Kuyruksuz Tilki"* masalı, konuya ne güzel açıklık getiriyor:

Tilkinin kuyruğu kapana sıkışıp kopmuş. Günlerce utancından dışarı çıkamamış ve aklına bütün tilkilere konuşma yapmak üzere iyi bir fikir gelmiş. Tilkileri toplayıp konuşmaya başlamış: *"Bu koca kuyruğu arka-*

nızda ne diye taşırsınız? Hem çirkin, hem de yük oluyor, hiçbir hayrı yok, kesip atın" demiş.

Anladığımız kadarıyla kibirden kendisini değiştiremeyen bütün insanlar da kendilerine benzemedikçe yaşayamayan şeytansı insanlar, türlü ilimlerle üstümüzde oyun oynuyorlar.

Hepimizin din, iman, ahlâk ile ilişkimizi kesecekler. Cinlerim başıma toplanıyor...

Cin, elden gidiyor haberiniz olsun.

Kim dünyayı elde etmeye çalışırsa, o, ondan kaybolup gider. Kim de onu istemezse o ayağına gelir.

Kim de dünyaya ibretle bakarsa o, onun gözü olur, olayları ise kendine ibret olur; kim de ona hasretle bakarsa, o, onu kör eder.

Kuşkusuz dünya, kaynağı çamurlu ve bulanık; güzel görüntüsüyle öldüren, gizemiyle çarpan, gururuyla engeller koyan, görünümüyle yok eden, gölgesiyle geçip giden, direğiyle eğrilen bir yerdir. Kendisinden nefret edeni, ona alıştırıncaya kadar korkutur, yatışıncaya kadar durdurur, ayaklarıyla tekmeleyerek tuzağına düşürür, ağlarıyla sımsıkı bağlar, öldürücü oklarını saplar. Kişinin boynuna ölüm ilmiğini geçirir ve dönülüp varılacak korkunç yere, sorgu yerine yani dar kabrine doğru sürükler.

Bilin ki ceza yerine giderken köprünüz, ayakları âniden kaydıran, sürüp düşülmekten korkulan, nöbet hâlinde devam eden Sırat'tır.

Belini İncitmeden Ayaküstü Dolandırma Sanatında Kişisel Delta Stratejisi

Satanizm inanışındaki birkaç manifesto şunlardır: Güçlülere ne mutlu! Çünkü onlar sanal ahiret topraklarına değil yeryüzünün gerçek topraklarına sahip olacaklardır. Zayıflara lânet olsun! Çünkü onlar esir olacaklar, mahvolacaklar... Kuvvetlilere ne mutlu! Çünkü onlara insanlar arasında saygı gösterilecektir. Zayıflara lânet olsun. Çünkü onlar yok edileceklerdir!... Cesurlara ne mutlu! Çünkü onlar yeryüzünün efendileri olacaklardır! Doğrulukla mütevazi olanlara lânet olsun! Çünkü onlar, çatal tırnaklar altında çiğneneceklerdir!... Ölüme meydan okuyanlara ne mutlu! Çünkü onların günleri karada uzun olacaktır... Kendileri için iyi olanlara ne mutlu! Çünkü onlar zihinlerini asla yıldırmayacaklardır...

"Karşınızdaki insanı üç-beş dakikada nasıl ikna edebilirsiniz?" benzeri kitaplar çok satıyor, hatta bunlardan birkaç tanesini ülkemizin büyük gazeteleri bedavadan pazar eki olarak yüz binlerce dağıttılar. *"Kısa sürede ikna"* modern çağın vazgeçilmez ilmi olmaya başladı.

Artık insanlar nitelikli aldatmacaları en kısa zamanda, fazla efor sarf etmeden estetik biçimde ama profesyonelce yapabilmenin peşinde.

Kuran-ı Kerim'den Enam Suresi, 112. ayete dikkat çekmek istiyorum: *"İnsanların ve cinlerin şeytanları, bazısı bazısını aldatmak için, yaldızlı sözler fısıldayıp dururlar."*

Şeytan; performans, vücut dili, Kişisel Gelişim ilimlerini kullanarak damarlarımıza sızıyor. Saydığımız türler, *"Şeytan'ın İlmihal Kitapları"* olmaya başladı. Modern Ticaret Dinleri, görüşlerini bu tarz kitaplarla yayıp tanıtıyor. *"8 Dakikada İkna Sanatı"* oluşturulan paralel dinlerin hidayetini açıklayabilecek cinsten değil mi? Şeytanın Dervişleri; Kişisel Gelişimciler, performans koçları, iletişim-rehberlik uzmanları kendi tasavvuflarını da konferans salonlarında izah etmeye başladılar, birkaç korkusuz adam bunların karşısında nasıl duracağız inanın bilemiyorum?

Kişisel Gelişim diye entelektüel numaralarla sunulan kitap ve kasetlere baktığınızda bütün meselenin *"Ticarî Taklalar Sanatı"* olduğunu görmekte gecikmeyeceksiniz.

Yıllar önce sevişme ve orgazm konusunda yazılanların içinde hep *"G Noktası"* kavramı vardı. Partnerinin *"G Noktası"* nı bulanlar kısa sürede daha verimli seks yapabiliyordu. Şimdi Kişisel Gelişim kitapları *"Etkilemede Pivot Noktası"* nı ürettiler. Pivot Noktası; eksen noktası demekmiş efendim! Her türlü iletişim, ticaret ve ilişkide güvenirlik en önemli noktaymış, bu yüzden *"Güvenilir Görünmek Sanatı"* na aşırı bir önem gösteriyorlar.

Bazı kitaplar, peygamber efendimizin "El emin Muhammed" vasfından yola çıkarak örnek göstermekten çekinmiyorlar. Evet; peygamber efendimize *"Emin Muhammed"* denilirdi; çünkü emanete hıyanet etmez, Güneş'i -Ay'ı verseniz doğru yoldan dönmez, âdil davranır, haram yemezdi... O'nun yüzü suyu hürmetine yaratılan dünyada ondan daha güvenilir biri yaşamadı.

Güvenilir olmak ile güvenilir görünmek aynı şey değildir! *"Güvenilir İzlenimi Bırakmak"* ın yollarında şunlar varmış: *Yeterlilik, Uzmanlık, Sempatiklik, Rahatlık, Sosyallik...* Bir robota bilgi yüklüyor gibiler.

"Sempatiklik" Allah vergisi bir nurdur, çalışmakla kazanılmaz. Sosyallik ise müslümana yakışmaz. Zaten insanın aşırı sosyali ya pezevenk olur ya da hayat kadını... *"Dünya mümine zindandır"*ı destur edinip kendi odasını *"Ölmeden önce ölebilmek"* için kullanan güzel çocuklara *"asosyal"* damgası vurup kafası kırık psikologlara götürüp kafalarını şişiriyorlar. Temiz, içgüdüsel, yaratılışına muhalefet etmeyen tüm insanları psikiyatri bilimi aramızdan alıp götürerek ya içeri tıktılar ya da ilâçla tedavi adına yapılarını bozup geri gönderdiler. Bu satırlar belki yeri değil ama ben hükümetten bir defaya mahsus *"Genel Tımarhane Affı"* istiyorum.

Onlara göre mizah da sempatikliği destekliyormuş. Bu yüzden iyi mizah yeteneğiyle iletişimimizi geliştirip güvenilir bir adam izlenimi bırakabilirmişiz.

Doğru ama mizah; aklın-zekânın zirve noktasıdır, kültürel birikim, kelime hazinesi, kısa zamanda olayları değerlendirme ve gözlem gücü ister. Mizah, câhil cühelanın ayağına düşerse itici bir kalkana dönüşür...

Ticaret yaparken, ilişki kurarken *"Ses tonu"*nun nasıl olacağına kadar stratejiler kurup geliştiriyorlar. Ürün sunumunda konuşmayı çok az hızlandırıp daha heyecanlı bir anlatım tekniği kullanırsak elimizdeki malzemeyi alması için müşteriyi tüketime hazırlıyormuşuz. Erotizmin ve pornografinin temel esasları, ticarî dil ile nasıl da iç içe görüyorsunuz değil mi?

Modern dünya; konuşma üzerine çok konuşuyor, müsaade ederseniz ben de konuşma üzerine biraz konuşmak istiyorum...

İnsanlar, düşünme hızlarına göre konuşurlar. Bir konuşma yaparken her cümleden önce zihninde onun filmini çeken zeki insanlar söyleyeceklerini hızla ifade edip giderler. Bu adamların en büyük düşmanı tane tane konuşan ve kendini âlim zanneden aptallardır.

Psikologlar; zihin filmleri jet hızıyla dönen; dilinde kelimelerin uçuştuğu şizofrenlerle geviş getirip, donuk donuk, tane tane konuşurken karşısındakilerin hastalıklarını artırırlar. *Şizofrenler için; doktor karşısında konuşmakla, elektrik tedavisi arasında seçim şansı sunulsaydı, eminim ki onlar elektriği seçerlerdi!*

Bazen, başımıza gelen kötülüklerden insanları sorumlu tutar, onları bizi sınasın diye Allah'ın gönderdiğini zannederiz. Hayır, saptıranlar Allah'ın değil şeytanın yardımcısıdırlar. Kehf Suresi'nin 51. ayetinin

son satırı bizim referansımızdır: *"Saptıranları yardımcı edinmiş de değilim..."*

Bir eşekle köpek beraberce yürürlerken yerde bir mektup bulmuşlar. Eşek, hep çayırdan, çimenden bahseden mektubu yüksek sesle okurken, köpek dayanamayıp *"Aşağısını oku, bak hele etten kemikten de söz ediyor mu?"* diye söyleniyormuş. Eşek, baştan aşağı mektubu yine okumuş ama köpeğin aradığını bulamamış. Bunun üzerine köpek: *"O mektubu at gitsin dostum, baksana baştan aşağı anlamsız şeylerle dolu"* diyerek, konuyu kapatmış.

Kişisel Gelişim kitaplarının *"Müşteri İkna Sanatları"*nda; müşteriyle satıcının nefeslerinin birbiriyle uyumlu *(Senkronize)* olmasının altını önemle ve sıklıkla çiziyorlar! Sevişirken aynı anda ve aynı ritimde nefes alıp verenlerle, yan yana meditasyon yapanların aynı ritimde nefes alıp verişlerindeki uyum, ticarete dökülüp başarı hedefleniyor ve şeytanın suflesiyle yazdırılan bu kitaplarda av ile avcının iz sürmesini yumuşatıp bilincimize kazıyorlar.

Bu gidişle ahir zamanda *"Kimin dost kimin düşman"* olduğunu anlamakta zorlanacak ve birbirimize selam vermekte zorlanacağız!

Bu kitaplarda; satış esnasında fiziğin ve giyimin özelliklerinden de bahsedilerek hepimizi fahişe gibi giydirmenin başarıyı hızlandıracağını salık veriyorlar. Bir diğer önem verdikleri durum ise *"Tahrik"* konusu... İnsan beyninde, tahrik esnasında hayatınızın merkezindeki önemli konular geri plana itildiği için

o esnada mekândaki tahrik unsuru siz olduğunuzdan dolayı, karşınızdaki insan sadece sizde yoğunlaşarak geçici bir hipnoz yaşayacaktır.

Gündelik hayatta *"Tezgâhtarın güzelliğinden büyülendim, karşı koyamadım ürünü satın aldım"* benzeri cümleleri duymuşsunuzdur.

Kapitalizm: Güzellik veya kışkırtıcı giysinin karşı koyulamaz gücünü bildiği için satış elemanlarının bayan olmasını sağladı. Yani ürüne odaklı satış için birkaç çıplak kadın gerekiyor, hepsi bu...

Şeytanın Dervişleri'nin yazdıkları *"Karşınızdaki İnsanı 8 Dakikada İkna Etme Sanatı"* gibi fitne örgütleyen kitaplarla, müşterinin *"G Noktası"* nı bulup orayı kurcalıyor, parlatıyorsunuz. Bu acımasız satış elemanlarını büyük kapitalistler yetiştiriyorlar.

Bir insanın çok kısa sürede ikna olması için ya onu tehdit eder, ya parayla satın alır ya da ona yalakalık yaparsınız. Benim başka bir felsefeye aklım ermez. Bildiğim budur ve bana yeter!

İslâma göre dilin afetlerini İmam Gazali, çok güzel anlatıp yorumlamıştır ama bir terbiyesizlik yapıp iki cümle de ben kuracak olursam, derim ki: Dilin kökü Sırat'tadır, cennetin kapısının açılmasını istiyorsanız ağzınızı hayra açacaksınız...

Faydasız konuşmalar, daha fazla ibadet için artan vakti engeller. Dedikodu tehlikesiyle karşılaşabilirsiniz, iftira atabilir, kibre kapılarak yüksekten konuşabilirsiniz, haksızlık yapabilir, gönül kırmış olabilirsiniz... *"Eline, beline, diline dikkat et!"* demişler.

Dilinizi tuttuğunuz vakit zaten el ve bel işlevsiz kalıyor. Dilimizi tutmak bize yetecektir. Gerisi Allah'ın rahmetine kalmış...

İnsanoğlu, dışarıdan gelen hücumlara önce diliyle karşılık verdiği için nefse hâkimiyet kurma çalışmalarında "Susmanın" büyük önemi vardır. İslâmiyet'ten önce *"Pitagoras"* da öğrencilerinin eğitiminde *"Susma erdemi"*ni anlatabilmek için büyük emek vermiştir. Pitagoras'ın okulunda bir yıl susulduğu söylenir.

İlk savunmamızı dilimizle vermediğimiz an hem düşünmeye fırsatımız olur, hem de aklımıza gelen ilk şeyleri söylememiş olmakla daha sonra kazançlı çıkabiliriz. Nefsin en haylaz askeri olan dil, biz sustuğumuz zaman yenilgiye uğrar. Susarken dış dünyanın etkilerinden uzaklaşıp içimizdeki savaşın kumandanı oluruz. Çoğu zaman, sadece susarak karşımızdaki câhillerden kurtulmamız da mümkündür.

Tasavvuf ruh ve hâl dilidir ama şeytanın yazdığı Kişisel Gelişim kitaplarıyla anlatılan şeytanın tasavvufu ise beden ve dile yönelik çalışmalar yapıyor...

Kovulmuş şeytan, hayata buradan sızıyor, damarlarımızdan akıyor. Kitaplardaki damar öğretiler şeytanın çok yakınlarda olduğunu söylüyor sanki... Siz ne dersiniz?

Batı'nın Kişisel Gelişimini Tamamlamış Yeni Ürünü Büro Erkekleri

Centilmenlik, kibarlık, sempatiklik numaralarıyla dünya erkeklerinin yarısını yumuşatan Batı, amaçlarına böylece daha yakınlaştı.

Kazak erkeklik, maçoluk, kabalık tartışmalarını bilmeyeniniz yok. Bir milletin erkekleri kıroluklarını yitirirse kadınları yoldan çıkar! Tam tersini düşünmek daha korkunç bir muamma: Bir milletin kadınları çenebaz, feminist, kaba, dik başlı olunca da o milletin erkekleri yumuşar.

Sonra da başka milletlerin erkekleri bu feminist kadınları bir güzel üzerler.

Erkekler; kılıcı bırakıp kalem tutalı, kandan arınıp parfüm sıkalı, Doğu gerilemeye başladı. Büro erkekleriyiz! Artık kadınlarımıza akşamları kanlar içinde düşman kelleleri armağan edeceğimize, saatlerce mesaiye kalarak üç beş kuruş para getiriyoruz.

Pantolonunun ütüsü üç gün gitmeyen erkekler, kadınlarından dırdır işitiyorlar.

Ey! Doğu'nun pili bitmiş erkekleri! Piliniz bitiyor ama telefonunuzun şarjı hiç bitmiyor değil mi? Doğu'nun kurtuluşu büro erkekleriyle olmayacak! Buraya Moğol

erkekleri gerekli. Üç buçuk okka çeken bıyıkların tepesinden yine Doğu'nun ışığı yükselecek!

Bizi, Batı'nın şerrinden barbarlık kurtaracak! İçimizde hâlen barış, sevgi, diyalog aşkıyla yanan korkak erkekler var biliyorum, onlar utançlarıyla bürolarında oturup Batı'dan medeniyet beklesinler. Onların da analarını, bacılarını, erkek kardeş ve evcil hayvanlarını koruruz elbet!

Saldırı korkaklıktır. Hücum, korku belirtisidir. Korku, dayanılmaz boyuta geldiğinde cesurlaşırız.

Son ana kadar kıpırdamadan oturup beklemek düşmanın belini kırar ama insanlar bu cesareti gösteremiyor.

Ortada bir karşılaşma olacaksa yola düşmenin anlamı yoktur, bırakın onlar gelsinler.

Durup kaderini beklemek bir Doğu tekniğidir. Her şeyin planı Allah tarafından önceden yapıldığı için hoplayıp zıplamaya gerek yoktur. Elin kılıçta beklersin, o kadar. Düşmanın bu manzarayı bile görmesi yeterlidir.

Titremeden, kaşları çatık bekleyen bir millet hiç yenilmedi. Yenilmeyecek!

İnsanlık tarihi; iyiler ve kötülerin karşılaşmasıyla yazıldı. Son zamanlara kadar kötülerle karşılaştığım için Allah tarafından cezalandırıldığımı sanıp rahatlıyordum. Daldım düşündüm, kazın ayağı öyle değil. Çünkü böyle deyince iyi bir adam olduğumu iddia etmiş oluyordum. Sakat bir düşünceydi. Şimdi iyi in-

sanların karşısına çıkmış kötü bir adam olarak algılıyorum kendimi. Daha huzurluyum!

Öyle ya da böyle; iyiler bir tarafta, kötüler diğer yanda yaşasaydı tarih olmayacaktı. Buna mecburuz. Karşılaşmalar sürecek. Allah'ın yarattığı iki takım sonsuza kadar maç yapacak. Bize düşen sağlam bir duruşla defans yapmak.

Ahir zamanda kötülerin topunu taca çıkarmak kâfi, beraberlik de yeter kardeşim. Strateji bu! Katılan katılır, katılmayan katılmaz. Gerisi necip milletimin engin görüsüne kalmış, ben karışmam!

Ne alâkası var, bilmiyorum ama şu masalı anlatamadan edemeyeceğim:

Avcı, aslanın izini arıyormuş. Bir oduncuya rastlayıp: *"Buralarda aslanın izini gördün mü?"* diye sorunca, oduncu: *"Sana aslanın kendisini göstereyim"* demiş.

Avcı da oracıkta bayılmış. Ayılınca ilk sözleri şöyle olmuş:

-Dostum, sana aslanın kendisini soran oldu mu? Ben onun izlerini arıyorum.

Kişisel Gelişimini Tamamlamış, Kendi Ayakları Üstüne Durabilen Modern Kadının Yeri Neresidir?

Kişisel Gelişim; karşımızda bizden beceriksiz, bizden akılsız ve yeteneksiz ama konumu ya da serveti büyük bir salağa gaz vererek övme sanatıdır!

Kişisel Gelişimle üretilen modern kadının ahlâkî konumu para karşılığı seks yapan diğer kadınlardan daha aşağıdır çünkü onlar sevişmezler, övgü beklemezler...

Modern kadın; uzun süre arkasından koşturur, avcısını yetiştirirken onun özel yeteneklerini, güçlerini izler, yemeğe çıkartır, pahalı ziynetler, giysiler, takılar aldırtır. Çektirdiği çile bu kadarla bitmez...

Sırada karşısındaki adamı şair etmesi kalmıştır, çünkü bu kutsal ikonaya methiyeler dizilmelidir!

"Hayat Kadını" saydığımız şeyleri talep etmez, işini yapar, parasını alır, delikanlı gibi gider! Yazacağım cümlenin çok ağır olduğunu bilmekle birlikte yaz madan geçemeyeceğim: *"Kadının yeri yatak odasıdır!"* hayat kadınları bunu bilir!

"Kadının yeri evidir" sözü; geri kafalı, gelişmemiş, yobaz adamların dar fikridir. Modern kadın için ev, çok büyük bir alan.

Banyodaki kirlileri; çamaşır makinesi yıkıyor, mutfağı bulaşık makinesi hâllediyor ve hazır yiyecekler dolaptan çıkarılıyor.

Gidilen sinemalar, tiyatrolar, kafe-barlar sayesinde evin salonuna da ihtiyaç kalmadı, artık yatak odalarında duş alacak imkânlar da var... Evi ne yapsın modern kadın?

Refah düzeyi en düşük ailelerde bile, anneler kızlarının prenses olduklarını sanarak öyle büyütüyor ve uzun yıllar prens bekliyorlar...

Eskiden anneler, kızlarına el işi; ev işi, yemek yapma, adap öğreterek evlendirirlerdi. Modern, Kişisel Gelişimini tamamlamış anneler ise, kızlarına menajerlik yapıyorlar. Kurslar, makyaj, imaj, yarışma programları derken, kendi elleriyle çocuklarını dizilere pazarlayıp gururlanıyorlar.

Tek başına, kendi ayakları üstüne durunca Kişisel Gelişim tamamlanmış oluyor, bu sefer de daha becerikli birisi seni ayak üstü götürüyor! Yani minder aramaya bile fırsatın kalmıyor artık...

Kendi sırtının üstüne uzanıp kaderini beklemek varken kendi ayaklarının üstünde bitiriliyor işin...

İstekleri, zaafları, hırçınlıkları ve katliam yaptıktan sonra pansuman tekniklerine baktığınızda, Batı medeniyetinin kadınsı olduğunu öğrenmekte gecikmeyeceksiniz.

Başına; *"Uzay, teknoloji, genetik, milenyum, iletişim, simülasyon, bilim"* gibi adlar takmakta zorlandığımız çağ, tam anlamıyla bir kadın çağıdır.

Üretim, tüketim, savaş, erkeği hemen hemen kana bulayan her şey, kadınlar adına yapılıyor. Kadınları Çirkin Ülkeler'in saldırıya, işgâle uğradığı nâdir görünür. *(Osmanlı Rus savaşlarına dikkat çekmek isterim!)* Bor, mor, petrol, altın... Bunların hiçbiri ganimet olarak kadından üstün olamaz. Çünkü madenler işlenerek kadınlara süs olur!

Dünyanın her yerinde merkez bankalarının bastığı kâğıt paraların karşılığı devlet kasasındaki altındır. Ya altınların karşılığı nedir?

Kadınlar olmasaydı altın kaç kuruş ederdi? Daima batık gibi gösterilen Latin Amerika ülkelerinden Brezilya'nın kasasında altın olup olmaması mesele değildir. Onlar, dünya güzeli melez kadınlarıyla bütün krizleri aşacaklardır...

Bir kez daha ekonomik kriz diye yutturulan krizlerin dibinde kadın krizinin yattığını söylemekten bahtiyarım!

Borsa oklarını inceleyin ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Borsa yükselirken oklar erekte olmuş fallus gibi yukarıyı gösterir ama borsa düşerken okların ucu aşağıya yönelir.

Ekonominin iktidarsızlığı, erkeksi organlarla anlatılırken kadınlara vurgu yapılıyor. Ya sapığım ya da sırrı çözdüm, yargı sizlerin!

8 Mart *"Dünya Kadınlar Günü"*nde , Dünya kadınlarının o gün eylem yaparak sokağa çıkmadıklarını düşünün. Felâket değil mi? Çağ kadınların elinde oyuncak oldu. Çünkü çağımız kadınsı.

Kadınlar tükettikçe erkekler üretir. Yani onların modern dünyada lüks tüketimleri, faturaları kabardıkça erkeklerin çalışma saatleri günden güne yükseliyor. Kadınlar sokağa çıktıkça, erkekler bürolarından çıkamaz oluyorlar.

Düşünün; yevmiyesi 20 dolar olan bir adamın karısı, o gün 100 dolarlık bir parfüm alınca, kocası bir hafta daha çalışmak zorunda kalıyor.

Kadının ayak tırnağı, mızrak gibi eşikten bir adım çıkınca; erkeğin tüm gövdesi, havasız büro mezarlığında evraka, dosyaya, mesaiye gömülüyor. Batı, ürünleri ve teknolojisiyle kadınlarla birlikte kadınlar gibi arkamızdan yürüyor ve bu gölgenin şeytanî kuyruğuna ek olarak füzeleri var!

Yardıma, dayanışmaya, dosta ihtiyacı olmayan sadece Allah'tır. *"Ben kendime yeterim, kimseye ihtiyacım yok!"* dediğiniz an bütün evreni karşınıza alır, şeytanın renklerine boyanırsınız...

Kişisel Gelişimciler *"İnsanlığın en temel ihtiyacı; değer verilme, önemsenmek ve kabul görmek"*tir diyorlar.

Ötekilerden beklediğimiz bu şeyleri Allah'tan bekliyor olsaydık ve karşılığında hakkıyla ibadet edebilseydik kibrimiz kabarmaz, kulluğun huzurunu yaşardık.

Kul olmayı kabullendiğimiz an ayaklarımızın üstünde geriye gittiğimizi sananlara inat, dua ve şükrümüzün yakıtıyla cennete ilerleyeceğiz.

Kendi ayakları üstüne durabilen bir kadına ne denir biliyorum ama dilim varmıyor. Siz tahmin edin, bakalım bulabilecek misiniz?

Batı'nın Kişisel Gelişimini Tamamlayamamış Ağustos Böceği ile Kişisel Gelişimini Tamamlamış Karınca Hikâyesi

Batı; vahşiliğini ve acımasızlığını en güzel hikâyelerinde açığa vurur. Biz de bu hikâyeler işimize yarar mı yaramaz mı demeden bir güzel evlatlarımıza ezberletiriz.

Okullarımızda okuma yazma öğretilirken ilk aşamada Lafonten'in *"Cırcır Böceği ile Karınca"*sı ezberletilir. Efendim; yaz boyu çalışmayıp saz çalan cırcır böceği; kış gelince mutlu yuvasında keyif çatan, çalışkan karıncanın eşiğinden kovuluyor. Dışarısı kar buz ama karınca ona çalışmadığı için el uzatmıyor, çünkü kendisi yaz boyu çalışmıştır. İşte, aşağılık çocuk hikâyesinin özü bu... Tam da bireyci, egoist Batılıya yaraşır cinsten!

Çalışkan karınca, tembel böceğe yardım etmiyor. Yardım nedir? Yardım: Çalışıp kazananın değil çalışabilme ve kazanabilme imkânlarına sahip kişilerin varlıklarını açlarla paylaşabilme erdemidir. *"Ben çalıştım, sen de çalış kazan"* felsefesi cimrilikleri örtmek için uydurulmuş mantık kurmacasıdır. *"Var ama veremiyorum, elim titriyor"* demek istiyorlar.

Lânet olası Fransız karıncası, hatalarıyla kapısına gelen cırcır böceğine ahlâk dersi veriyor. Ahlâk dersle olmuyor. Batı, bunu öğrenemedi. Ahlâk ceptedir ve avuçla dağıtılır. Fakirin ahlâkı olamıyor ve zaten olunca da inanmıyorlar.

Bazı insanlar kendisini önemseyerek benlikleri üzerine saraylar kurarlar, manevîyat ve acıma hissinden uzak boşluklardaki ego tapınakları da hep nefret üretir.

Nefret üreten bu insanlara Batılı diyoruz. Nefretini şiddet kültürüyle dışa vuramayanlar ahlâk dersleriyle intikam alırlar. Dışa dönük ahlâk görüşleri ego kalkanıdır. Doğu kültürü, ahlâkı içe dönük yaşar. Kimse kimseye ahlâk dersi vermeden ahlâklı yaşar ve vermedikleri bu dersin ücretini Allah'tan talep ederler.

Güzellik şu ki; ellerindekini dağıtarak dünyada topraklarını azaltan inançlı insanların öbür dünyadaki arazileri katlanarak çoğalır. İçimizdeki Freudlar ve Batılılar yukarıda yazdıklarımı *"Şizofrenik"* bulacaklardır. De ki öyledir ve bu inanç yumağı deliliktir. Şimdi soruyorum, böyle bir deliliğin hangi insana zararı dokunur? Herkes böyle düşündüğünde zaten yeryüzü cennet olmaz mı?

Kıç cebinde hesap makinesiyle gezen materyalist Batılılara karşı oluşturduğumuz delilik, en güzel ahlâk ve en gerçek hümanizma değil mi?

Düşene, pişman olana, kapımıza gelene akıl vermeden, yardım etmek dinimizin, geleneklerimizin ve kültürümüzün emridir. Karınca olup övünmeyecek, cırcır böceğiyken ümidi kesmeyeceksin. Biz kadroya inanırız. Yeryüzündeki her kişiliğin görevi vardır.

Puştları, pezevenkleri, ahlâksız hırsızları Tanrı koruyor değil. Biz kendimizi onlardan koruyarak sınav vermiş oluyoruz...

Batı'nın çocuklarımıza giydirdiği bu masallardan yüzlerce var. Elimden geldiğince onlarla savaşacağım. *"Rızık Allah'tandır"* ayeti nasıl da cırcır böceğine yakışıyor.

Doğunun derviş böceğini çocuk hikâyeleriyle karalayarak bizi kendilerine benzetmek istiyorlar. Gece gündüz demeden dünya malı için çalışıp biriktiren Yahudi Karınca tam bir Batılıdır, biriktirdikleriyle hegemonya kurup saygı bekleyen Batılıyı temsil eder.

Ne yani, çalışmayan aç mı kalacak? Hem bu hikâyeleri bize yutturuyor hem de sosyal devleti yaratarak işsizlik maaşı veriyorsunuz. Cırcır böceklerini hazinenizle beslerken bizim uşaklara tersini öğretmeniz hoş değil. Cırcır böceği dervîştir. Doğuyu temsil eder. Değil günlerin, ayların; mevsimlerin, hatta yılların farkında değildir.

Durup dinmeden; zamanı, günleri, ömrünü ve servetini sayan Batılılardır. İnsan bir kez koluna saat takınca zamanın ve bir kez banka hesabı açtırınca da paranın esiri olur.

Yeryüzünde insandan başka biriktiren bir canlı yoktur. Sadece köpekler bazen kemik saklar. Zaten onu da sakladıktan sonra unuturmuş. On Emir'in biri *"Biriktirmeyin"* dir ve İslâm dininde de sık sık tekrarlanır.

Biriktirmek; kendini garantiye almak, yarını düşünmek senin rızkını verip dünyaya salan yaratıcıya güvensizliktir. Batı'nın *"Donduralım kışın da yeriz"* manyaklığı konserve kültürünü yarattı. Sanırım, gâvur icatlarından olan buzdolabını incelemenin tam zamanı.

Buzdolabının yaratıcısı da şeytandır. Doğaya ait olmayan, doğaya sonradan insan eliyle getirilmiş gibi görünen her icat şeytanîdir. Yüzyıllardır doğadan kopan insanoğlu da artık şeytanın topiklerinden biridir!

Tanrı'nın yarattığı bizler şimdi analığımız olan şeytanın küllü memelerinden zehir içiyoruz. Son hâlimizle *"Bizi Allah böyle yarattı"* dersek Allah'a hakaret etmiş oluruz.

Buzdolabında sakladığımız portakalları, mandalinaları yaz ortasında yerken mevsimleri yaşayamıyoruz. Otomobiller yüzünden bir kış geçiriyor ama paçalarımıza çamur sıçratmıyoruz. Klimaların icadıyla bütün yazı terlemeden atlatıyoruz. Doğadan kopuyoruz, sonra da *"Doğallıktan yanayım, doğal olalım"* derken aklımıza cinsellikten başka şey gelmiyor. En çok, susanlar konuşuyor, görmüyor musunuz?

Ey taş! Söyle bana, hangi sırra ayan oldun da donup kaldın? Ey dağ! Kerem'in kazma darbeleri bağrına inerken Aslı için olduğunu bildiğin hâlde hiç mi gülmedin? Ey çiçek! Bana bildiklerini söyle! Tüm güzelliğin ve görkeminle sus pus otururken en çirkin yaratıklar nasıl övdüler de kendilerini kulak asmadın. Ey kırkından sonra İngilizce Kursu'na gidenler; bu masa, bu sandalye, bu duvar ne konuşur kendi aralarında? Bilirsen Süleyman'sın bilmezsen kursiyer...

Ey nesneler! Alın beni de aranıza; görüp susalım, duyup susalım, konuşurken susalım ve bir tahta parçasının bilgeliğiyle eskiyince yanalım.

Deli densin adıma, meczup ya da tırlatmış ... Onların diline bulaşmayacaksam râzıyım payıma... En azını istedim insanlardan ki çok versinler ama onlar bu nezaketten ve bilgelikten yoksundular. Şimdi de en azını istiyorum hayattan ölümden sonraki cömertliğe uçarak...

Bir klip bırakmak isterdim modern çağa: *"Ameliyat masasında bir kadın ve üstü yeşil çuha örtülü... Çuhanın bir açık penceresi var ve bu çağın putuna denk geliyor.*

Doktorların nesne kumbarası gibi; çatal, bıçak, matriks, cımbız, çek, senet, cd, bono, Marks, disket, cep telefonu, anten, Dostoyevski, maus, kozmetik ürünler, direksiyon, tampon, zayıflama ve kondisyon aletleri, kapı kolu, Konfüçyüs, uzaktan kumanda, bilumum nutuklar, hesap makinesi, mikrofon, prezervatif, Orkit, komünizm, sosyalizm, liberalizm, faşizm, akineton, doğum kontrol hapları, Bush, piknik tüp, Freud, kılıç, bıyık, test kitapları, Hitler, maaş bordroları, çalar saat, savaş ve barış çığlıkları, moda dergileri... Ne varsa tıkıyorlar içine..." Klip bu !

Hakikatin huzuruna dik gidilmez. Türbe kapılarını hatırlayın, onların girişi bir çocuğun gireceği kadar küçüktür. Kim olursa olsun, ister kumandan, ister Sultan, ziyarete gelenler sürünerek girerler içeriye.

Şimdi *"Abicim bu yazı çelişkilerle dolu"* diyeceksiniz, hayır değil. Dar kapılardan girdiğiniz hakikat yuvala-

rından çıkarken bir elinizde kılıç olmalı ve bir şövalye gibi dimdik durmalısınız.

Eğri bir adama kılıç, düzgün bir adama da eğri kılıç yakışmaz. Lütfen bu ahenge dikkat edin! Her cümle bir piçi üzmeden, her paragraf bir sektörü çökertmeden, her sayfa zâlimlerin ordusundan kelle koparmadan ve her kitabınız dünyayı yeniden yaratmadan kendinize yazar demeyin ve çevrenizden nemalanmak isteyen sineklere *"üstat"* dedirtmeyin. Dersler bu kadar basit. Yaparım diyorsanız buyurun cümbüşe, inanın o zaman hep arkanızda olacağım!

Nereden geldik buraya? Hah, buldum cırcır böceğinden! Kalabalık bir çağın hızlı mahlûkatlarıyız. Deli gibi fren yapıp *"Nereden geldik buraya?"* diyoruz.

İlkellik sadeliktir. Binlerce yıllık İlk Çağ'dan üç beş taş, sekiz on sütun kaldı. Oysa son yüzyıla yani; *Bilgisayar, Uzay, Genetik, Nükleer, Milenyum, Robot, Simülasyon, Medya, İletişim Çağı*'na bakınız... İsmi bile kalabalık. Son yüzyıla ne isim takacağımızı şaşırmış durumdayız. Demek ki *"Hız ve Akineton Çağı"* demek en uygunu ...

Batılı düşünce, aklı salık verir ve akıllı insanlarla diyalog kurarlar. Buradaki diyalog sermaye arkadaşlığıdır. Tüm örgütlenmelerin arkasında ticaret yatar. Doğu'nun şenlikli toplumunda ise, bütün renklere yer vardır.

Her yıl hata yapan, akıllanmayan, utanmadan kibrini yenerek aynı kapıdan yardım dileyen utanmaz

derviş cırcır böceği, onların okullarında kötüye örnek olsun diye okutuluyor.

Ayağını denk atıp, biriktiren, çalışmaktan tükenmiş, kapısına gelen düşkünü kibirle kovan pinti karıncalarından da biz tiksinmeliyiz. Evet, çocuklarımız cırcır böceği olmasın ama Lafonten'in Yahudi Karıncası'na da övgü yağdırmasınlar... İlle de ikisinden biri olacaklarsa saz çalıp gezsinler, Pir Sultan gibi, Aşık Veysel gibi...

NOT: Ayrıca larvaları toprağın altında yıllarca kalan Ağustos böcekleri, sadece Ağustos ayında hayatta kalabiliyorlar. Bir aylık ömürlerinde niçin çalışsınlar? Çoğalıp evlenmeleri gerekiyor. Zira çiftleşebilmeleri en güzel sesi çıkarabilmelerine bağlı... Sadece Ağustos'ta yaşayabilen Cırcırböceği'nin, kışın ortasında pinti karıncanın kapısına gitmesi imkânsız! Çocuk masalı yazdınız diye çocuk mu kandırıyorsunuz? Bu ülkenin okumuş yazmış aydınları yok mu sandınız? Birkaç on yıl gecikmeli olsa da yıktık yalanınızı... Hadi bakim, hadee...

Sonunda iki çeşit ağlayan olacaktır: Biri; dinine ağlar, diğeri dünyasına. Allah afiyet verince şükredin, belaya uğrayınca da sabredin...

Ey Allah'ın kulları! Sizi bırakacak olan bu dünyayı sizin de bırakmanızı tavsiye ederim. Sizi bırakmasını istemeseniz de o genç olmasını istediğiniz bedenlerinizi yıpratacak, ihtiyarlayacaksınız.

Dünyanın izzetine aldanıp rağbet etmeyin. Çünkü dünya bitecektir. Dünya mallarına hayran olmayın. Kârı da zararı da bir gün tükenecektir. Uyanık olun! Kötü işlere girişeceğiniz vakit lezzetleri yıkan, arzuları bulandıran ölümü hatırlayın.

Ölüm bir kara kedi gibi kişiyle konuşması arasına girmiştir. Ölüm ânında kişi, tanıdıklarına gözüyle bakar, kulağıyla işitir, akıl-zekâ yerindedir. Giden ömrünü ve zamanın götürdüklerini düşünmektedir. Topladığı malları hatırlamaktadır. İsteklerinde haram-helâl gözetmemiş hepsini kabul etmiştir. Topladığı her şey kendisine bağlanmıştır. Onlardan ayrılmak üzeredir. Şimdi miras kimdedir?

Topladıkları elinden çıkar, ölüm ânında pişmanlıktan ellerini ısırır. Ölüm, cesediyle boğuşurken apışıp kalır. Geriye kemikleri bile kalmayacaktır. Sonra onu toprağa verirler. Kuşkusuz zahitler, dünyada gülseler bile gönülleri ağlamaktadır. Sevinseler bile hüzünleri artmaktadır. Dünya, sizi ahiretten fazla kontrol altına aldıysa vay hâlinize!

Züğürt Ağa'lar ve Modern Dünyada Beyliklerin Çöküşü...

Doğu toplumlarında *"bey"* yani *"ağa"* dağıttıkça, paylaştıkça ağadır. Sömürdükleriyle değil dağıttıklarıyla haklı bir saygıyı hak etmiş bu adamları cumhuriyet romanları ve kırklı yıllardan sonra yapılan filmlerle, alt yapısız Batı yaltakçılığıyla eleştirdik.

GAP'la birlikte topraklarımızın Siyonistlere pazarlanması için *"ağalık-beylik"* sisteminin çökmesi gerekiyordu. Yeşilçam sineması, otuz-kırk yıl boyunca Erol Taş gibi kaba ve zâlim, işkenceci ağalar yaratarak, toplumun en çok sevdiği şarkıcılarına zulüm etti, sevdiklerinden ayırdı.

Bir millet en kolay bilim ve filmle değiştirilir. Yeşilçam'ın en büyük günahlarından biri, sisteme hoş görünmek için beyleri öcüleştirmesiydi.

Beylikler, aşiretler dağıldıkça marabalar göç etti, çarpık kentleşme, gecekondulaşma, mafyalaşma ve kültür erozyonuna sebep oldular. Dağa çıkan gerilla sayılarının her yıl artış göstermesinde de Yeşilçam'ın katkıları unutulmaz!

Oysa, beylerin sözleri senetti. Yemin etmez, çek vermezler ama ağızlarından bir söz çıkınca sonuna kadar

takipçisi olurlardı. *"Züğürt Ağa"* filmi dünya gezegeninde bu konu üzerine yapılmış en büyük filmdir.

Özalizm ile birlikte yüzünü Batı'ya çeviren, kentleşmeye çalışan, göç eden, uyanan marabalar teker teker zarar eden ağayı terkederler. *"Züğürt Ağa"* filmini hatırlayacak olursanız: Ağa, sonuna kadar direniyor. Tütün tabakası gidiyor, çizmeler gidiyor, marabalar gidiyor buraya kadar ağalığını kaybetmiş değil, çünkü son kuruşuna kadar yanındakilere dağıtıyor, sözlerinden dönmüyor... Ağalık dağıtmaktır, vermektir. Film biterken çiğköftelerin hepsini sattığı için sevindiği sahnede ağamız kalçasıyla kıvırmaya başlıyor. İşte *"Züğürt Ağa"*nın ağalığını yitirdiği yer burasıdır!

Feodalitenin çöküşüyle *"ağalığın, beyliğin çöküşü"* paralel olarak yürür. İstanbul'da yaptığı her işi yüzüne gözüne süren Şener Şen; günbegün erirken, marabaları iş tutup yükselirler. Çünkü onlar her işi yapacak kadar küçük bireylerdir ama *"ağa"* geçmişten getirdiği ağalığına hâlel getirmemek zorundadır.

Nitekim ağalığın en büyük sembollerinden olan tabakasını, tespihini ve çizmelerini sonuna kadar korur.

Takunyalarını giyerken utancından yerin dibine girmek isteyen parmaklarının solucan gibi kıvranışını unutamıyorum. Çizmesiz ayakları savunmasızdır. Feodalitenin koruyucu kabuğu kırılmış ve *"Züğürt Ağa"*yı çırılçıplak bırakmıştır.

Çizmelerini eskiciye bırakıp, çiğköfte satmadan az önce Kiraz Hanım'dan son bir kahve ister. Ağa son kahvesini içerek çiğ köfte satmak için Beyoğlu sokaklarına düşerken film biter.

Ağalık, beylik; soydan gelen, derin bir kültürdür. Görevi teslim alan kişi bu işin bütün inceliklerini babasından öğrenir. Köklü kurumu yıkacak, saygıyı azaltacak en küçük girişimler bile affedilmez.

Barutun icadıyla, topun bulunması, nasıl Ortaçağ'da derebeyliklerini çökerttiyse, modern dünyada da erkeklerin toplaşıp yumuşaması beyliklerimizi yerle bir etti.

Tarikatlar, tekkeler, cemaatler, aşiret ve ağalıklar Doğu toplumunun kurduğu ilk örgütlerdir. İsterseniz bunlara dernekler, sendikalar, sivil toplum grupları da diyebilirsiniz.

Batı, bütün kurumları ve en küçük birimleriyle örgütlenmeyi salık verirken, bizim kenetlendiğimiz bu zincirlerimizi birer birer kırıp parçaladı. Geleneksel büyük ailelerin küçülüp çekirdek aileye dönüşmesinde olduğu gibi, yalnızlaşıp ufalarak çitleniyoruz.

Kâğıt üzerinde diploma; bonservis, tecrübe, yabancı dil bilmek gibi özelliklerle büyük masaların başına oturtulan *"modern erkek"* ertesi gün patronla ters düştüğü için, Hürriyet Gazetesi İş İlânları Sayfası'ndan garsonluk arayabiliyor!

"ağa, paşa, bey" kalmadı. Bütün rütbeleri patronların iki dudağı arasındaki *"Kovuldun!"* sözüyle sökülüp atılıyor. Sermayenin aşağılayıp küçülttüğü bu insanlar hep güç istemi içinde ama gücü bulduklarında da kendileri bile sonuna kadar inanamıyorlar.

Güç yitirme korkusuyla titrerken, odacısına söz geçiremeyen penisi düşmüş beylerin spermleri azalıyor. Erkeklik ölüyor, beylikler yıkılıyor. Daha dün kapısın-

da makamından dolayı *"Ahmet Bey"* dediğiniz adama işten kovulunca *"Lan"* diyebiliyoruz.

Yükselen güç isteminde ruh hastası olmamak için tek kurtuluşumuz var: *İstememek...*

Yeni insanın huzuru inip çıkılmayacak makamlarda bir gölge gibi çalışmaktan ibarettir ama Batı kaynaklı psikologlar ve Batı'nın kişilik kitapları sürekli istemeyi, ileriye gitmeyi, avcı olmayı öğütlediği için benim söylediklerim gericilikle suçlanıyor.

Hakikî beyin karşısına dağınık yüz ifadesi ve harap giysilerle çıkıldığında kelimelere gerek kalmazdı. Bir kere o makama çıkılmışsa eli boş dönmek mümkün değildi. diye sormazlardı. Sofra kurulmadan misafire *"Aç mısın?"* diye sorulmazdı... Onlar sömürdükçe değil, paylaştıkça var olurlardı.

Bir yerde *"bey"* varsa hukuka gerek yoktur. *"bey"* varsa, maaşlı asker, polis, vali, kaymakam, belediye başkanı gerekmez. Modern dünya düzeni, devletleri küçültmek isterken beylikleri neden yıktı anlamak mümkün değil!

Soysuz çağın vampir beyleri *"Önce kendimi düşünmek zorundayım"* diyerek modernleştiler. Eskiden beylerin karşısına geçip yaptığı iş için en düşük ücreti isteyenler, en büyük parayı kazanırlardı. Onlar ne isterlerse istesinler, beyler işin karşılığına kendi asaletlerinin payını da katarak ücret öderlerdi. Fakat yüzyılımız böyle değil. Ekmeğe muhtaç olduğunuz için yaptığınız işin karşılığının onda birine denk gelen isteğinize, üç kuruş

eklemeyi bırakın, bir de pazarlığa oturarak daha azını vermeye çalışıyorlar.

Modern efendiler ahlâk yoksunudur. İlkel çağlardan beri kölelerin en kötü hâllerde yiyecek, barınak, sağlık sorunları çözülürdü... Şimdi ulaşıma, ekmeğe, sigaraya, kiraya, faturalara, sağlığa dokunmadan inanılmaz düşük ücretlerle çalıştırdıklara adamlara modern efendilik yapıyorlar.

Kölelerin efendilerden ahlâklı olduğu *"Ahir Zaman Mahlûkatları"* olarak, geleceğimiz hakkında olumlu şeyler düşünmekten yoksunum.

İmza attırdıkları kontratları, sözleşmeleriyle gittikçe barbarlaşıyorlar. Bir sözleşme yüzünden artık kendileriyle çalışmak istemeyen kişileri gıcıklığına bırakmıyorlar. Eskiden pavyoncuların şarkıcılara yaptıkları bu uygulamaları yayıncılar yazarlarına yapıyorlar.

Ağalığın hamurunda *"Gideni helâlleşerek bırakmak"* esastır. Bu inceliklerin, hassasiyetlerin hepsinden uzak bir hayvanlığın içinde kendilerini temize çıkaracak psikolojileri nasıl üretip de inanıyorlar anlayamıyorum.

Onurlu köleliğin geri geleceği mutlu yarınları sabırsızlıkla bekliyorum. Belki o zaman ahlâklı efendilerin kırbaçları bile sırtımızı acıtmayacak!

Kölelerin, beyleri beslediği çağdan tiksiniyorum ve beni bu iğrenç dünyadan kurtaracak tetiği çekecek olan parmağa hakkımı helâl ediyorum!

Kendime vur emri çıkarıyorum! Beni öldürecek hakikî bir okur arıyorum ama biliyorum ki hiçbir okur hiçbir yazarı böyle sevmedi!

Yine de sevgili okuyucularımdan umudumu kesmek istemiyorum. Beni öldüresiye seven biri vardır belki de, kim bilir?

Batı'nın Arka Cepleri Kişisel Gelişimi Etkiliyor mu?

Pantolonun icadı hakkında tonlarca spekülasyon var. Bir görüşe göre Türklere ait olduğu da söyleniyor. Konumuz pantolondan çok *"cep"* olduğu için yukarıdaki satırları pek fazla önemsemiyorum.

Çünkü pantolonlardaki cepler erkek giysilerinde vardı. Parayı kazanan, taşıyan onlardı.

Erkekler yalnızca para taşıdıkları için değil, çalışma tulumlarında anahtar, tornavida gibi aletleri taşısınlar diye de ceplere ihtiyaç duyarlardı.

Batı'da kadınların sosyal hayata katılmasıyla, önce pantolon, sonra da cep taşımaya başladılar. Gömleklerindeki iliklerin de solda olması incelemeye değer bir durumdur.

Erkekler her işi kendileri yapsınlar diye düğme ilikleri sağda olur ama kadınların ilikleri soldadır.

Düğme iliği solda olunca kişinin kendi kendine giyinebilmesi zorlaşır, yani ona bir yardımcı gereklidir.

Kadınların uzun yüzyıllar tembel yaşamaya alıştıklarını bu iliklerden ispatlayabiliriz.

Bir cep taşımak sorumluluk almaktır. Biriktiren ve koruyan erkekler bu sorumluluğu tarih boyunca üstlendiler.

Batı son yüzyıllarda pantolonların arkasına da kıç cebi yapmaya başladı.

Bu icat, artık insanlarda arka bahçelerin, sırların göstergesidir.

Bireyleşen, kendini sevdiklerine karşı bile koruyan Batı'nın paranoyası kıçlarından göz kırpıyor.

Gözleri çıksın inşallah!

"Vahşi" mızrak üstadı bir köledir. Hz. Muhammet'in amcası *"Hamza"*yı şehit eden, öldürdükten bir süre sonra da Müslümanlığı seçen kişidir.

Yesin diye, Hamza'nın yüreğini bıçağıyla yerinden çıkartarak Hint'e sunmuştur... Çünkü Hint, babasının intikamını Hamza'dan almak için özgürlük vaadiyle tutmuştu Vahşi'yi.

Peygamber; Vahşi'yi görünce amcası Hamza'yı hatırladığı için, müslüman olduktan sonra bile kendisini ziyaret etmek isteyen Vahşi'yi görmek istemez.

Vahşi, kendi yüzünü peygamber üzülmesin diye saklayarak yaşar. Vahşi de Peygamberin şefaatine mazhar olacağını bildiği hâlde hiçbir zaman kendinden emin olmaz ve sonsuz ibadetlerle geçirir günlerini.

Caminin en arkasındaki sütun Vahşi'nindir. Namazlarını orada kılar, peygamberin hutbelerini o sütunun arkasında gizlenerek, yüzünü göstermeden dinler.

Vahşi'nin gizli gizli, gözyaşlarıyla ıslattığı kütükten İslâmın başka filizleri yeşerir: Bir ömür kendi suçuna gömülmek, bağışlandığını bildiği hâlde bıraktığı izlerden kurtulamamak, gizlenecek yer aramak... İnsana ait en büyük erdemlerden sayılan utanç, günahkârlık hissi, Vahşi'nin talihsiz kaderinde vücut bulur.

Mızrak Üstadı Vahşi; büyük günahını mızrağıyla uzaktan işledi ama İslâmı seçince de sütunun arkasından, en uzak mevkiden vurdu hidayeti!

Peygamberin her sözünü, her hareketini çözümlemekle yükümlüyüz. Çözümlerken de kuş kafalarımıza yüklenmekten başka çaremiz yok.

Yüz yüze savaşlarla, bombalarla yapılan savaşlar arasında büyük fark vardır. Yakından dövüşürken öldüreceğin kişinin kadın mı, erkek mi, yaşlı mı, çocuk mu, sakat mı olduğunu görürsün. Bazen düşmanının yüzündeki bir çizgi seni merhamete getirir.

Modern savaşlarda ise, insanlar *"Kimi öldürdüğünü, niçin öldürdüğünü!"* bilmeden havadaki uçağından zevkle bombanın düğmesine basabiliyorlar.

Yüzünü görmediği düşmanı öldüren parmak sendroma girmez. Hançeri tutan el ise, günahkârlık hissiyle boğuşur.

Peygamber *"Uhud Savaşı"* nda yaralandı. Amcası Hamza, şehit edildi ve savaş alanında peygamberimizi can siper koruyan "Talha" bir elinin parmaklarını kaybetti. Keşke tüm insanlığın parmakları o gün kopsaydı da, bu gün o parmaklar uçaklardan bomba atmak için düğmelere dokunamasaydı.

Birbirimizin yüzünü, saçlarını okşamak için yaratılan parmaklar ölüm bombalarının düğmelerine dokunuyor. Göz çıkarıyor, uzayı gösteriyor, yığınları savaşa sürüyor...

Mızrak ve bıçak erkekliğin mesafesidir. İnsanlığın nesnel kanıtlarıdır. Vahşi; utancıyla, pişmanlığıyla sü-

tunun arkasında bekledi. Hamza'yı taa uzaktan vurup İslâm komutanını nasıl öldürdüyse, yine uzaktan, en gerilerden cemaate dâhil olacağı günü gözyaşlarıyla bekledi. Menzili hiç bırakmadı.

Hint, Hz. Hamza'yı öldürsün diye mızrak üstadı bir köle olan Vahşi'yi satın almıştı. Eğer Hazreti Hamza'yı öldürmeyi başarırsa *"Hint"* tarafından özgür bırakılıp azad edilecekti. Vahşi, *"Hamza"*yı Uhud Savaşı'nda şehit etti. Uhud Savaşı kazanılmıştı ama tepedeki elli okçu coşkuyla, savaş alanına inip ganimet peşinde koşunca müşrikler geri dönüp savaşı kazandılar.

*"Savaş tam anlamıyla bitene kadar yerlerinden ayrılmamaları"*nı öğütleyen peygamberin sözü, bir an zafer sarhoşluğu ve ganimet aşkıyla unutulunca kaybettik...

*"Uhud Savaşı"*nda *"Hamza"*yı yitirip, nefsimize yenilirken, tövbekâr *"Hint"* ve *"Vahşi"*yi kazandık. *"Kuran-ı Kerim"*de 50 sure, *"Elli Okçu"*yu sembolik olarak anlatır, göndermeler yapar. Ama bize çıkan sonuç şudur: *Menzilini bir an olsun bırakmayacaksın.*

Uzun zamanda kazanabildiğin cennet bir anda gidebilir. Şeytan saniyelerin içine sığıp ayartabilir. Peygamberler bile yaşarken cennetle müjdelendikleri hâlde son nefeslerine kadar ağlayarak, tövbe çekip ibadet etmişlerdir. Safları bir an bırakıp zafer sarhoşu olurken, ganimete koşarken tüm ahiret hazinelerimizi yitiririz.

Zaten *"İçkinin bir damlası bile artık haram kılındı"* âyeti Uhud Savaşı'ndan sonra indi. Sarhoşluğun, kendinden geçmenin bir saniyesi yasaklanmış oluyordu.

Mübarek Mekke'nin fethiyle *"Ebu Sufyan"* ve nicelerî, biat edip müslüman oldu. Peygamberin nur çadırı günlerce biat edenlerin, ona bağlılık yemini etmek, duasına lâyık olmak isteyenlerin kalabalığıyla günlerce dolup taştı. İçlerinde *"Hint"* de vardı. El uzatıp af dileyince, Peygamber *"Ey Hint, ellerini kınalamadan senden biat almayacağım"* dedi.

Evet, o dönemlerde kadınların kınalı olması gelenekti fakat peygamberin özellikle ondan kına şartı istemesinde başka bir incelik vardı: Babasının öcünü almak için öfkesinin kurbanı olmuş bu kadının, daima ellerindeki kınayı gördükçe hatalarını hatırlaması ve daha fazla ibadet etmesini istiyor gibiydi.

Modern zamanlarda bir davaya, bir inanca ya da dine sonradan girenler ikinci gün; komutan, şef, imam oluyorlar. Dönek diye adlandırdığımız bu adamlar her türlü nezaketten yoksunlar. Dindar olmaya çalışırken de hemen peygamber kadar takva sahibi, Hz. Ömer gibi âdil, Hz. Musa misâli cesur olmaya gayret ediyoruz.

Hz. İsa'nın çektiklerini çekmeden haçını taşımak isteyenlerimiz de var. Oysa ki dinin en küçük ritüellerini, peygamberin en küçük hadisini tam anlamıyla yorumlayıp uygulayabilmek ve hayatın içinde eritmek yüzyılımızı alabilir.

*"Hint'in Kınası"*nı yakmadan, bir acıyı, bir günahı en çok kullandığımız ellerimizde taşımadan, ilmihal

kitapları, risaleler, Cin Ali'ler okumadan ordunun başına geçmek istiyoruz ve geçenleri de uyarmıyoruz. Cin Ali kitapları okumadan Hz. Ali'nin hikmetlerini, ilimlerini çözmek gafleti yiyip bitiriyor inançlarımızı.

Zaman zaman soruyorlar: "İslâm, kelime-i şahadet getirecek kadar basit mi? *"Evet"* diyorum ben de: "Allah'ın ve peygamberin varlığını kabul edip yolundan gideceksin, hepsi bu! Bu dijital çağda, ilim ve pozitivizm yüzyılında görüp dokunamadığın Allah'a ve peygambere inanıp yolundan gideceksin! İşte bu kadar basit. Haydi bakalım!"

Allah'ın ve peygamberin yolu çift şerit değil. Birleşerek gidiliyor. Dönüşü yok. Hız kesmek yok ama karşı yönden çıldırmış kamyonlar gibi şeytan geçiyor. Yüksek inancın olduğu müddetçe oluşturduğun nur iki aracın arasında manyetik bir güç kalkanı oluşturacak korkma!

Oysa yol ortağın şeytan olursa; dalları ve yaprakları birbirine değen iki ağacın zamanla kuruması gibi, diz dize oturduğun şeytanla beraber çürüyüp gidersin. Bu milletin İstiklâl Marşı da *"Korkma!"* ile başlıyor! *Korkma!* İnancın korkuyu yener. *Korkma!* İnanç, masrafsız bir ordudur. İhtiyaç ânında gelip savaşır ve giderler...

Korku, bizi sahipsiz ve silâhsız sanan Batı'nın vesvesesidir. Onların tasarladığı kültürdür. Bizi; açlıkla, ölümle, yalnızlıkla, zayıflıkla, çaresizlikle korkutmaya çalışırlar ama Allah'ın kulları için yaratılan korku kültürünün korku terimleri bizi alçaltmaz yüceltir.

Yalnızlığa *"korku"* diyorlar. İnsanın yar ve yareni her iki cihanda yalnızca Allah'tır. *"Yalnızım"* diyen, Allah'ı inkâr eder. Sana şah damarından daha yakın biri her an varken *"Yalnızım"* dersen gökleri üzersin! Sevişecek bir kadın bulamayınca yalnızlık edebiyatıyla mart kedisi gibi miyavlayan Batılıların tuzağına düşme! Senin sevgilin var. Elbet söndürür şehvetinin ateşini de *Korkma!*

Yeni şarkısında *"Bir Tanrım var, bir gitarım, bu dünyada yapayalnızım..."* diyor *"Kıraç"* ve ekliyor: *"Ben Mevlana'dan çok etkilenirim."*

Yanlış kardeşim! Tanrı'yla gitar nasıl yan yana gelmezse, *"Yalnızlık"* ve *"Tanrı"*da yan yana gelemez.

Allah, yalnızlığı yutan en büyük yalnızlıktır. Senin bu sözleri iyi niyetle söylediğinden eminim. Söz dokuz boğum olmadan çıkarsa sahibini mahcup eder. Almamız gereken ders bu.

Son dönemlerde dikkat ettiğim başka bir husus da şu: *"Ben, yeni eserimde tasavvuftan beslendim"* diyorlar.

Birincisi; tasavvuf *"Tasarruf"* demek değildir. Tasavvuf beslemez, aç bırakır. İkincisi; tasavvuf yolunda kibir, ego, benlik, vücut yıkılır. Geriye hiç kalır! Allah da o *"Hiç"*in içindedir zaten.

Dolayısıyla ikide bir *"Ben"* dersen tasavvuf ehli olmak bu yana, sen tasavvuf düşmanı sayılırsın. Dediğim gibi önce Kolay Namaz Hocası, İlmihal kitaplarıyla başlamakta ve onlardan beslenmekte fayda var.

Alimlere, sanatçılara, aydınlara *"Siz önden buyurun!"* diyerek büyük oyun oynarlar. Halkın oyunlarına ya

da incelik çukurlarına düşmeden haddimizi bilerek davranmalıyız. Çünkü okuma yazması olmayan ama namazını elli yıldır kılan bir oduncuyu ibadetle geride bırakmadan öne geçmek saygısızlıktır ve matematiksel olarak imkânsızdır!

Ben gibi modern zaman ucubesi adamın, kırkından sonra hiçbir oduncuyla ödeşme imkânı yoktur... Mevkimi biliyorum: Önden değil, geriden... Oduncunun gerisinden, hatta kalas sütunların gerisinden, tıpkı Vahşi gibi ...

Baştaki mübarekler yenilmeden, onlar savaşı kaybetmeden, er meydanından kaçmadan bizlere kumandanlık yakışmaz... Ne zaman ki önderler savaştan kaçarlar, işte o zaman en geridekilerin bahtına kumandanlık düşer...

Çünkü gerinin önü olmuşlardır onlar! Ve en arkadakiler öndekilerin sırtını kalleşlerin hançerlerinden korumakla yükümlüdürler.

Lütfen çağdaş sanatçılarımız tasavvuftan beslenmeyi bıraksınlar. Bakın Türk mutfağı, Osmanlı İmparatorluğu ve nice medeniyetten oluştuğu için ne kadar zengin. Siz tasavvufu bırakıp mutfaktan, devletten, teliflerinizden beslenin! Karışmayın gerisine...

Takvanın en hayırlısını kazanınız. Amellerinizi de cennet için yapınız.

Çünkü, dünya size ebedi bir karargâh olarak yaratılmadı: Aksine, ebedi dünyaya amellerle azık hazırlamak için konaklama yeri olarak yaratılmıştır.

Ahirete azık hazırlamakta acele ediniz. Dünyadan ayrılmak için ise atları hazırlayınız.

Dünya ancak körün son görme noktasıdır. Kör, dünyanın ötesinde ne olduğunu göremez.

Gören bir insan ise basiretiyle dünyayı deler geçer ve bilir ki dünya öteki dünyadır. Bu yüzden basiretli olan, dünyaya tamah edip gözünü dikmez, ötelere azık toplar; kör, gözünü dünyadan ayırmaz, dünya için azık biriktirir...

Mesih Bizi Kurtarmaya Gelecek! Size Ne Oluyor?

Batılılar iğrenç oldukları kadar komiktirler. Gülmek için onların patates suratlarına bakmak benim için her zaman yeterli olmuştur. Büyük ihtimalle Anadolu'nun herhangi bir çobanıyla onları karşılaştırın zekâlarının yetersizlikleri ilk saniyede ortaya çıkar. Uzay, atom, silâh, robot çalışmaları yaptıkları için karizmalarını koruyorlar hepsi bu...

Her fırsatta insanlık için çalıştıklarını söyleyen bu hayvanlar; silâh, porno ve korkudan başka ne ürettiler? Aklın en düşük aşaması olan *"matematiksel zekâ"*nın sahibi olmakla kendilerini bir şey sanıyorlar. Oysa saydığım bilimler, para harcayan her millete nasip olabilir, yeter ki bu bilimlere para harcayacak kadar korkak, gerizekâlı ve zengin bir millet bulun!

Milyarlarca dolar harcayarak Ay'a gidip iki taş parçasıyla Dünya'ya dönen bu şebekleri Kızılderililerin ahı tuttu.

Amerika'nın keşfinde de öyleydi. Beyazlardan viski alıp kafa bulan yerliler, onlara kokarca kürkü filân verip yolluyorlardı... Şimdi de servet harcayıp uzaya çıkıyorlar ve uzayın cinleri onlara iki taş verip gönderiyor!

Afrika Kıtası'nı ve tüm dünyanın zayıf devletlerini sömürerek kazandıkları parayla uzay çalışmaları yaptılar. Yani uzaya elmaslar, yakutlarla gidip iki taş parçasıyla dönmek için bu zahmete ne gerek vardı bilmiyorum?

Bayılıyorum Ay'dan Dünya'ya dönen astronot resimlerine: İki hödük gülümsüyor ve ellerinde iki Ay taşı var. Sırıtıp kibirlenerek verdikleri pozlar insanoğlunun kıyamete kadar en komik fotoğrafları olacak bir bilseler?

Mesih dünyaya geldiği zaman mazlumları, inananları zâlimlerden kurtaracak. Bütün dinlerde inanış budur. Bütün Doğu ve hatta tüm dünya işgâlleri altındayken Mesih'i onların beklemesi tam bir salaklık şaheseri!

Lan, kişi başına at kravatı kadar dolar düşüyor; bomba sizde, silâh sizde, güç sizde, zulüm sizde, her türlü sapkınlık sizde anlayamıyoruz Mesih'i niçin siz bekliyorsunuz?

Mesih gelirse, bizi sizden kurtaracak, kafanız basmıyor mu? Uzaya bu kafayla mı gittiniz, beyinsiz inekler?

Şimdi yazacaklarımı iyi okuyun arkadaşlar... Bu adamların kendi kitaplarından bile haberleri yok. Ellerindeki İncil, kendilerini kötülüyor, kıyamete neden olacaklarını söylüyor ama anlayamıyorlar.

Doğuya akınlar yapıp, Mesih bekliyorlar, evet dedikleri gibi olacak ama Mesih gelirse, onların anaları üzülecek. Yazdıklarımı anlamaya çalışın ve bu kravatlı maymunlara acıyın...

11 Eylül Olayı'nın İncil'le Bağlantısı:

Elinize bir İncil alın ve *"Tanrı'dan Yuhanna'ya Gelen Esinlenme"* bölümüne bakın. Dokuzuncu bölümde iki yüz milyonluk bir ordudan bahsediyor: *"Atlılar, ateş, gök, yakut ve kükürt renginde göğüs zırhları kuşanmıştı. Başları aslan başına benziyordu. Ağızlarından ateş, duman ve kükürt fışkırıyordu. İnsanların üçte biri, ateş, duman ve kükürtten öldü. Atların gücü başları ve kuyruklarındadır. Yılana benzeyen kuyruklarından ıstırap verirler."* Gördüğünüz gibi atlar bugünün teknolojisiyle savaş uçaklarına benziyor. Kükürt, kimyasal silâhlar olabilir. Şimdi kısa kısa bazı bölümleri yazacağım, bakalım anlatılanın kim olduğunu anlayacak mısınız?

Onuncu bölüm: *"Denizin ve karanın üzerinde durduğunu sandığım melek, sağ elini göğe kaldırdı ve dedi ki: 'Artık gecikme olmayacak, yedinci melek borazanı çaldığı zaman Tanrı'nın tasarımı tamamlanacak...Git, denizin ve karanın üzerinde duran meleğin elindeki açık tomarı al..."*

Kuran-ı Kerim'den biliyoruz: *"Allah nurunu tamamlayacak."* Buna şüphemiz yok.

Yukarıdaki bir satırın altını çizmek istiyorum: *"Denizin ve karanın üzerinde duran..."* İlerleyen bölümlerde göreceğimiz gibi bir *"Duldan, fahişeden"* bahsediliyor, sağ eli havada ve sol elinde tomarlar var. Başında da yedi taç olduğu belirtiliyor.

Bildiğiniz gibi ABD'nin New York kentinde bulunan *"Özgürlük Heykeli"* kıyıdaki bir adacığın üstündedir. Yani cepheden bakıldığında karanın mı suyun mu üstünde olup olmadığı zor anlaşılır. *"Engin suların*

kıyısında durup bekledi..." Cümlesi hiçbir şüpheye mahal bırakmıyor.

En önemli kısımlardan birisi ise: *"Yedinci melek borozanı çaldığında artık hiç gecikme olmayacak..."* denmesidir.

11 Eylül günü İkiz Kuleler'e saldırı olduğunda Amerika Çüküşük Devletleri başkanı G. W. Bush *(Allah'ın sonsuz lâneti üstüne olsun!)* televizyona çıkarak şöyle demişti: *"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak..."* O sırada dünya borsası çökmüş, Dünya Ticaret Merkezi dumanlar altındaydı ve dünya tüccarları dizlerine vurarak dövünüyorlardı...

Hürriyet Yayınları, Temel Brıtannıca'nın 13. cildinde *"Özgürlük Heykeli"* hakkında bilgiler var. Şimdi onu, buraya aynen aktarıp sırtımı sağlama alacağım. *(13. ciltte olması da hayra alâmet değil ama...)*

Özgürlük Heykeli: *"Dünyayı Aydınlatan Özgürlük"* adıyla da bilinen bu dev heykel ABD' de, New York Limanı'nın girişindeki Liberty (Özgürlük) Adası'ndadır.

Amerika ve Fransa arasındaki dostluğun ve özgürlüğün simgesidir. Bu, havaya kaldırdığı sağ elinde bir meşale, sol elinde Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'nin tarihinin yazılı olduğu levhayı tutan bir kadın heykelidir. Heykel, Frederic-Auguste Bartholdi tarafından yapıldı ve Amerika'ya hediye edildi. *(1886)* Heykelin kafasında yedi taç bulunur. Tepesinden New York izlenebilir.

On ikinci bölümde *"Yedi başında yedi taç olan ejderha"*dan bahsedilerek eklemeler yapılıyor: *"Ka-*

dın, bütün ulusları demir çomakla dövecek bir oğlan çocuk doğurdu. Çocuk, kadının elinden alınıp Tanrı katına götürüldü ve kadın çöle kaçtı. Bir yılan onu kovaladı. Sonra kadın denizden çıkıp engin denizlerin kıyısında dikilip durdu, başında yedi taç vardı... Canavara yeryüzündeki her inanç ve halkla savaşacak güç verildi.

On altıncı bölüm Tanrı'nın öfkesi ve *"Yedi Tas"*ından bahsediyor. Altıncı *"Bela Tası"*nın Fırat'a döküleceği yazıyor. Üç kötü ruhun "Armagedon" denen yerde yapacağı savaştan bahsediliyor. *(Üç kötü ruh ABD, İngiltere, Fransa olabilir mi acaba? Çünkü Afganistan ve Irak'a girildi, İsrail ise Filistin ve Beyrut'u vuruyor, sırada Suriye, Mısır, Türkiye var!)*

On yedinci bölüm: *"Engin suların kenarında oturmuş büyük fahişenin çarptırılacağı cezayı sana göstereyim. Dünya onunla ahlâksızlığa düştü. Yeryüzü onun ahlâksızlıklarıyla sarhoş oldu. Ama kuzular onu yenecek..."*

On sekizinci bölüm, *"Büyük Babil'in Yıkılışı"* başlığı altında sürüp gidiyor: *"Büyük Babil, Dünya fahişelerinin ve iğrençliklerinin anası... Yıkıldı, Büyük Babil yıkıldı!"*

ABD şimdi cinlerin sığınağı oldu. *"Bütün uluslar onun azgın ahlâksızlıklarından içtiler. Onunla cinsel ahlâksızlıklara düştüler. Tüccarlar onunla zenginleşti. Ona ortak olmamak için çıkın oradan. Çünkü onun günahları göğe erişti. Ona iki kat ceza verin."*

(İkiz Kule!) *Dul Kraliçe'ye ölüm ve yıkım bir saat içinde gelecek. Ateş onu yiyip bitirecek! Kendi ortakları onun dumanını görünce ağlayacaklar. 'Vay, büyük kent bir saat içinde cezanı buldun' diyecekler. Özellikle dünyanın*

büyük tüccarları onunla birlikte dövünecekler. Haleluya! Fahişenin dumanı sonsuza dek tütecek...

İnsanoğlu tabiatı gereği kendisini *"iyi"* görür. Ellerindeki kitap kendilerinin *"Büyük Babil"* olduklarını söylüyor ama farkında değiller.

Dul fahişenin çocukları, bütün silâhlarıyla kudurmuş köpekler gibi Doğu'yu İsraillilerle birlikte yakıp yıkıyor.

Ellerimizi açıp kurtarıcı bile bekleyemiyoruz. Mesih'i de onlar bekliyor! Mağdur biz; haklı biz, ezilen biz... Mesih gelsin bakalım, kimi kimden kurtaracak hep beraber göreceğiz.

Son sözleri ona bırakalım isterseniz, bakın; İbn Kayım El-Cevziyye, *"Medaricu's Salikin"* eserinde şöyle diyor:

"Mazlum kılığına bürünmüş zâlimi ve suç kendinde olduğu hâlde şikâyet edeni Allah kahretsin! Hem, büyük bir gayretle yüz çeviriyor ve hem de 'Beni kurtarın!' diye bağırıyor. Üstelik sırtını kapıya vermiş; hatta kapıyı kendisi kilitlemiş, anahtarları kaybetmiş ve kırmış..."

Çok Konuşmanın Kişisel Gelişim Faydaları...

Kişisel Gelişim kitaplarının bir çoğunda şu söze rastlamak olasıdır: *"Büyük insanlar dinlemeyi tekellerine alır. Küçük insanlar ise konuşmayı..."* İlk etapta susmanın erdemine ulaşmış, böyle cümleler kurabilen insanları, tasavvuf ehli sanabilirsiniz ama inanmayın... İnsanları edilgen duruma düşüren *dinleme* eyleminde ticarî kazanç piyasası olduğu için önem veriyorlar.

Her şeyi bilen büyük tüccar, karşısındaki günahsız câhile: *"Siz, bu konuda ne düşünüyorsunuz, siz ne önerirsiniz, benim yerimde olsanız siz ne yapardınız?"* sorularını sordukça ona gaz verip adam yerine koymuş oluyor. Verilen gaz, fikir sorma, sıradan bir duygusal rüşvettir. Ayrıca diğeri konuştukça, düşünce sistemi, zekâsı, kişilik zaafları tespit edilerek satış stratejisi planlanır...

İnsanlıktan çıkmış kapitalist Batılılar, kısa ve net konuşurlar. Ruhsuz kelimelerinde matematik vardır. Bir söz verir ya da vermezler. *"Evet ve hayır"* la oluşmuş gündelik konuşmaları yüzünden insanlıktan çıktılar, şimdi de dillerinden olacaklar.

İnandığın bir şeye lâyık davranmadığında onun zulmüne katlanmak zorundasındır. Biz söze inanırız. Bir gün bir şey söyleriz ve söylediğimiz söz, yıllar sonra

ensemizde biter. Buna, *"büyük konuşmak"* diyoruz. Ağzımızdan çıkanın, bizi sırtımızdan vurması, kelimelerimizin ruh taşıdığını kanıtlamıyor mu?

Çok konuştuğumuz gerçek. Konuşamazsak ölürüz. Birinden ses gelmiyorsa onda hayat bitmiştir. Suskun insandan korkarız. Suskun adam mutlaka kafasında tilki çeviriyordur korkusuna kapılır ve uzaklaşırız. Birinin yanında susmak tehdittir. Hakarettir. Konuşmamak kibir göstergesidir... Ne konuştuğumuz çok da önemli değildir.

Konuşarak ömrü tüketmek yetiyor bize. Konuşamayan Doğulu delirir ve kendi kendisiyle konuşmaya başlar...

Aslında bütün insanlar kafasının içindeki düşüncelerle konuşmaz mı? Delilerin farkları; o konuşmaları sesli olarak yapması değil midir?

"şeytanca susmak" deyimi anlatmak istediklerimizin çoğunu açıklığa kavuşturuyor. İki çift laf edilmeyen, yanındayken vakit geçirilmeyen insanları sevmeyiz. Bizi iten, uzak tutan kötü bir *elektrik* vardır onlarda. Çok güzel konuşan insanlar profesörlerden daha fazla saygı görürler ve insanımızın bu huyuna bayılıyorum.

İstanbullu bazı tüccarlarla konuşmaktan nefret ederim. Seni kitap için ararlar. Biraz düşünme fırsatı bile bırakmadan iki ayağını bir papuca sokmaya çalışırlar. İkinci telefonu sen açtığında da *"Evet, buyrun sizi dinliyorum..."* derler. Burada hep çark etmişimdir. Ağzımdan cümle çıkmaz olur ve karşı taraftan hep aynı cümle tekrarlanır: *"Buyrun Bülent Bey, sizi dinliyorum..."*

Bırakın cümleyi toparlamayı, vallahi kendimi toparlamam bile üç gün sürer. Şaşırıp kalırım. Telefonu yere düşürerek kurtulmaya çalıştığım da gözlemlenmiştir... Çünkü cümle hain ve sinsicedir, diyalog koparıcıdır, kupkurudur...

Ben, robot değilim ki? Önce Allah'ın selamını vereceğim ve siz onu eşek gibi alacaksınız! Sonra, siz benim protezlerimin ben de sizin böbreklerinizin, hâlini hatırını soracağım... Sıra hava durumuna gelecek... Çoluk, çocuk, aile ve kısa bir memleket turundan sonra konuya gireceğiz...

Şimdi kardeşim, binlerce yıllık bir ezber var! Zırt diye *"Buyrun sizi dinliyorum!"* derseniz, ben şapşallaşırım, afallarım, âciz düşerim... Çünkü siz öyle konuşarak vaktinizin olmadığını ima etmek istiyorsunuz. Beni kelimelerle tehdit ediyorsunuz. Bir defa kısa konuşacağım bir adamla nasıl iş yapmayı düşünebilirim? Bana vaktini ayırmayan ama iş yapan adamın niyeti çok iyi olabilir mi? Hayır!

(Bakın, kendime sorular sorup cevaplar yazmaya başladım. İlâç vaktim geldi galiba?)

"Buyrun Bülent Bey, sizi dinliyorum..." Hayır, dinlemiyorsun... İnsan insanı bant kaydeden bir alet gibi dinlemez. Zaten bu yüzden bütün insanlar kamera ve ses alıcısı karşısında başarısız olurlar. Dinleyici ara sıra tasdik edip, söze karışmadıkça bizler konuşamayız. Gözler de önemlidir... Gözlerinizi konuşan adamdan ayırıp sağa sola çevirirseniz, konuşmacının işi biter, hatta onu sinirlendirip küstürür.

Kelimelerin müziği kurursa, diyalogun ruhu ölür. Kelimeler ciğerden, karnımızdan ve kıçımızdan çıkar... Karşı tarafa güven duygumuz böyle gelişir ya da yok olur. Kıçından konuşanları, sırtımızı dönerek kıçımızla dinleriz. Yürekten çıkmış her söz ise karşımızdakinin yüreğini vurur. O kadar Kişisel Gelişim kitabı okumuşsunuz ama nezaketten haberiniz yok, sığırlar!

Susmak güvensizlik belirtisidir. Siz konuşurken yüreğiniz açılıp dökülür, mahremiyetiniz yoktur; oysa karşı taraf hep susarak kendini sizden korur.

Doğu toplumları, her şeyde olduğu gibi muhabbette de şenliklidir. Doğu'nun şenlikli toplumunda konuşkan insanlar çok sevilir.

Zaten acılar ve yoksulluklarla dimağı kurumuş insanlarız, yalnız kalınca düşünceye dalarak depresyona giriyoruz. Konuşurken, dinlerken hayat ve acılar ikiye bölünür. Zorda kalan insana maddî yardımdan çok, karşısında ona teslim olmuş bir çift kulak ve dudak gereklidir. Dertlinin, borçlunun sızlanıp dururken, kahır ederken döktüğü kelimelere bakın: *"Senden para istemedim, oturup dinleseydin, teselli verseydin..."*

Üstat Gencebay'ın tesadüfen hit olmuş tek şarkısı yoktur. *"Ben zaten her acının tiryakisi olmuşum ... gel gör şu hâlimi bir teselli ver..."* şarkısı, konuşup yazmak istediklerimizi nasıl da özetliyor!

Susmak, sadece cehalet ve korku ânında hoş görülür. Hoş görülür çünkü, karşımızda âlim varken, cahilliğimizi örtmeye çalışmadan olayı kabullenip bir köşede kıçımızı kırıp dinlemek işkencedir bizim için.

Saçma sapan cevaplar ve alâkasız sorular sormadıkça sırtımız soğumaz. Susmak ölümdür... Sessizlik ölümdür... Hepimiz ölümü sessizlikle ilintiler ve ona ölüm sessizliği deriz. *(Sanırım modern dünya düzeninde din iman işlerini sumen altı yapanlar ölümden sonraki gürültüden habersiz yaşıyorlar! Orada büyük gürültü kopacak arkadaşlar. Yerinizde olsam, dünyadayken kendimi sağlama alırdım!)*

Ölüm sessizliği... Günlerimiz gürültüyle geçer. Apartmanlar, balkonlar, evler, sokaklar gürültü kaynıyor. Megafonu alan bağırıyor. Kimse rahatsız değil. Ben yıllardır iki kulaklıkla yirmi dört saat bir odada ve yılda bir kez taşınarak yaşıyorum. Şu dünyada sessiz, huzurlu bir yer bulamadım, Fakat *"Gürültü rahatsızlığım var"* deyince, insanlar bir şey anlayamıyor. Çünkü herkes ölümden korkuyor! Sûr çalındığında gürültüye gitsin istiyorlar, galiba onu duymamak için her gürültüyü hoş görüyorlar. Ben, kulağımı dikmiş Sûr'un üflenmesini bekliyorum. O sesi duyabilmek için nelerimi verirdim bilemezsiniz! Sûr'la birlikte ikinci perde oynayacak. modern insanları izleyip, gülmekten öleceğiz. Yok yok! Biz geri kafalı embesiller onu da yapmayız belki... Oturup ağlarız hâlinize!

Bu toprakların en acıklı, en romantik cümlesi şudur: *"Ölme baba! Konuş, ne olur bir şeyler söyle..."* daha içli bir cümle bilmiyorum dünya edebiyatında. *"Konuşmak, bir şeyler söylemek"* hayat belirtisidir.

Batı koşturur. Onlar hareketle ölümü yener. Biz konuşuruz. Konuştukça hayattayızdır. Batılılar bunu an-

ladı. 15 Haziran 2006 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde bir haber vardı: "Çok konuşuyorsunuz diye Türkiye'ye geldik..."

Dünya'da yüz milyon kişiyi bedava konuşturup reklamdan kazanan *"Skype"* Avrupa Genel Müdürü James Bilefield, görüşmek için Türkiye'ye geldi.

Dünya'da çok konuşan ülkeler arasında İlk yirmideymişiz. James görmüş, cezbolmuş. *"Biraz konuşur, ch gelmişken de boğaz-rakı filân yaparız..."* demiş. Doğan Grubu'nu seçmiş...

Batılılar yüzyıllardır kıçına nişadır sürülmüş eşek gibi gezer durur. Bizim aklımıza onlara ayakkabı satmak gelmez! Adamlar çenemizi görüp aleti taktılar. *(Valla gâvurun suçu yok! Yazık, James de bir insan nihayetinde... Onun da anası, babası, bekleyeni, avucuna bakanı var...)*

Tak kardeşim! Alet mi, çip mi neyse ondan tak da git... Madem ki siz kıçınıza motor takmış yerinizde durmuyorsunuz, biz de konuşalım bari...

"Dert söyletirmiş adamı" Dinleyenin de sürüsüne bereket. Bir sürü boş adam var. Vakit bol. Dinle baba dinle... Cennet ülkemizin dört iklim gören güzel insanları, niye psikologa gitsin kardeşim?

Gâvurda dert yok, ipi kuşağına, şeyi şeyine denk. Derdi olunca da ona vakit ayırıp açılsın diye çilingir sofrası kuracak insan evladı mevcut değil. Ne yapsın Hans? Tır tır tırr... Dinle psikolog halam, dinle!

Bizde parayla dertli adam dinleyene deli derler.

Birini dinleriz, adam kendini toparlayıp rahatlayınca *"Senin de kafanı şişirdik kusura bakma abi..."* diyerek ücreti ödemiş olur! Olay bu.

İnsanlık bunu gerektirir. Parayla adam dinlenir mi olum!

- Kusura bakma abi, kafanı ütüledim sabaha kadar... Şimdi nasıl gideceksin işe?

- Gideriz olum, ne önemi var, ilk defa mı sabahladık? Sen şimdi git uyu biraz. Sıkılırsan akşama yine gelirsin.

- Bi kadın yüzünden uyutmadık seni...

- İleride ben de evlenirim, iki kadın yüzünden sabahlarız bakarsın, boş ver...

- Büyüksün abi, sen olmasan bugünleri atlatamazdım ama ben bu akşam Nazif'e giderim, sen dinlen biraz...

- Niye? Biz rahatlatamadık mı seni?

- Olur mu abi, nasıl söz...

"Susma baba, konuş! Ne olur bir şeyler söyle, ölme..." Hiçbir şair, bu kadar güzel bir dize yazamadı dünyada. Öyle bir dize ki dünya durdukça herkes onlarca kez tekrar edecek... Ölmekte olan bir sevdiğimizin yakasına yapışıp sallar, konuşması için çabalar ve ağlarız...

Dünyanın en acıklı filmi üç sahneyle biter. Peki, bu kadar kısa bir filmle her şeyi anlatabilen bir yönetmen çıktı mı? Yok. Sanat denen safsatanın taa saygınlığına çarpayım...

Hayatın kendi sahneleri vardır. Gelir, gözümüzün içine girer ve domuz kurşunu gibi sırtımızdan çıkar-

lar. Biz, bu sahnelerle büyüyüp, olgunlaşacağız... Hayat, domuz kurşunu gibi sırtımı delerek çıkıyor işte, ama yakanızı bulamıyorum, yakanız nerede?

Çok konuşuyoruz. Sözler sayesinde birbirimize sürtünüp törpülüyor ve küçük parçacıklar hâlinde dertlerimizden arınıyoruz. Kelimeler, yaşlı bir marangozun rendesinde yuvarlanan yongalar misâli yuvarlanıp gidiyor ve dünyanın kahrı azalarak çekilir oluyor.

Konuşmak, insan olmaktır. Çünkü her sözün altında kompleks, yalan ve restorasyon, övgü ya da eleştiri vardır. Beşi de insana yabancı değil. Saydıklarım, insanlığın hammaddesi ve atık ürünleri değil mi? *"Biraz kül, biraz duman"* bu kadarız işte...

Bir millet düşünün ki saatlerce, günlerce susmadan konuşabilir ve bu arada en çok tüketilen sözler şunlardır: *"Bi dur, bi müsaade et abi, sen sözünü unutma, bak bir şey diycem... Ohooo! Bize sıra gelmiyor ki abi..."* İnanabiliyor musunuz, herkes herkese bir saniye derken sürekli konuşuyorlar...

Bütün dünya susana kadar, bizler konuşmaya devam edeceğiz. Çeneyi suya koymuşuz bir kere. Onlar su koyvermeyi bırakana kadar devam arkadaşlar...

Ey Allah'ın kulları! Allah'tan gönlünü o'na veren; düşüncesiyle bedenini korku saran, gece namazlarıyla uykusu kaçan; geceyi ümitle, gündüzü de oruçla geçirerek yorulan akıllı kişinin korktuğu gibi korkun. Zühd, o kişiyi şehvetlerine uymaktan alıkoyar. Allah'ı zikretmek, dilini başka sözlerden korur. Ahirette kaybetme korkusu, dünyada güvende olmasından daha ağır basar.

Ey Allah'ın kulları! İnsanlardan nefsine en fazla nasihat edeni, Rabbine itaat edip boyun eğendir. Kendisini en fazla aldatanı da Rabbine isyan edendir. Aldatılan kimse kendini aldatır. Mutlu kişi; başkasından ibret alandır. Kötü kişi ise, arzusuna kapılıp kendisini aldatandır. Arzu ve istekleri olanlarla oturup kalkmak, imanı unutturur, şeytanı çağırır.

Kişisel Gelişimden Geçmedik Ama Bizim İçimiz Temiz Abi...

Osmanlı'da elçilik yapmış bir Fransız'ın 1665 yılında yayınladığı makalesinin bir kısmını buraya alarak yazıma başlamak istiyorum: *"Osmanlı'da evlerin hemen hepsinin ahşap olduğu ve dışının güzelleştirilmesine çalışılmadığı muhakkaktır. Ahşap ev mutlaka ki mahzurludur. Ama bununla Türk milletinin zevkini mahkûm etmeye imkân yoktur zira bunun biricik sebebi hükümetin emridir."* (Relation d'un Voyage Fait au Levant. Par Monsieur de Thevenot. Paris, 1665.)

Referansı kahvedeki arkadaşlardan veremediğim ve kabız akademisyenler gibi davrandığım için özür dilerim.

Batı, gösteriş topluluğudur. Hepisi Cüneyt'tir, tiriptir, hava cıvadır. Artistir onlar... Bakın bizler ahşap evler yaparken, onlar barok, gotik mimarinin şaheserlerini yarattılar. Niye? Hava olsun diye. Bir de kibirden, bir de tanrılaşmak istediklerinden...

Batı, dışavurumcudur. Her şey dışarıdan güzel ve havalı görünüyorsa işler yolundadır. Bir şeyler içten çürümeyene kadar olayın farkına varamazlar. Düşünün, bizler yıldızlara bakıp Allah'ın büyüklüğüne boyun eğerken onlar Ay'a, gezegenlere gitmek için kıçla-

rını çatlattılar ve sonunda başardılar. İyi de ne olacak? Dünya'nın içine ettiler, şimdi sıra orada mı?

Ahşap fanîdir. Beton gibi dayanmaz. Çağlara kafa tutmaz. Bir kıvılcımla şehir yanar ama biz onunla yapardık evlerimizi çünkü o zamanlar müslümandık.

Biz betonlaşmaya, gâvurlaşmaya, beton kültüründen sonra başladık. Fanîliğimizi kaybettik. Ahşap, böceklere de yaşam alanı sağlar. Bakın, tabiata ve bütün canlılara saygısı olan toplumlarda beton kullanılmaz. Ahşap yoksa kerpiç, olay bu...

Batı'nın imaj takıntısı oldum olası sürüyor. Sinemalarına, kitaplarına, dizilerine klip ve siyasetlerine bakın anlayacaksınız. Hollywood Sineması'nda bir tek boynu bükük kahraman var mı? Hepsi uzayda. Hepsi üç adamla dünyayı uzaylılardan ve göktaşlarından kurtarıyor. Rambo, elindeki bıçağıyla haritalar çiziyor. Onlarda kaybeden kahraman bulabilmek çok zor...

Dikine uzayan medeniyetlerinin son uzantısı gösterişli gökdelenleridir. Cem Yılmaz'ın *"Gora"* filminde beşinci element *"tahta"*dır, demesindeki inceliği kimse anlayamadı. Evet, *tahta* fanîlik duygusudur, kulluktur.

Havanın, suyun, toprağın, ateşin gücüne dayanamayan bu son element fanîliği sembolize eder. Tahta, yani ağaç; hem hava, su, toprak, ateş olmadan oluşamaz, hem de onların eksikliklerivle ya da ateşin yakıcılığıyla yok olur.

Bizim içimiz temizdir. Dışarıdan yıkık dökük görünen evlerimizin, mahalle ve sokaklarımızın içinde

pamuk elli anaların kar gibi yufkaları, kan gibi çayları içimizi ısıtır.

Yorganımız, yastığımız, eşyalarımız pırıl pırıldır. Dışarıdan hava atmayız. İçimize gireni de ozon gibi parlatıp temizleriz. Aklandırıcı kültürümüz, arındıran kelimelerimiz en pis insanları hizaya getirir ama şu evin dış duvarını artık boyayalım da gelip geçenlerin göz kompozisyonu bozulmasın demekten şiddetle kaçınırız.

Evlerimiz biz ölünce ölmelidir, geriye bir şey bırakmak istemeyiz. Değil mi ama? *"Benden sonra kıyamet"* demişler. Nasıl olsa çocuklar evi bölüşemeyip yıkacak ve bir müteahhit oraya yenisini dikecek, öyleyse problem yok. Niçin yüzyıllara dayanan evler yapalım ki? Gâvurdan farkımız mı kalır o zaman...

Ne diyor Kuran-ı Kerim: *"Onlar hidayette olduklarını sanırlar!"* Modern dünyanın paralel din bilimleri ve psikiyatri günahı örtbas etmeyi öğretti. İnsanın Allah'la bağı koptuğu zaman günah işliyor ve günahını kabullenmiyor. Modern insan, bir anlamda günah işleyemez pozisyona geliyor! Bu dil *"İçimizdeki Haylaz Çocuk"*tan mezara kadar sürüyor. Din ve ilâhî olanla bağı koparıp yeni bir din yaratıyorlar.

Eskiden madde kutsanırdı, şimdi maddenin de altındalar, derinde hakikat olmaz! İlâhî olandan koparsanız her şey din hâlini alır.

Modern anlamda farkında değiller. Mesela; futbol sektörü kuralları, takım tutmanın şartları, kutlamaları, formalar, yorumlar... Bütün bunlara başka bir gözle bakın, paralel bir din olduğunu göreceksiniz... Güzel-

liği ve ahlâkı tebliğ edenler dinden kurtulup bu kavramlara sarılıyorlar.

Ahlâk da modern dünyanın paralel dinlerinden biri değil mi? Ya *"ticaret ahlâkı dini"*ne nasıl bir yorum yapalım? Ahlâkı bir alana sığdırırsan diğer şeylerde serbest oluyorsun. Ticarette ahlâklı olursak bize yetecek mi?

Ahlâk; sadece edep değildir. Kuran ahlâkıyla, ilâhî kaidelerin esaslarıyla yaşamak ve inanmaktır. Yaratıcının istek ve emirleri doğrultusunda insanî nizamın düzenlenmesi, yaşaması, sistematik gerçek ahlâktır ki bu ahlâk; Adem'in yaratılışı ile başladı, bütün peygamberlere insanlığın ihtiyaç duyduğu ölçüde aşamalı olarak, tebliğ ettirilerek insanlığa duyuruldu. Hz. Muhammed'e tamamlanması görevi verildi. Hiçbir peygamber kendinden önceki görevlendirilmiş peygamberin alternatifi değil, esasta aynı olan ahlâkın sürekliliğine hizmet etmişlerdir. Peygamber efendimiz de güzel ahlâkın tamamlanmasını tebliğ etmiştir.

Gövdeyi, aklı, inancı birleştiren, öğreten, kendinden önceki peygamberlerin öğretilerine *"Gönül"*ü ekleyerek güzel ahlâkı tamamlamıştır, yani; bilmeyi, sevmeyi, dostluğu aşkla tamamlamıştır.

İçini temiz görmek için, insanın içini kaybetmesi gerekir! Çağdaş insan; sık sık duş alıp banyo yaptığından dolayı onu belki de manevî temizlik olarak da algılıyor. Modern insanın, önce "İçinin olduğu bilgisi"ne sahip olması gerekir. Eylem ve referanslarının kendisi ve şeytanın olması gerekir, Yani *"Sen karar ver"*e inanması gerekir.

Peygamberimiz günde yetmiş kez tövbe ediyor, tarikata tövbeyle giriliyor, zikrin sonu tövbeyle bitiyor. Bu şartlar altında sen nasıl çıkıp *"Benim içim temiz"* diyebiliyorsun? Allah dostları bütün ömürlerini; tekkelerde, çöllerde tasavvuf ve ibadetle *"İçleri temizlensin"* diye harcamamışlar mı?

Çağdaş, inançsız insanlar *"iç"* deyince durmadan yıkanabilen *"iç çamaşırı"* gibi bir şey anlıyorlar herhalde! Obsesif Kompülsif hastalıklarda hasta, takıntılarını saatler boyu ömrünce tekrarlar, bir çoğu düzen ve temizlik takıntısıdır. Kendi temizdir ama mikrop hep dışarıdan geldiği için yıkanıp duruyor...

Eskiden beri tarikatlarda bir çorba kaşığı olur ve herkes o kaşıktan içerdi. Aslında sembolik anlamı olan bu kaşık insanları bugünkü modern psikiyatrik hastalıklardan korurdu. Şimdi şeyhin, halifenin bile bardağından su içen çıkmaz. İnsanlarda tiksintiler var.

İnsan, korktuğuyla karşılaştırılır ve artık korkmuyorsa tedavi olduğu anlaşılır. *(Yılan, örümcek korkusu vs...)* Tarikatlardaki kaşık budur; tiksindiren bir şeyle yüzleşebilmek! Öteki insanı mikrop kaynağı olarak gören tarikata giremez, tasavvuf ehli olamaz. Tarikata önceleri müminler girerdi, şimdi tarikatlar iman bulma ya da koruyabilme mekânizması oldu.

Modern anlamda içi kirliler *"Yazar"* oluyor. İç kirliliğin modern karşılığı psişiktir, manevî değildir. Psikiyatriktir. Çocukken tecavüze uğradığı için hain bir suçluluk duygusu oluyor. Kibir yapıyor; *"Çocuktum, mâsum"* diyor ve Allah'tan kopuyor. Psikiyatrik

bir vaka olarak şeytana koşuyor! Peki günah suç mu? Suç, dünyevîdir. *"Suç"* deyince akla *"Ceza"* geliyor, *"Günah"* deyince akla *"Tövbe"* geliyor.

Tasavvufta, *"günah"*ın anıldığı yerde *"Tövbe"* konuşulur. Tövbe kapısında affedilmeyecek günah yok, tövbe kapısı en son kapanıyor.

Modern insanda *"suçluluk duygusu"* var, *"günahkârlık"* yok. Oysa biliyoruz ki; *"Suçluluk duygusu"* intihara götürür, *"Günahkârlık hissi"* ise tövbe, kulluk ve tevazuya götürür. Nefs'i emmare; *"Kendinden hoşnut, bencil nefs"* Ancak tövbe ve terbiyeyle tedavi olur. *"suçluluk duygusu"*nda *"Ben bunu hak etmedim"*; *"gühahkârlık hissi"*nde ise; *"Ben kendi nefsime zulmedenlerden oldum"* çıkıyor. Gördüğünüz gibi, birinde kibir ötekinde tevazu var.

Şimdi, tüm dünyada on milyonlarca satan *"Secret"* adlı kitaptan bir paragraf aktarmak istiyorum ki onların tehlikeleri daha iyi anlaşılsın:

"Zenginlik ve başarı doğuştan hakkınız ve yaşamınızın her alanında, büyük olasılıkla hayâl edebileceğinizden daha zengin olmak için anahtarı elinizde tutuyorsunuz.

İstediğiniz bütün iyi şeyleri hak ediyorsunuz ve hayatınıza çağırmayı bildiğiniz takdirde, evren hak ettiğiniz bu güzellikleri size verecek..."

Tehlikeyi görüyorsunuz değil mi?

Kişisel Gelişimci Batı'nın İntikam Duygusu ve Doğu'nun Toza Toprağa Karışmış Adamları...

Antik Yunan'ın yarı tanrı figürleriyle yetişen ve varoluş felsefesi sayesinde *"benlik"* duyguları zirve yapan Batılı tip, oldum olası yenilgiyi kaldıramıyor.

Batı'nın Kişisel Gelişimcilerine inat, Doğu'nun insanı kuldur. Doğar doğmaz fanî olduğuna dair bilgiler yüklenir. Fanîlik duygusu; bizleri insan, hayvan ve doğa karşısındaki tüm yenilgilere karşı güçlü bir tılsım gibi korur. Biz dayak yemesini becerebilen ve yediği dayağı ömür boyu boynunda büyük bir ayıp gibi taşımayan Doğululuruz.

Sevdiği kıza ulaşamayan gâvurların bir süre sonra seri kâtil olması her zaman gördüğümüz manzaralardandır. Üç kuruşluk Vietnam'dan psikozlar, sendromlar, acıklı filmler yaratmayı başardılar ya helâl olsun!

İstediğini ele geçiremeyen Batılı; çocuklaşır, hırçınlaşır, zâlimleşir. Ulaşamadığı her amaç onun gururunu köreltir. Biz *"ben"* demeyi beceremediğimiz ve günah saydığımız için *"gurur"* denen illetten kurtulmuşuzdur. Bu güzellik bize İslâm dininden armağandır.

Vaktin birinde toz toprak içinde Kâbe'yi ziyaret etmek isteyen birini oranın imamı *"Toz, toprak içinde*

efendimizin huzuruna çıkmaya utanmayacak mısın?" diyerek azarlar. Adam gider ve o gece imam, rüyasında peygamber efendimizi görür. Rüyasında peygamber ona: *"Her kim ve nasıl olursa olsun benim misafirlerimi, benim ümmetimden birini burada üzen biri artık burada duramaz"* der. İmam, artık burada kalamayacağını anlayarak çıplak ayak çöllere düşer ve tıpkı üzdüğü insan gibi yıllar boyu toza toprağa bulanır. Sonunda bir rüya daha görerek bağışlanır. Bunu niye anlattım? Biz, Batılı olmayanlar vakti zamanı gelince intikam duyguları yerine toza toprağa bulaşmayı beceririz.

Bir de onlara bakın? Aşkına karşılık alamayan bir Batılı, herhangi bir markete ya da kreşe girip onlarca insanı makineli tüfekle tarayabilir.

Biz belaya *"sabır"*, nimete *"şükür"*, kadere *"iman"* ederiz. Başımıza gelen her şeyin Allah tarafından yazıldığını bilerek rahatlar ve kimseyi kafaya takmayız. Fanîlik ve kulluk bilinci psikolojimizi korur, insanlığımızı muhafaza ettirir, intikam duygularımızı köreltir.

Dünya, ezilip geçilecek, sırları çözülüp zafer çığlıkları atılacak bir yer değildir. Yaratanımızla aramızdaki bu korkunç cehennemden kurtularak öte dünyaya tertemiz gidebilmek için çabalarız.

Hıristiyanlar Hz. İsa'yı dinlemediler, yoksa ilişkilerimiz bu hâle gelmeyecekti. Ne diyordu Hz. İsa: *"Ben dünyayı ayaklarımın altında çiğneyip attım, onu yendim, ne olur benden sonra onu tekrar ayağa kaldırmayın"* Ama onu yerden kaldırıp başlarına taç yaptılar.

Sonra da âlemin kralı oldukları için başlarındaki taçla didişmeye başladılar.

Batılılar ile bizler arasındaki farklar milyonları geçer, bunları yazmaya ömrüm yetmez. Bu köpek adamlar Antik Yunan'dan beri düşünmeye *"Ben kimim?"* diyerek başlamışlardır.

Biz, tefekküre büyük nesnelerle başlamayız. Atomu parçalayıp kıçına bakmayı hiç düşünmedik. Allah'ın yarattığı herhangi bir şeyi elimize alıp bakar ve büyük sırların içinde toza toprağa karışırız. Aklımızı uçurmak için ipekböceğine bakmak yeter de artar bile. Allah'ın yarattığı her şey mükemmeldir. İnsanın, *"Yarı Tanrı"* ve mükemmel olduğunu sanan, onun köklerini maymunda, uzayda arayan Batılılar bildiğimiz karasineklerin genlerini çözünce apışıp kaldılar, çünkü genetik olarak yüzde seksen onlara benziyormuşuz. Geriye yüzde yirmi kaldı diye sevinmeyin: Geride kalan yüzde yirmi kara sineklerin üstünlükleriymiş.

Mesela; onların kanatları var, uçabiliyorlar! Her haltı araştırırlarsa sonları komik olacak. Bir de genetik olarak insana en çok benzeyen şey: *Tere Otu*'ymuş... Tereciye tere satmanın ne olduğunu gördünüz değil mi? Bu işler öyle Kişisel Gelişim kitapları okumakla olmuyor!

Biz, düşünmeye *"Ben kimim?"* diye değil, *"Beni kim yarattı?"* diyerek başladık.

Onlar kafaya *"Yaratan var mı, varsa nasıl bir şey ve nerede?"* sorularını takmış aptal aptal dolaşıyorlar.

Hayatım boyunca yazdıklarımı boş verip sadece burayı iyi anlarsanız Medeniyetler Çatışması'nı çözersiniz. Tabii, piçlerin medeniyeti varsa! Medeniyetlerini gördük...

Keçi sakallı bilim adamları, bir yandan hümanizm ayakları çekerken öte yandan üç yaşındaki Arap çocuğunun kafasına beş ton bombayı *"Bir kerede nasıl atarım?"* diye çalışıyor..

Barbar köpekler, insana olan aşklarını ne de güzel ispatladılar! Dünyanın öbür ucundan gelip insanları öldüren, işkenceler ve tecavüzler eden Batılılar Allah'ı ve tabiatı hesaba katmıyorlar. Bir gün söğüdün altında oturup yürekten beddua eden bir müslümanın gazabına uğrayacaklarını bilmiyorlar.

Tabiata, nesnelere, canlı cansız yaratılmışlara söz geçirmek için laboratuar çalışmalarına gerek yoktur. Allah ile kul arasında sıkı bir irtibat varsa her şey metafizik olarak gerçekleşir.

Üç yıldır tarlasından verim alamayan bir çiftçi Hz. Ömer'e gelir: *"Ya Ömer, hazinendeki benim tarla üç yıldır ürün vermiyor, ailem aç kaldı, tarlamı sana şikâyet ediyorum"* der.

Hz. Ömer bir kağıda bir şeyler yazar ve kağıdın tarlaya gömülmesini tembihler. Çiftçi gider, kağıdı gömer ve ondan sonra inanılmaz verim almaya başlar. Çünkü kâğıtta şu yazılıdır:

"Ey toprak, sen Allah'ın izniyle bu fukara müslüman aileyi doyurmak için varsın, onları aç bırakırken utan-

madın mı? Hemen aklını başına almazsan, seni ondan satın alıp Yahudi mezarlığı yapacağım..."

Ali Semerkandi Hazretleri, Hacı Bayram-ı Veli ile görüşmeye giderken bir kayaya binip onu at gibi sürmüştü. Hacı Bayram Veli'nin bineği ise bir yılandı. Milyonlarca örnek var. İnanılmaz şeyler anlatabilirim. Söylemek istediğim şu ki: Allah'ın huzurunda yaprak gibi titreyip, köz misâli yanan her insanın duası göklerde karşılık bulur.

Batılı köpekler bunu anlayamadılar. Ellerindeki idrar tüpleri, kimyasal vıdıvıdılar ve ıcık bıcık fizik formülleriyle kimin gaitasını yiyeceklerini sanıyorlar?

Yenildiğimizde, haksızlığa uğradığımızda intikam senaryoları üretmiyoruz. Tatlı canımız yandığında bunu dünyanın bütün yaşayanlarına bölüştürmüyoruz. Kendi yaramıza kafamızı gömüp kanımızın ekşi tadını ana sütü gibi emerek toza toprağa karışıyoruz.

Derbeder, paçalarımız yırtık, gömleğimiz kir pas içinde susuzluktan kurumuş dudaklarımızla Allah'a yalvarıp dua ediyoruz. *"bela"* gittiğinde biz başka bir şeye dönüşüyoruz ve düşmanlarımız kibirlerinin karşılığı olarak histeri krizlerine girip kendi tırnaklarıyla kendi yüzlerini tırmalamış oluyorlar.

Bize bu yakışıyor, onlara o... İşte, medeniyetler böyle çatışıyor. Onlar kul olmadan, insanî duygular taşımadan, içlerindeki kin ve intikam duygularını yenmeden barış mümkün değil.

Zaten medeniyet dediğimiz, hayat dediğimiz şey; bir iyiyle bir kötünün karşılaşması değil mi?

Hayat bitmeyeceğine göre, bize düşen bu karşılaşmadaki iyiyi oynamak...

Döksünler bakalım kanlarımızı. Bir gün iki aylık Afgan bebeğin kanında boğulurlar inşallah. Benim söyleyeceklerim şimdilik bu kadardır. Dilim döndüğünce söyleyebileceklerimin en iyisini söylemeye çalıştım.

Yine de her şeyin mükemmelini Allah bilir. Allah nurunu tamamladığında hesaplar dönecek. Öyleyse sabır...

Doğu'nun Tabureleri ve Batı'nın Kişisel Olarak Gelişmiş Döner Koltukları

"Tam teslimiyet" bakışların körelmesidir. Bir kez teslim olduktan sonra gözlerin görmez olur. Kör olası ahir zamanda göz, Freudcu anlamda fallusun uzantısıdır. Göz, insanların en tehlikeli organı olmaya devam ediyor.

Batı, iktidarını *"bakış"*la kurar. Uzaklara atılan her *"bakış"* yeni bir kuşatma ve kanlı bir istilaya dönüşür. Bir kez gördüklerinin peşini bırakmazlar.

İlk bakan göz avcıdır. Artık; kirli bir bakışa yakalanan nesne ya da canlı edilgen olur ve kaderinin akışına bırakır kendini.

Her *"bakış"* kirlidir, erkeksidir, sanal bir fallustur. Güzellikleri cehenneme çevirir.

Göze yakalanan canlı, donup kalmak ya da kaçmak arasında tercih yapmak zorundadır. Bunun için de bakanın bir anlık gafletini bekler. Savaş başlamıştır. Herhangi bir düelloda silâhlar ne olursa olsun, aslında tek silâh *"bakış"*lardır.

Karşıdakinin hareketini ilk yakalayan *"bakış"* öne geçer. Batı'nın bulduğu düello tarzı bakış ve hız kültürünü yarattı. Görüp hızlı davranır ve hayatta kalırsın. Bizim *"görmezden gelmek ve sabretmek"* felsefemize karşılık; onların *"Gör ve harekete geç"* felsefesi vardır.

Şu ana kadar anlattıklarımı kadın-erkek ilişkileri üzerinden anlatsaydım daha iyi olacaktı ama geç kalmış sayılmayız.

Erkekler, bir kadına takılmak, onun alanına girebilmek için gözlerini çok sık kullanırlar. Yazının başında dediğim gibi, göz fallusun uzantısıdır. Büyük bir dikkatle kadın arar. Bu yüzden erkeğin bakışına yakalanan her kadın ilk yenilgisini almış olur ve uyumuş gibi yapmak, kitap okuyor ya da aslında tırnaklarını kontrol ediyor gibi aldatıcı davranış biçimleri bulmak zorunda kalır.

Son zamanlarda metro veya otobüslerde otururur oturmaz cep telefonlarıyla uğraşıp durmaları teknolojik meraktan öte, *"kirli bakış"* lara alınmış gardlardır.

Musluğu erkeğe tamir ettiren ve kola kapağını erkeğe açtıran kadınların cep telefonu görünce bütün özelliklerini araştırmaları biz erkeklerin sayesindedir.

Çapkın erkek bakışlarının, kadınları yüksek teknolojiye itebileceğini kırk yıl düşünsek aklımıza gelmezdi ama oldu bir kere. Neyse!

"Bakış" üzerine kafa yormuş her yönetmen, kendi mesleğinde yükselmiştir. *"S. Kubrick"* bunlardan en önemlisidir. Onun filmlerinde insan ve makine sürekli hesaplaşırlar. Yönetmenin, kameranın, aktörün ve seyircinin bakışları filmlerin omurgası olur.

Birbirimizden kaçırdığımız her *"bakış"* erotiktir ve kaçırılan bakışların âniden örtüşmesi gizli bir çiftleşmeyi andırır...

Gerçek niyetler gözde yansır. Dil ise gözlerin yalancısıdır. Hayat bitip, ölüm vakti geldiğinde gözler kapanır, uzayın en büyük gözü lânet Dünya, başka bakışların önünde cilveyle salınır.

Starlar yüksek sahnelerden aşağıdaki tapınanlara bakar. Onların *"bakışı"* da farklıdır. Herkesi görür gibi davranıp kimseye tek tek bakmamak için büyük gayret sarf eder ve bu işi iyi becerdikçe de başarılı olurlar.

Tepeden bakış tanrısaldır. Firavun saraylarının, derebeylik şatolarının, ahir zaman anıt ve gökdelenlerinin yüksekliğe olan düşkünlüğü bundandır.

Batı medeniyeti balon ve uçağı bulduktan sonra aramızdaki farkı açtı. Uzaydan çekilmiş Dünya fotoğrafları yeryüzünü ikiye böldü. O andan itibaren bizler yenildik. Üçüncü Dünya ülkeleri olduk.

Bize tepeden baktılar. Milyonlarca kilometre öteden kafamızın dıbık bölgesini fotoğraflayıp karelere böldüler. Kaçamıyoruz, gizlenemiyoruz.

Kartalın gölgesiyle apışıp kalan farelere döndük. Dizlerimizin bağı çözüldü. Bağların çözülmesi *"korku"*yla olur. İnsan vücudundaki kasların gerilmesi güçlü bir savunmadır. Direnç gösterdiğimiz ölçüde betonlaşırız, sertleşiriz. Teslim olduğumuz an kaslar yumuşar, bağlar çözülür, bayrağı çekeriz. Tecavüz gerçekleşince de bir daha kaslarımız eski gücüne kavuşmaz. Anlattıklarım acıdır, korkunçtur ama böyledir...

Her bakış stratejidir. Ekonomidir. Savaştır... Kamyon ve tır şoförlerinin kimseyi takmadan otobanları

bencilce kullanmaları da araçlarının yüksekliklerinden kaynaklanır.

Bahsi geçen şoförler, tepeden böcek gibi görünen küçük araçları görmezden gelerek canîleşirler. Büyük çoğunluğu okumamış insanlardan oluştuğu için acımasızlıkları katlanarak artar, çünkü küçük adamın gözleri yüksekten bakmaktadır; çünkü, küçük ve ezik büyümüş adamın altında güçlü, yüksek araçlar vardır...

Onlara Mevlana'yı nasıl anlatalım. O Mevlana, yüksek bilgisi ve hikmetiyle meyve veren ağaçlar gibi dallarını tevazuyla yere eğiyordu. *"Ben"* diyordu: *"Ben, okyanusta küçük bir damla bile değilim..."* Bizim kültürün yüce şahsiyetlerinin *"ben"* demekten itinayla kaçındıklarını hepimiz biliyoruz. Benlik duygusu, benlik iddiası bir filozofta da peygamberde de ayıp kaçar; günah olur ama görüyorsunuz ki ancak kendilerini aşağılamak istediklerinde *"ben"* diyorlar.

Evliyalarımız, peygamberlerimiz, sahabeler, mübarek zatlar toz toprak içinde yalınayak yürüdüler. Çok zorda kaldıklarında ise eşek ve katırı tercih ettiler. Büyük adamlar, Allah'ın sâdık dostları eşeğe bile binemiyorlardı ama ahir zamanda para sahibi olmuş köpekler Ferrari'ye biniyorlar. Rabbimizin sabrını görüyorsunuz değil mi?

Gâvurun dölleri, teknoloji sayesinde yükseğe çıkıp uzay fotoğrafları çekince Mevlana olmayı beceremediler. Biz de onlardan böyle bir bilgelik beklemedik zaten.

Aynı teknoloji; Osmanlı ya da Hz. Ömer'de olsaydı her saniye yeryüzünde hangi kedinin bacağı kırık, hangi fukara açlık çekiyor, hangi zavallı bir zâlimin kırbacı altında inliyor görürlerdi ve yardıma koşarlardı. Onlar uzay teknolojilerini beş yaşındaki müslüman çocukların kafasına bomba yağdırmak için kullanıyorlar.

Gâvurların bakışlarında deliliğin sınırlarını yırtan mızraklar vardır.

Yazdıklarımı gerici ve karamsar bulabilirsiniz. Takıntılı bir tip gibi, adamların her nesnesine kötü gözlerle bakıp işimize gelenleri yazdığımı sanabilirsiniz. Bütün içtenliğimle itiraz ediyorum. Sizce yüzyıllar boyunca bize yaptıkları neydi? Çarığımızla, sarığımızla, kundura ve tespihimizle, bıyıklarımızla dalga geçerlerken oturup beklemedik mi? O, şaşaalı Avrupa Birliği bizim bıyıklarımız kesilsin diye kurulmadıysa namerdim.

Bizim için basit olan simgeler, gâvurlar için önemlidir. Batı *"imaj"* medeniyetidir. Kötü bir ekonomiyi kâğıt üzerinde iyi gösterdiğiniz ve batık bir ülkeyi, iyi semtlerde lüks hayatlarla filme aldığınız vakit her şeyi örtersiniz.

Bıyık gitmeden Osmanlı'nın gitmeyeceğini anladılar. Evrime inanan Batı, çıplaklığı önemser.

İnsan, maymundan geldiği için geliştikçe kılları azalmıştır. Medeniyet çıplaklıktır. Epilasyonun gelişmesi, tıraş sektörü, açık saçık giysiler son yüzyılda bu yüzden ilerliyor ...

Batı'nın yükseklik, bakış ve hız takıntısı şeytanîdir. Şeytan *"acele"*yi sever. Dünyayı hızlandırdıkça kendisi de hızlanır. Kendisinin hızlanması daha çabuk ve daha sert şeyler düşünmesine yol açar. Onun bu savaşından kurtulmanın biricik yolu *"donup kalmak"* tır.

Doğu medeniyetleri, yüzlerce yıldır katılaşıp dondu. Batı'nın akıl erdiremediği, korkaklıkla suçladığı, kafalarının almadığı bu durum bizlerin hayat sigortasıdır.

Kafamıza yükseklerden atılan bir taştan kaçarken onun hedefine doğru da koşmuş olabiliriz. Bunu kim bilebilir? Öyleyse *"hücum"* yoksa kaçmak anlamlı değildir. Çünkü kaçış yüzdesi şansımızı yükseltmez. Lakin ilk hamleyi atlatmışsak ikincisi hesaplanmış olarak bize yönelmeden yer değiştirmek akıllıcadır!

Öyleyse belayı savuşturuncaya kadar yer değiştirip, oturacağız ve ömrümüz böyle geçecek. Elimizde kalan son stratejiye askerî akıl gülecektir ama bu gerçekten böyledir...

Bir bakışa hazırlıksız yakalanmak gören kişinin potasında erimektir. Biriyle göz göze geldiğinizde dünyanın en büyük stratejik savaşı başlar.

Şimdi ilk olarak kim gözlerini geri çekecektir? Gözler kilitlenir, sinirler bozulur, benlik duygusu yükselir, gurur kabarır ve bir kişi gözkapaklarını kıpırdatıp, bakışlarını oradan çevirinceye kadar bakış kılıçlarının düellosu sürer. Bakışlarımızı çevirmek; gözlerimizle oradan uzaklaşmaktır. Kirpiklerimizi aşağı indirmek havlu atmaktır. Milyonlarca yıllık bu dil insanlığın yakasını bırakmadı. Bırakacağa da benzemiyor.

Göz çukuru sadece kadınların değil, erkeklerin de cinsellik çukurudur. Oraya yöneltilmiş *"pis bir bakış"* sinir bozar, mahremiyet savunmalarımızı kamçılar. Bir kez pis bakışlar oradan sızarsa; biz rıza göstermeden başkasının oluruz. Bu kaçınılmaz tecavüzün psikolojik yaralarını tamir etmek güçtür.

Saydığım bunca sebepten dolayı izlenen insan rahatsızlık duyar. Her yaptığını gördüğümüz çocuklar isyankar ruhlu olur. Karı-koca ve aşk ilişkileri de böyledir. İlk zamanlar hoşa gittiği şüphe götürmez ama sonra işler bozulur ve kavgaya sebebiyet verir.

"Bakış" özgürlüğü kısıtlar. Tanrı bunun için büyüktür. Yüksekten ve her an baktığı için kulluktan başka çaremiz kalmaz. Bizi sonsuza kadar izleyen Tanrı, müminlerin kalbinde polis görevi yapar.

İzlendiğimize olan inancımız biz müminleri hatadan, yalandan, günahtan, haramdan korur.

İnsanlığı denetleyen Tanrı'nın gözleri modern devletlerin işine gelmiyor. Oysa Tanrı'nın bakışları güvenlik güçlerinin ve hukukun işini azaltır. İlk bakışta paradoks gibi görünen durumun açıklaması çok kolaydır: Modern devlet en büyük güç olmak iddiasındadır. Tanrı'yı ortadan kaldırıp kendini onun yerine koyar. Bir güç, güç olabilmek için kendisinden önce var olan en büyük gücü yenmek zorunda olduğundan, kurulan her devletin kafayı önce Tanrı'ya takması doğaldır.

Dinle devlet işlerinin birbirinden ayrılması gerekliliği iki güç arasındaki savaştan kaynaklanır ama bunu eleştirmek, dillendirmek, üstünde konuşmak da mo-

dern devletler tarafından yasaklanmıştır. Mümin ve Allah bu işte yalnızdır. Yasak aşkın kahramanlarıdır.

Doğu'nun tabureleri ve yer döşekleri; tevazunun, iddiasızlığın göstergeleridir. Batı; yemeğini yüksek masada yiyip, yine tuvaletini klozet denen koltukta ayak ayak üstüne yaparken yetinmedi. Geliştirdikleri bürolarda döner koltukları buldular.

Döner koltukla merkezde oturan patron, istediği an istediği yere hızla dönerek herkesi kontrol eder. Kapitalizmin bu acımasız buluşu sonunda gelişerek "kamera" oldu. Duygusuz, nifakçı, ekmeğimizle oynayan donuk cam parçaları sistemin üçüncü gözleri olarak tepemizde duruyorlar. Sonunda kıçımıza çip takacaklar, hadi hayırlısı!

Biz her şeye rağmen, söğüdün dibinde dizlerimizi karnımıza çekip çaylarımızı karıştıracağız. İzlenmekten korkmuyoruz. İzlesinler de insanlık görsünler.

Nasıl olsa onların kirli bakışlarını sıcak yüreğimizde eritip eğiteceğiz. Biz Doğulular Allah'ın bakışlarına teslim olmuşuz, bakıştan korkmayız.

Bakışlar bizi korkutmaz eğitir. Yeter ki kafamızı havaya kaldırdığımızda ona mahcup olmayalım. Gökyüzüne, toprağımıza, sokaktaki hayvanlarımıza, yüzlerce yıldır vatanımızdan akan nehirlerimize yüzümüz olsun. Bizi gören, gözeten, koruyan ve cezalandıracak olan engin gökyüzünün gözü Allah'tır.

Amerika'dan korkmuyoruz. Amerika ve gâvur Batı'dan korkmuyoruz. Bir canımız var onu da Allah'a vereceğiz. Bizi öldüren el İngiliz'in, Fransız'ın eli olsa

da canımızı Allah'a verdiğimizi biliyoruz. Bu cümle onları çıldırtmaya yeter. Üstü kalsın!

Oturdukları yerden kıpırdamadan her an, her yeri tanrısal gözlerle kontrol etmeye çalışan döner koltuklar, insanlığın şirk koşan nesnelerinden biridir.

Allah hepsinin belasını versin, defolup gitsinler dünyadan. Biz imanlı taburelerimizle safları sıkıştırmaya devam edeceğiz...

Ey gören gözleri, duyan kulakları olanlar! Ey afiyetli dünya malı olanlar! Kaçıp sığınılacak başka bir dünya var mı? Nereye koşuyorsunuz?

Ey Allah'ın kulları! Henüz ruh bedenlerinizde iken; ip boynunuza atılmamışken, çalışmaya koyulun hemen...

Şimdi doğru yolu bulma, ömrünüzden faydalanma ânıdır. Çare bulmaya, tövbe etmeye hâlâ vaktiniz var. Dünyadayken sıkıntıya, darlığa düşmeden ihtiyacınızı giderin. Gideremeyen fakat beklenen ölüm gelmeden, aziz ve muktedir olan sizi ansızın almadan gayret edin, çalışıp çabalayın.

İnsanın sayılı günlerinde eceli gelip çatmadan, başına bir iş gelmeden; boğazı sıkılıp nefesi alınmadan, fırsat geçmeden önce varacağı yeri dayayıp döşemesi, oturacağı yere azık hazırlaması, çalışıp çabalaması gerekmez mi?

Allah Yirmilik Dişleri Niçin Yarattı?

Gâvur icatlarından her zaman ürkmüşümdür. Evrime inanan Batılılara göre; insan kuyruğu ve kıllarından arınarak maymundan geldi. Sonra da gözüne lens, kafasına peruk, kıçına protez, fallusuna çubuk, parmağına takma tırnak, gözkapaklarına takma kirpik, göğsüne silikon, kulağına kulaklık, kalbine pil, midesine kelepçe, dişine protez, oraya prezervatif, buraya doğum kontrol plastiği taktı.

Nihayet *"Blue Tooth"* teknolojisine ulaştık. Yani kablosuz iletişim... Son zamanlarda kendi kendiyle konuşarak yürüyen adamlar görüyorum ama deli değiller. Meğer kulaklarındaki tıkaçlar cep telefonuymuş. Bir yandan yürürken diğer yandan iş görüşmeleri yapıyorlar.

Buradan Japonlara sesleniyorum! Lan çekikler; size çok para kazandıracak bir önerim var. Oldu olacak onu da yapın: Yirmilik dişlerimizi çektirip atmayalım, sinirlerini kestirip çürümelerini engelleriz, sonra içlerini oyarsınız ve oraya sığacak cep telefonu yerleştirirsiniz. Arandığımızda kulağımız çınlar ve yürürken ağzımızın içinde konuşarak iletişim sağlamış oluruz. Benden söylemesi. Gerisini siz bilirsiniz.

Kıçınızı başınızı oynatmaz ve burunlarınızı kıvırmadan beni dinlerseniz, sizlere çok önemli bir konudan bahsedeceğim. Teknoloji, her zaman yaşam tarz-

ları dayatır. Örneğin; kombili evlerde oturduğumuz için artık kestane pişiremiyor, mısır patlatamıyoruz, çünkü evlerimizde soba yok. Sobalarımız genellikle salonda olurdu. Kış boyunca sadece orası sıcak olduğundan tüm aile iç içe orada otururdu.

Çocuk odası, kombi ve kaloriferli evlerden sonra icat edilmiştir. Çocuğun belli bir yaştan sonra odasında yatıp kişilik geliştirmesi gibi saçmalıklar da böyle başladı. Ne yaptı çocuk? Sabaha kadar korkuyla titredi, biraz büyüyünce açık saçık dergilere baktı. Kendi televizyonundan, internetinden, dünyanın bütün pisliklerine bulaştı. Yalnızlığa alıştı ve bir cemaat toplumu olan memleketimiz kendini beğenmiş yabanıl insanlarla doldu.

Kış boyu, sobanın çıtırtıları arasında biraraya toplanır konuşurduk. Ailede bir sorun varsa herkes bilirdi. Şimdi, ana babalar sorunlarını mutfakta tartışıyor, kişiler birbirlerine yabancı, herkes kendi sınırları içinde kalmış. Anlayacağınız ulus devletler her evde var. Her birey kendi odasında kendi geleceğini çiziyor, bunu da mı Fransız İhtilâli'ne bağlayacağız?

Yok, kandırmayalım birbirimizi. Soba gidince babaanneler, babaanneler gidince de masallar bitti. Ya sobanın sıcağı altında mırıldayarak uyuyan kediler neredeler? Sobalı evlerde, sıcak her yere kolaylıkla yayılabilsin diye odalar salona açılırdı. Yani merkezî yönetim mantığıyla baktığımızda Osmanlı ölmemişti, cemaat toplumu ayaktaydı, bireycilik akımı gelişemiyordu, *"dıbık feminizm"* yoktu. Şimdi herkes kendi odasında ahlâksızlıktan, depresyondan çöküp gidiyor.

Abarttığımı sanacaksınız ama, ben inanıyorum ki ergen bir kız, sevgilisini odasına atıp sabahlara kadar sevişsin, kimse farkına varmaz!

Malûm, gençlerin odasına girmek bir devletin sınır ihlâli anlamına geliyor. Odada bağımsız, salonda ekonomik olarak babaya bağlı.

Zırvalığa bakar mısınız? Türkiye'nin hâlini çok güzel anlatıyor değil mi? Isınma maliyetleri arttıkça aile bütçesi zorlanıyor, kış boyu ekonomik bunalımlar yaşanıyor. Onun acısı da başka yerlerden çıkıyor.

Hatırlıyorum. Bir kızı severdiniz ve onu evinden arayamazdınız. Evdeki telefona babası, abisi, komşusu çıkacak diye, korkudan seviyeli olmak zorunda kalırdınız. Batı'nın cep telefonları bunu da çözdü: *"sevgili hatları..."* Belirli bir saatten sonra sevgililer sabaha kadar fantezilerini kursunlar, pornografik konuşmalar yapsınlar diye az bir ücret karşılığı insanlara dağıtılıyor. Onlar, cep telefonu dağıttıkça aileler dağılıyor.

Batı'dan getirip de faydasını gördüğümüz tek alet çamaşır makinesidir. Türk filmlerinden hatırlayacaksınız; kadın evinin bahçesinde plastik leğeniyle çamaşır yıkarken es kaza baldırı göründü diye Tecavüzcü Coşkun kızışıp can yakardı. Çamaşır makineleri çok namus kurtardı.

Batılı teknoloji, daha önce yapılan bazı işleri daha hızlı ve kırıp dökerek ileriye götürmenin, artist medeniyetlerin vitrinidir.

Her milletin icatları onların gerçek yüzlerini ortaya koyar. Teknoloji, uygarlıkların bilinçaltlarıdır. Mesela; kırk yıl düşünsem, *"Elektrikli ya da pilli bir alet icat edip kendimize dürtelim"* diye aklıma gelmezdi!

"Batı'nın teknolojisinden faydalanacak ama kültüründen etkilenmeyecekmişiz..." Hadi oradan! Bir vibratörden faydalanacağız ama ondan etkilenmeyeceğiz! Nasıl olacak? Bir kombiden, medeniyetimizi kaybettik; şimdi vibratörle neremizi kaybedeceğiz, yazdırmayın adama! Siz zeki bir milletsiniz, anlayın sözün gerisini.

Bizim icatlarımız mâsumdur: Sene 1979... Geçim sıkıntısından daralan bir vatandaş limon sıkan, plastik aletler icat etti, yer yerinden oynadı.

Aynı yıllarda düğmesine basınca kendiliğinden ipsiz dönen topaçlar bulundu; yine alkış, yine kıyamet. Son zamanlarda da tüplü araba modası. Olay bu. Mâsum, ekonomik ve sevimli...

Yıllardır söylüyorum, çorap giydirme makinesi... Allah aşkına, yok mu bu ülkenin O.D.T.Ü'lüsü, Hacettepelisi yav! Ayrıca ihtiyaçlarımızı sıralamak istiyorum: Erkeklerimiz malûm! Elleri oralarında gezerler... Hani dona koyulan ve üç dakikada bir husyeleri kaşıyan mekânik bir el icat edilse fena mı olur?

Sonra, burnun derinliklerinden sümük toplayan bir alet ve son olarak, bademcik kaşıntısını dindirecek diş fırçası gibi bir icat.

Gençlerimizden, cevherlerimizden istirham ediyorum! Bir de roman yazan bilgisayar... Bıktım usandım

arkadaşlar. Hani diyorum: kahramanların isimlerini ve konuyu iki paragraf anlatsak, türünü de; macera, gerilim, psikolojik diye işaretlesek, bilgisayar yazıp verse, bu fakir de gün yüzü görse, biraz insan içine çıksa, hadi kardeşler, kurtarın abinizi, umudum sizsiniz! Anayasayı da yükleriz, suç teşkil edecek şeyleri ayıklayarak yazar. Hem benim gibi ağzı bozuk bir dil de kullanmaz. Hadi cevherler, hadi küpeli oğlanlar, canımızı yirim. *"Eski köye yeni âdet getirmeyin, durup durup icat çıkarmayın"* laflarına bayılıyorum. İnsanlar beni muhafazakâr olmakla suçluyorlar ama vibratöre karşı durarak, sizce neyimizi muhafaza ediyorum, onu da mı ben koruyacağım.

Valla siz bilirsiniz, saygı duyarım! Hayatım boyunca yazacak değilim, limon satarım, ayakkabı boyarım. Zaten yediğim bir kuru ekmek. İçkim yok, kumarım yok, bir çayım, bir sigaram... Siz bilirsiniz. Kıçınızı kendi başınıza koruyacak aşamaya gelirseniz aydınlara ihtiyaç kalmaz.

Ben de görevlerini yerine getirmiş bir aydının mutluluğuyla, gözleri buğulu çeker giderim!

Dinde Zorlama Yoktur Ama Kişisel Gelişim Dininin Kuralları Vardır!

"Dinde zorlama yoktur" ayetinin anlamını, kadınlar üzerinden çözmüş bulunmaktayım. Bir erkek olarak sevdiğim kadından *"Ne istersen onu yap, seni etkilemek istemem, artık özgürsün"* laflarını duymak istemem.

Artık iki kişi birbirini özgür bırakıyorsa, kıskançlık yoksa *"aşk"* bitmiştir.

Karımın beni merak etmediği gün hüzünlenirim. İsterim ki dışarıda geçirdiğim her saniyenin hesabını sorsun.

Erkekler; kadınların cehennem sorularıyla var olurlar. Yoksa bir *"cevap"* olarak ortada kalırız ve sorularımızı aramaya başlarız. Allah hepimizi bu şiddetten korusun.

"Kadın" deyince, ömür boyu kordon bağından kurtulamadığımız *"anneler"* geliyor akla. Boğazımdan bir lokma geçsin diye hakaret işiten, arkamdan ağlayan, küçükken döven annemi hatırlıyorum. Çok şükür ki benim modern bir annem yokmuş.

Batı'nın biyolojik anneleri güya çocuklarına baskı yapmaktan korkuyorlar. Çocuklarına yemek yedirmekte zorlanınca: *"Pekâla, istersen senin için hazırladığım bu yemeği yemeyebilirsin"* diyerek çözüm üretirler.

Onlar kızınca da: *"İstersen, sana söylediklerimi yapmayabilirsin!"* derler.

"İstersen yemeyebilirsin, istersen yapmayabilirsin" diyen bu anneler aslında psikolojik olarak çocuklarıyla aralarındaki yakın bağları kopartmış oluyorlar. Tehdidin Türkçe çözümlemesi şudur: *Taleplerimi kabul etmiyorsan, artık benim parçam değilsin!* Oysa ki bu anneler kadar istediklerini yaptırmak isteyen hiç kimse yoktur. Çok istedikleri için serbest bırakırlar.

Allah'ın lütufları, nimetleri, arz ve talepleri, mükâfatları da ortadadır. Hâlen kendisine yönelmek istemeyen kullara *"Dinde zorlama yoktur"* derken bağlarını koparıp hidayetini bizden esirgediğini anlatmak istiyor. Din vardır, *"zorlama"* yoktur. Varı *"yokla"* yok edemezsiniz ama *"yok"*un ilâcı varlıktır.

Kimseyi zorlamıyorum, siz okumuş yazmış insanlarsınız, tabi ki bildiğiniz gibi davranacaksınız. Sizler özgür bireylersiniz ! O kadar Kişisel Gelişim kitabını boşuna mı okudunuz canım.

Kişisel Gelişim ve iletişim uzmanlarının üstünde durdukları en önemli konulurdan birisi de gündelik hayatımızı akışını değiştiren , kabaca kaderimizi değiştiren *"kelimelerin seçimi"*dir.

Büyük yazar, Mark Twain de *"Doğru kelime en önemli araçtır"* derken bunu kastetmişti zannederim.

Kelimeler, akıllıca seçildiği zaman çok güçlü bir silâh oluyormuş! Örneğin, iki de bir *"Nefret ediyorum, kahretsin..."* gibi kelimeleri kullanıyorsak, çevremizdeki insanlar bizden iyi elektrik alamaz ve giderler.

İnsanoğlu nankördür, çevrene kırk yıl elektriğin en iyisini verirsin, bir gün vermeyince kötü kişi sen olursun.

İyi ama kelimeleri kötü kullandığın için kötü bir adam olmuyorsun ki! Duyguların ve hâlin vaktin kötü olduğu için kelimeleri negatif kullanıyorsun.

Bir sebep değil sonuç bence ve insanın duygularına ait kelimeleri gizlemeden kullanması kadar doğal bir şey yoktur dünyada...

İngilizler; *Anthony Smith* adında inceleme, gezi, doğa bilim, coğrafya, belgesel yapan muhteşem bir adama sahiptir. Haşmetin *"Yabanıl Doğa"* adlı bir kitabı da vardır.

Kör olasıcanın kitabına geçmeden önce Batı'nın *"Yabanıl doğa"* kavramını biraz açmak istiyorum. Kutuplardaki gezisini yaparken, akşam buzdan evde oturduğunda, Londra'daki birahaneyi özlüyor. Afrika gezisinde, onların çıplaklıklarından rahatsız oluyor. Steplerde telefon kulübesi bulamayınca sinir oluyor.... Canı cips istiyor.

Batı, kendisinden olmayan her şeye *"Yabanî"* der. Eski Yunanlılar; Yunanca konuşmayan herkesin *"barbar..."* bağırdıklarından dem vurarak barbar kavramını yaratmışlardır. Başka dillere, müziklere, seslere tahammülleri yoktur.

Batı köktendincidir. Bütün dinler onlar için ritüeldir. Gereksizdir. Hıristiyanlık dışındaki dinlerin adını duyunca kusarlar. Dünyanın, tüm savaşlarını bu kendini beğenmiş, gözü dönmüş domuzlar çıkarmıştır. Bütün savaşları inceleyin, göreceksiniz.

Doğu'nun çıkarmış olduğu, dünyaya yayılan bir savaş gösterin? Yoktur. Fitne, fesat, Bizans oyunları, böl

yönet, ayrımcılık, mezhepçilik, din, dil, ırk, zenci, beyaz ayrımı hep Batı'dan girmiştir.

Mutlu insan görmekten ürkerler. Herkesi izlemek, yönetmek, saymak, defterini tutmak isterler. Belgesellerine bakınız? Nerede bir kaplumbağa, nerede bir fil, bir yılan varsa hemen kıçlarına numara yazılı levhalar, sinyaller, alıcılar, vericiler takarlar.

Batılı dünyaya huzur vermez. Suların yönünü, yolların akışını değiştirir, dağları törpüler, çölleri yükseltir...

Onlara göre her şey yabanidir. Tanımadıkları insanlardan selam almak, sularını içmek , beraber yol gittiğin adamla konuşmak yabaniliktir. İngilizce bilmeyen herkes yabanidir.

Onlar bir ülkeyi tanıtırken; kaç kişi İngilizce biliyor, borsa durumu, park alanları, parasının değeri dolar karşısında nedir, nüfusun kaçta kaçı internet kullanıyor, beyaz eşya, buzdolabı, araba tüketimi, okuryazarlık oranı, telefon ağı, asfalt yol miktarını deşifre ederler. Ülke, çıtayı geçemiyorsa yabanidir.

Biz; gittiğimiz yerin insanının sıcak kanlı, yardım sever olup olmadığına, paylaşıp paylaşmadığına bakarız. Bu yüzden cimrilik hem günah, hem de ayıptır.

Binlerce yıl , ister Karagöz metinlerine, ister fıkralara, ister masallara bakın... Laz, Türk, Kürt, Bektaşi, Sünni, birbiriyle şakalaşır.

Demokrasi, kibarlık artislikleriyle birbirlerine soğuk durmazlar. Anlayışlı olmak, o konulara girmemek soğukluğu bize Batı'dan geldi. O zamandan sonra da alın-

ganlık diye bir derdimiz oldu. İlişkilerde dikkatli olmaya başladığımız andan itibaren, birbirimizden uzaklaştık.

Tokalaşmak, ciddî durmak, dik oturmak, ses tonunu kalınlaştırmak, büzük durmamak, kısa konuşmak, vakit çalmamak, kadın-erkek eşitlği, feminizm, stres, depresyon, akineton, uyuşturucu, medya, ego, narsizm, hak arama manyaklığı, şikâyet dilekçesi, dakiklik, televizyon, imaj, yatırım, reklam, sahip olma, kışkırtılmış mülkiyet duygusu, bize bu heriflerden geldi.

Smith amcam Hindistan'a gitmiş... Dönmüş, yıllar sonra bir daha gitmiş ve hayrete düşmüş! Zira yıllar önce bir kentteki kaya, hâlen aynı yerindeymiş! Bu taş neden buradaymış! İşte, Doğu buymuş! Aynı taşın Batı'da iki gün durması mümkün değilmiş!

Sen kaşındın Smith amca, bak o taşla kafanı nasıl kıracağım!

Bir taş oradaysa oradadır: Bir taş oradaysa bir mahalle, bir mahalle oradaysa bir Deli Ziya, bir Deli Ziya oradaysa, bir hayat oradadır.

Biz, Doğu milletleri, kıçı yanmış eşekler gibi koşturmayı sevmeyiz. Acelemiz yoktur. Acele şeytansıdır. Sabır şartır.

Alçak, ikiyüzlü Batılılar; belgesel, insan sevgisi, doğa sevgisi diye Afrika gezisine çıkar, sonra da oradaki çocukların sümüklerini fotoğraflayıp, Londra'dan, New York'tan tüm dünyanın midesini bulandırmaya çalışırsınız. Herkes sizin gibi penisi'lini peçeteyle tutmuyor. Nezaket yoksulu keresteler. Güçlü olduğunuz için tanımları siz yapıyor ve dünyayı yargılıyorsunuz.

Vahşi Batı tanımını hatırlamıyor musunuz? Unuttunuz mu yoksa? Belleksiz balıklar.

Bir taş, oradaysa oradadır! Sizi neden bu kadar ilgilendiriyor? Doğulu, taşı yerinden oynatmaya korkar. Şaman kültürünün izlerine de mi saygınız yok?

Bir sel çıkacak, bir karınca o taşa tutunarak canını kurtaracak diye o taşı yüce Tanrı beş milyon yıldır orada tutuyor olabilir? Kaderciyiz değil mi, ilkeliz, hurafeyiz? Peyzaj manyaklığınız, şehir planlamacılığınız bütün dünyayı sıkıcı beton kütlesi hâline getirdi.

Biz o taşı orada istiyoruz. Biz o taşa dokunanın kafasını kırarız. Biz, o taşı yerinden oynatmakla dinden çıkarız, insanlıktan çıkarız. Bizim halifemiz karıncayı tekrar yerine koymak için çölü yürümüştür. Size bunu nasıl anlatalım? Siz, *"sevgi, hoşgörü"* peygamberi; Hz. İsa'yı bile anlamadınız ki, bizimkini anlatalım!

Doğanın dizaynı mükemmeldir, ilâhîdir. Gaitalı elinizi çekin tabiattan. Köpekleri bile garip zevkleriniz için besliyorsunuz.

Biz hayvanları aileden sayarız, dertleşiriz. Ölünce Fatiha okuruz. Hayvanları rahat bırakırız. Veteriner işkencesi çektirmeyiz. Ölecekleri varsa ölürler.

Deneyim, tecrübe, ego, mutluluk, haz diye diye *"burnunuza!"* elektronik, akülü, pilli, cereyanlı vibratörler sokuyorsunuz. Biz bir şey diyor muyuz? Söyleyin diyor muyuz.

Her millet, en çok gördüğü hayvana benzer. Yani totemlerine. Türkiye'de kedi, köpek, koyun, Eşek... On-

lar kadar mülayım ve Kurt gibi yalnızız, kurt gibi acıkmadan saldırmayız. Kendi işimizi kendimiz yaparız, özgürlüğümüz kısıtlanınca ölürüz. Ya siz domuzlar? Ensest hayvanlar. Gaita heykelleri... Şerefsiz obezler?

Payımızdan fazlasına göz dikmediğimiz için, kuru kuru gezeriz. Ya siz,obez domuzlar?

Adam, İngiltere'den gelmiş, Hindistan'daki taşa kafayı takıyor. O taş senin anneni mi üzdü?

Otobüslerde iki yüz kişi bir arada hayvanlar gibi ayakta gidiyormuşuz! Bir körüklü otobüs dolusu adam bacını mı üzdü? *(Bakalım bacın muzdarip mi bundan?)* Belki kendisi için iyi bir deneyim olmuştur ha?

Terimiz terimize, yüzümüz yüzümüze, etimiz etimize değiyor, can cana değiyor, rahatsız değiliz. Sizin gibi *"Bu adam bana otuz metre yaklaştı"* diye mahkemeye koşmuyoruz. *Kafamızı bozanı kahveden adam toplayıp dövüyoruz..*

Devleti böyle işlerle meşgul etmiyoruz. Tamam mı canım? Gericiyiz ama sizin gibi adamı geriden hançerlemiyoruz.

İlericiyiz fakat sizin kadar ileri gitmek istemiyoruz.

Sizin en hümanist yazarlarınız bile savaşlara katılıp hiç tanımadığı insanların, ırkların kanını içti. Hümanist yazarlarınıza çarpiiim! Yemişim Hamingway'inizi...

Su İçsem Yarıyor Şekerim, Bünyem Yapıyor, Aslında Kilolu Olduğum Söylenemez, Kişisel Olarak Birazcık İri Kemikliyim...

Obezite, medeniyet sorunudur. Ülkeler, imparatorluklar genişleyip büyüdükçe, vatandaşlar da şişmanlaşır. Osmanlı İmparatorluğu'nun mutfağında kabak çiçeği dolması ve tatlısı vardı. İnanılmaz miktarda şeker tüketiliyordu. Mesir macunları, güç veren enerjik yiyecekler gırla gidiyordu.

Güzel kadın denince, 1980'lere kadar aklımıza, balık etli dolgun kadınlar geldi. Çünkü dünya modası böyle istiyordu ve sonra denge bozuldu.

Seksenli yıllarda ince, zarif kadınlar moda olmaya başlayınca dünya kadınları çark etti.

Şimdi yüzlerce yıllık genleriyle boğuşup zayıflamak zorunda kalacaklardı ve Hıristiyanlığın ilk zamanlarındaki rahibe hastalığı *"Anoraksia Nevroza"* gündeme yeniden oturdu.

"Anoraksia Nevroza" günahkârlık hisleriyle başlar. Bu hastalığa tutulanlar dünya nimetlerinden uzaklaşarak yiyip, içmezler... Zorla yedirildiklerinde de gizlice parmaklarını damaklarına bastırıp kusarlar. Derken, otuz kiloya kadar inmeyi becerirler. Kadınlar yumurtalıklarını yitirir, erkekleşir, kadınsı özelliklerinden ve

cinsellikten kurtulmaya çalışarak kendilerini bitirip, yok ederler.

Hastalığın son zamanlarında Hulusi Kentmen bıyığı bırakan kadınlar bile olmuştur. Yine de kendilerine aynadan bakınca zayıflıklarını göremezler, onlara göre inanılmaz kiloları vardır. Şeytan girmiş ruhları, aynalarla işbirliği yapıp kişiyi ölüme sürükler.

Zaman zaman hortlayan, *"Onun Bunun Çucuğunun Diyetleri"* hep reyting alır. Biri çıkar *"bol yeşillik"* der, öteki *"karbonhidrat"* der ve olayın cılkı çıkar. Son yıllarda zayıflamak niyetiyle sabahın köründe, baş örtüsü ve eşofmanlarıyla parklarda yürüyüp zayıflayacaklarını sanan gecekondu karıları, belediyelerin oy potansiyeli olmaya başladılar.

Herhangi bir belediye, kadınlar için yürüyüş parkuru açınca malı götürüyor. Orta sınıfın öküz semtlerinde ise, sabah yürüyüşlerine kadınların köpekleri de katılıyor! Köpeği olmayanların yanlarında emekli, göbekli, kelleşmiş kart kocaları var.

Her fırsatta rakı, mangal nöbetleri geçirip; patlayıncaya kadar yiyen bu adamlar, parkurda yürüyünce zayıflamadıklarını görüp: *"Benim bünyem yapıyor ayol, su içsem yarıyor"* diyerek, ülkenin nadide yazarlarına *(En azından bir tanesine!)* malzeme oluyorlar.

Affetmem kardeşim! Ben ne yapar, ne eder bu konudan ekmek yerim, kilo da almam. Allahıma şükür, doğdum doğalı kırk dört kiloyum. *"Anoraksia Nevroza"* da değilim.

Tıptaki hastalığım derviş hastalığı: Kaşektik... *(Ölecek kadar zayıflamış insan! Adam gibi adam! Gerçi bu türlere bazı Afrika ülkelerinde rastlanıyor ama ülkemi temsil etmekten gurur duyuyorum!)*

Romalılar, dünyaya hükmettiklerinde çatlayana kadar yemek yer, sonra ellerindeki tavuk ve kaz tüylerini boğazlarına sokarak kusup, tekrar yiyebilmek için midelerinde yer açarlardı. Kapitalizmi ve nefsi açıklayan daha iyi bir sahne yoktur arkadaşlar!

Bu; şişmanlık-zayıflık durumu, girdi-çıktı meselesidir. Yemiyorsan şişmanlamazsın. Zayıfsan, yemiyorsun demektir. Olay bu, konu basit, martavala gerek yok! Kıçınızın yağlarını meşru hâle getirmek için ne romantizme, ne bilime, ne de felsefeye gerek var.

Gazete sayfaları, dergi sayfaları, televizyon programları ve kitap rafları sizin kuyruk yağlarınız yüzünden işgâl altında. Dünyanın en muhteşem romanını yazın, basan bulunmuyor ama bir diyet kitabı zırvalayın, yüz bin adet girerler. Niye? Sizin kuyruk yağlarınız yüzünden.

Türk edebiyatı *"höt"* altına gidiyor; dur diyen yok, yeter diyen yok!

Sabaha kadar; malak gibi kocalarına sırtlarını dönüp uyuma numarası çeken kadınlar, güneş doğmadan parkurlarda yürüyerek kendilerini yoruyorlar.

Kocası taş yesin! Koca kıvransın, tıslayarak gezsin! Cama tırmansın! Akılsızlar... Sizin kafanız çalışıyor olsaydı, kocalarınızın cinsel hayatı düzene girerdi, siz

de çıtır çıtır manken gibi gezerdiniz, sevişmek zayıflatır, bilmiyor musunuz?

En çok yeşillik, salata diyetlerine gülüyorum. Yav, yeşillik yiyerek zayıflansaydı, inekler tazıya dönerdi, a benim dıbık kafalı eşofmanlılarım.

Sosyeteye lafım yok... Amma kafası türbanlı, fistanı basmadan müslüman kadınlara iki çift lafım var: Allah-kitap diyerek ibadet ederken; sağlıklı hayat, spor, mıpor ne demek oluyor? *"Dünya, mümin için zindandır."* Siz, dünyayı cennete çevirmek için uğraşırken dinden çıkıp parkurlara tapıyorsunuz. Oturun, kendinize gelin. Nefsinizle mücadele edin, lokmalarınızı utanarak yiyin.

Siz, günlerini tek hurmayla geçiren, açlık çekmiş bir peygamberin ümmetisiniz. Şu dünyada kaç lokmada hakkınız olabilir? Kaç lokma helâl ki domuzlar gibi yiyorsunuz? Dünyanın yarısı açken tıka basa sofradan kalkmanın İslâmla alâkası olabilir mi? Vücudunda, hele de kuyruğunda, göbeğinde, iki gram yağ bulunan adam sakın ha seccadeye baş koymasın, boşuna kandırmayın kendinizi...

Sıkı durun size Bülent Akyürek Diyeti'ni veriyorum: Ağzınızdaki her lokmayı bok yiyormuşsunuz gibi çiğneyin! Onu zorla, ağlayarak, kusarak yiyin. Bir ay sonra bakın fazla kilonuz kalacak mı?.

Dünya nimetlerini, bok gibi çiğnemeyenlerin ayakları mübarek cennet topraklarına basamaz, akıllı olun! Su içince yarıyormuş! Hasta etmeyin adamı! Manda

gibi üç teneke su içerseniz olur tabii. Onun da hıltını çıkarıyorsunuz!

Şehrin merkezine on dakika uzakta oturanlar, kendilerini şehrin dışında hisseder. Orada kiralar ucuzdur. Merkezden uzak olmak on beş dakika yaya yürümek demektir. Kimse bir yere adım atmaz.

Bu ülkenin hiçbir insanını yarım saat yürütemezsiniz ama iş sabahın köründe eşofmanla parkurda yürümeye gelince, ipler kopar... Sizi Abidinler, sizi gidi uyanık ev karıları...

Su, elektrik, telefon faturalarına, pazara kocalarınızı gönderin, yoruluyorum diye haftada bir temizlikçi kadın tutun, spor filân ayaklarıyla da sabahın köründe sokaklara düşün. Yok, yemem bunları... Bu konuda da erkekleri aydınlatacağım.

O, bu fitne içinde aldanmış olarak ölecek; hayatı hasalarla dolu, yarını için bir şey kazanmadan; farzları yerine getirmeden geçip gidecek.

Serkeşlik çağının son ânında pervasızca zevke dalmışken ölümün pençeleri yakasına yapışınca şaşa kalacak. Ağlayıp sızlayarak gece-gündüz uykuyu kendisine haram edecek.

Can verirken kendinden geçecek, o an derdi de, inleyişi de iyice artacak. Titreyerek çoğalacak. Can beladen çekilecek. Ölünce kefenine sarılıp dünyadan elini ayağını çekecek.

Her şeye boyun eğer, sonra da onu tabutuna koyarlar. Yorulmuş, bitap düşmüş, hastalıktan erimiş, işi bitmiştir.

Torunlar, evlatlar, arkadaşlar, kardeşler onu yüklenerek gariplik yurduna; bir daha ziyaretçisi gelmeyecek mekânına götürürler...

Cehennem azabından Allah'a sığınırız. Ey Allah'ın kulları! Nimetler içerisinde ömür sürenler; hani nerede? Öğrenip anlayanlar nerede? Onlara mühlet verildi de gaflete daldılar. Sağlık ve esenlik içinde yaşarlarken yaratanı unuttular.

Uzun zaman elde ettiler, güzelliklere kavuştular, acıklı azaplarla korkutuldular, sevaplarla müjdelendiler. İnsanı helak çukuruna düşüren günahlardan, gazaba uğratan ayıplardan sakının.

Kuantum Sıçrama Yapmış Batı'nın Yağlanma ve Obezite Sorununda Zen

Sömürünün sonu şişmanlıktır. Dengeli beslenmeden önüne geleni atıştıran milletler, aşırı derecede büyüyerek hantallaşırlar. Yağlanma arttıkça eklemler tutulur, hareket kabiliyeti zayıflar ve önündeki bir bardak suya uzanamaz duruma gelirler.

Osmanlı ve Roma İmparatorluğu'nda da düzen merkezden kenara doğru bozuldu. Merkez; beyin, kalp, karaciğer, böbrektir. Vücudun kenarları ise eklemler, ekstremiteler, sinir uçları, damarlardır. Aşırı yağlanmalar öncelikle karaciğeri, böbreği, kalbi yorar, sonrada damar duvarlarını tıkar.

Batmak üzere olan imparatorluklar ıslahatlara yine merkezden başlarlar, oysa merkezden başlayıp kenarlara giden bozuklukları ilk aşamada kenardan başlayıp merkeze doğru tamir etmek gerekir. Bizim Güneydoğu'muzda da, Amerika'nın Ortadoğu ve Afgan, Irak Savaşları'da aynı tarzın kurbanı oldular.

Üçüncü Dünya ülkeleri olarak başından beri İngilizleri, Portekizlileri, İspanyol, Alman, Fransız ve Amerikalıları doyurmaya çalıştık. Onların vücutları yağ bağlasın diye kömürümüzü, petrolümüzü, borumuzu, kıçımızı, başımızı helâli hoş olsun, hep verdik.

Bize düşen çoluk çocuğumuzun kursağından artırıp Amerika'ya yedirmektir. Canavarın dişleri çikolatadan, şekerlemeden tek kalıncaya dek besleyeceğiz! Bildiğiniz üzere Amerika'da 452 kilo olan adamlar var. Bunlar eve kapanıp yiyorlar. Hatta bir iki tanesi evde ölünce, cesetlerini dışarı çıkarabilmek için, itfaiye duvarları yıkmak zorunda kaldı. Dişimizden, tırnağımızdan artırdıklarımızla onları besleyip evlerinde hareketsiz bırakınca duvarlarını başlarına yıkıp, cesetlerini köpeklerimize yedireceğiz inşallah.

Seksen beş yaşında, sabah sporları yaparak sağlıklı hayat peşinde koşan eşofmanlılar beni ne çok güldürüyorlar bir bilseler! Şimdi onlara müthiş bir fikir sunuyorum. Fikrimi araba teknolojisinden yarattım. Malûmunuz: Arabalar geri geri giderken daha çok benzin yakıyorlar. Eşofmanlılar sabah sporlarını geri geri koşarak yaparlarsa daha çok zayıflayabilirler! Hatta belli mi olur trafik kazası geçirdikleri için bir kaçından kurtulmuş da olabiliriz.

Kolesterolün, bu karanlık kahpe çağla yakın ilişkisi vardır. *"İnsanların dinî görüşleri nedir?"* diye sormaya gerek yok. Yağı olanın dini imanı olmaz! Yağ kibirdir, bencilliktir, şehvettir, dünya aşkıdır. Bu kadar basit...

Hz. İsa; açlıktan, gıdasızlıktan ölümcül bir zayıflığa yakalanmıştı. Sahabeler söğüt dalı gibi ince ve narindi, peygamber efendimiz ve halifelerimiz, Suffe cemaati, günlerce aç kaldıkları için karınlarına taş bağlarlardı.

Anoraksia Nevroza, eskiden rahibe hastalığıydı. Dünya nimetlerinden arınıp yüklerinden kurtularak

Tanrı'ya uçacaklarını sanan bu melekler doğru bir yoldaydı. Oysa şimdi anoraksianın sadece vücut ölçüleri, cinsellik, Batı'nın ideal beden ölçüleriyle bağlantısı var. Her kutsallığın, her soylu girişimin içine edildi şükürler olsun!

Biz dünyanın üçüncü dünyası, biz sömürülenler etimizden parçalar koparıp sizleri doyurmaya devam edeceğiz. Yeter ki yiyin. Böylece kendi başınızı yemiş olacaksınız. Bizler de sizlerden kurtulmuş olacağız. Rabbim hepimizi on gram yağdan korusun ve makamına bir damla yağla çıkartmasın!

Amin!

Asla Pişman Olma Kararlarından Geri Dönme Kime Diyom Alooo!

Hukukta, tarımda, ekonomide, bilimde, siyasette, edebiyatta, teknolojide, kültürde, tıpta, arkeoloji ve antropolojide, bütün sanat dallarında, dinde, akla gelen her şeyde tanımları Batı yapıyor. İyiyi, güzeli, çirkini, doğruyu, yanlışı onlar biçimlendiriyor. Rüyalarımızı onlar gördürüyor ve yorumluyor. Hastalıklarımızın adlarını onlar koyuyor. Modayı belirleyip, kentlerimizi düzenliyorlar. Dert onlardan derman onlardan...

Kitapları, filmleri, prospektüsleriyle sağlıklı mı hasta mı olduğumuza karar veriyorlar. Yemeği, düğünü, gelenekleri, kültürleri, dilleri ve dinleri ayrı olan Doğu toplumlarına Frodyen bakışlarla hastalık teşhisleri yakıştırıyorlar.

Artık söylemekten, açıklamaktan korktuğumuz bazı durumlara birlikte göz atalım:

Yalnız kalmak istiyorum, kendimi gurbette hissediyorum, içimden bazı sesler benim kötü bir insan olduğumu haykırıyor, güçsüzüm ve güç bulduğumda insanlara karşı kullanamıyorum, yarınımı düşünemiyorum, her şeyi bırakıp gitmek istiyorum, hayattan tat alamıyorum, kimseye önem veremiyorum, kendime saygım kalmadı,

canım hiçbir yiyecekten istemiyor, uyuyamıyorum, içimde nedenini bilmediğim bir hüzün çukuru var, gülemiyorum, şehvetten ve isteklerden uzaklaştım, para tutamıyorum, egolarım sönük, ölümden korkuyorum, dünyayı fanî görüyorum, içimden konuşmak gelmiyor vs ...

Yukarıdaki şikâyetleri bir psikologa anlatırsanız deli raporunuz olur. Çünkü Froyd Amca'nın kitaplarıyla yetişen doktorlarımız bizim kültürümüze uzaktır, onlar bizim insanımıza Batılılardan bile uzaktırlar. Bizleri insan yapan bu özellikler Batı toplumları için çılgınlıktır.

Doğu kültüründe gurbet duygusunun dinî temelleri vardır. Ruhlar âleminde Allah'ın yanındayken dünyaya inip vücut bulanlar kederlenir, içlerinde nedenini bilmedikleri bir hüzne kapılırlar. Anlamını çözemedikleri bu hüzün Allah'tan kopuşlarının hüznüdür. Yaşamak için indikleri dünya zindandır. Bir gün ölüp Allah'a kavuşmanın özlemiyle hayatı ıskalarlar.

İnançlı bir insan için gülmek, eğlenmek, sırıtarak gezmek edepsizliktir. Mutluluk ayıptır. Her saniye yeryüzünde bir aksilik, bir haksızlık oluyorken senin sırıtarak gezmen hoş karşılanmaz.

Fudayl diyor ki: *"Dünyada zühd; yeme, içme, giyinme konusunda asgarî ihtiyaç miktarıyla yetinmek, devamlı zikir de insanlarla ihtilatı zorunluluk sınırında tutmakla gerçekleşir."* Çünkü tüketimde ihtiyaç miktarıyla yetinmek mala duyulan sevgiyi azaltıp, kalbi ondan koparmayı kolaylaştırır. İnsanlarla az görüşüp çok

zikretmek de insana zaman kazandırır. Hayırsız ilim ve keşmekeşlikten kurtarır.

Allah yolcularının kalpleri her canlıya açık bir antendir. Kutuplarda dara düşmüş bir penguenin sıkıntısı inançlı insanlarının yüreklerinde tarifsiz bir hüzün olarak tahribat yapabilir. Bir hüzün vardır ama nesnesini bilemezler. Peygamberimizin *"Benim bildiklerimi bilip, gördüklerimi görseydiniz, hiç gülmez hep ağlardınız"* sözü bunu çok iyi açıklar. Keçi sakallı psikologlara göre hastalığın tanımı *"ağır depresyon"*dur!

İçimizdeki tarifsiz hüzün, Hz. Adem'in kovuluşundaki hüznün artıkları da olabilir.

Batı; nesnesi olmayan hüzün artıklarını *"bilinçaltı"* denen çöplükte arıyor. Oysa ki onların bilinçaltları yüzlerinde, sokaklarında, filmlerinde, kliplerinde, teknolojilerinde, romanlarında, gazetelerindedir. Gizli saklı yanları kalmadı.

Onların herhangi bir ürününü şeklen ve içerik olarak inceleyin, gerçek yüzlerinin ne kadar yüzeyde olduğunu göreceksiniz.

Batı'ya göre *"öz bakım"*ınız kötü ve *"ego"*nuz sönük ise siz hastasınız. Oysa Doğu'da durum öyle değildir. İnsan, hayatını egolarını tabiat ve Allah karşısında söndürüp, benliğini yıksın diye didinir. Meleği şeytana çeviren *"kibir"* benliğimizden kovulmadan insan olduk diyemeyiz. İki lafın arasına *"ben"* sıkıştırmak terbiyesizliktir. Fakat Batı'nın kitaplarında bunun adı *"Kendine Güven"*dir.

İnsanla *"Allah"* ya da iki insan arasındaki gönül muhabbetine *"rabıta"* denir. Rabıta; telsiz, aletsiz iletişimin son teknolojisidir. İçimizden bir ses işitir ve yola koyuluruz... Allah ile kul arasındaki bu en gelişmiş iletişime *"halüsinasyon"* diyorlar. Haplar, iğneler dayayıp şifa veriyorlar.

Güç aramak kadar, gücü bulduktan sonra kullanmak da ayıptır, günahtır.

"Pasif Kişilik" olarak algıladıkları bu müthiş erdemi onlara anlatabilmemizin imkânları çok kısıtlı. Her şeyi bırakıp gitmekten, mülkiyetten kaçıp Allah'a sığınmaktan başka istekleri olmayan Doğululardaki *"fanîlik"* duygusu Tanrı'ya ve tabiata olan saygının ölçüsüdür. Teslimiyettir. Lakin *"teslimiyet"* de Batılılara göre tedavisi şart olan hastalıkların başında geliyor.

İnsanı, şeytandan üstün kılan *"pişman"* olabilmesidir. Hz. Adem, hatasını anladığında hep ağladı, dünyadayken yüzü hiç gülmedi, durup dinlenmeden tövbe etti ve Allah da ona nasıl tövbe etmesi gerektiğini öğretti. Bizi kul yapan, rahmetle kucaklaştıran pişmanlıklarımızdır. Asla pişman olmamak, geri adım atmamak, kıyamete kadar açık kalacak olan tövbe kapısını kendi elimizle dünyadayken yüzümüze kapatmaktır.

Allah, bütün insanlara tövbe etmeyi şu ayetle zorunlu kılıyor: *"Ey müminler, sizden meydana gelen kusurlardan Allah'a tövbe ve rücu ediniz ki felah bulup dünya ve ahiret saadetine kavuşasınız."*

Peygamber efendimiz de bir hadiste *"Güneş batıdan doğmadan önce, tövbe edenin tövbesi kabul olur!"* buyurarak; tövbe kapısının kıyamete kadar açık olacağını müjdelememiş miydi zaten?

Peygamberimizin *"Günahkârların en iyisi tövbe edenlerdir"* sözünü , İmam Gazali *"Kimya'yı Saadet"* kitabında şu yönlerini açıklayarak desteklemiş: *"Bil ki tövbe, zuhur eden marifet ve iman nurudur. Günahların öldürücü zehir olduğu bu nur ile görülür. Kendine bakıp, bu zehirden çok yuttuğunu ve ölmeye yaklaştığını gören, zaruri olarak pişman olur ve içine bir korku düşer. Tıpkı bir kimsenin zehir yediğini bilmesi, ister istemez pişman olması, üzülmesi ve korkması gibi olur. Bunun için parmağını boğazına salar ve kusmak ister. Bu korku sebebiyle ilâç ve tedavi yoluna baş vurur. İşte, bunun gibi şehvetle yaptığı işleri, içinde zehir olan bal gibi görünür. Çünkü o anda tatlıdır. Sonunda ise ne olduğu anlaşılır. Böyle olunca, yaptığına pişman olur ve içine bir korku ateşi düşer. Kendisini ölüm tehlikesinde görür. Bu korku ve pişmanlık ateşinde şehvetlerine karşı kuvvetli meyli ve günahı içinde yanar. Şehvet, korku şeklini alır. Başından geçeni düzeltmeye ve gelecekte bir daha yapmamaya azmeder. Cefa, zulüm elbisesini çıkarıp, vefa yaygısını yayar, bütün hareketlerini kontrol eder. Bundan önce oyun, neşe ve gaflet içindeydi. Şimdi daima gözü yaşlı, üzüntülü ve korkuludur. Bundan önce gafil olanları severdi. Şimdi marifet sahipleri ile beraberdir. O hâlde tövbe etmek pişmanlıktır ve aslı marifet ve iman nurudur. Neticesi; hâllerini kontrol etmek, değiştirmek, azalarını*

günah ve şeraite uymayan şeyleri yapmaktan, iyi işlere ve itaate getirmektir."

Psikiyatri, deliliği avama indirdi. Sıradan bir mahalle delisinde bile entelektüel emareler buldu.

Modern psikiyatri, insanı psişik varlık hâline getirdiğinden beri, insan ruh taşımıyor!

İnsanın insan olabileceği, vicdanının sızladığı bir anda müdahale edip *"Kendini suçlama, kim olsa böyle yapardı, kendini affet..."* diyor. Bu dil şeytanın değilse kimindir? Ortada bir suç var ama suçu kendinle birlikte bağışlıyorsun.

Modern psikiyatriye soracak olursak dindar kişi; *"Özsaygısını, öz benliğini yitirmiş hasta bir adam"*dır.

On beş-yirmi yıl önce psikiyatrik bir slogan olan *"Savaşma Seviş!"* de stratejiydi. Modern insana sevişerek savaşmasını salık verdiler fakat bu şekilde algılamamızı romantik klipler ve konuşmalarla engellediler. Savaşın cephesi, korkaklar tarafından yatağa taşınmıştı, hepsi bu !

Sen Yaparsın, Sen Edersin, Sen Şusun, Sen Busun, Sen Ne Güzel Şeysin...

"Ona, isterse neler yapabileceğini ama yapmaması gerektiğini hissettirin..."

Modern dünyanın tanımlamalarından sonra, kadın ve erkek eşitlenmeye çalışılmıştır.

Kadınlar bu gazdan etkilenerek her alanda fink atmaya başladılar. Lakin nedense, biz onları önemli kurumlarda ellerinde bir faks kağıdıyla oradan oraya kırıtarak koşuşturmalarını görüyoruz!

Burayı geçelim.

"Biz her şeyi erkeklerden daha iyi yaparız" kompleksiyle daldıkları modern dünyada çok eğlendirici sahnelerin başrolünde olduklarını bilmiyorlar!

Siz de fark ettirmeyin.

Her kadın, doğum yapınca İsa'yı doğuracağını sanır!

Her kadın, çalıştığı yeri bırakırsa oranın batacağına inanır.

Her kadın, bu evden giderse kocasının pislikten ve açlıktan öleceğini söyler.

Oysa yeni bir kadın o sırada gelmek için yoldadır.

Ve her kadın... Neyse...

Dinleyin ve okeyleyin, tıpkı bir hasta gibi, üstüne gitmeyin.

Kadınların çoğu eleştiriye kapalıdır. Söylediklerinin çürütülmesini istemez. En aptal fikirlerinin mucize muamelesi görmesini ister, aksi hâlde çıldırır. Sanrılarına bilimsellik ararken, en yakınındakilerin şâhitliğine ihtiyaç duyar.

Cinsel hayatınızın düzene girmesi için, her söylediğinin ilk onaylayanı olmakta gecikmeyin.

İşte örnek:

- Kuşlar, kanatları oldukları için uçabiliyorlar...

- Harikasın aşkım.

Örnekleri çoğaltmak istemiyorum. Siz okumuş adamlarsınız, ne demek istediğimi anladınız, bundan sonra söyleyeceklerimin de farkındasınız, mantığı da kavradığınıza göre, bana müsaade, hadi eyvallah...

Hedef kitlenin erkekler olması ne güzel, az sözle çok şey anlatabiliyorum, bakarsınız yakında konuşmayı bile bırakırım, haydin çekirgeler şımarmayın, yeni dersleri dikkatle izleyin... Hoydaa.

Zorlaştırmayalım beyler, kolaylaştıralım. Anlayışlı olalım. *"He"* deyip geçelim, sefamızı sürelim.

El vurup yareyi incitmeyelim, çoğaltalım, tüketmeyelim.

Sevmek Tensel Temastır! Sevmenin Pivot Noktası Kurcalamaktır! Sevmek Tokunmaktır !

"Temas" her şeydir. Altı aylık bebekler, kendi içlerinde *"kaybetme korkusu"* yaşamaya başlarlar. Konuşamadığımız, derdimizi anlatamadığımız bu dönemde, dış dünyaya karşı *"dokunma ve temasla"* yakınlaşırız.

Kirli bakışlar, kirli sözler bir yere kadar çekilirken, zarar verici bir dokunuş suça girer. Dokunmanın hızlı şekline *"dayak"* denir. Yumuşak dokunuşlar kasları yumuşatırken, sert vuruşlar kaslarımızın kasılmasını sağlar ve bizi kavgaya hazırlar. Vücut, tehlike ânında gardım alırken inanılmaz salgılar yapar ve bütün kanını beynine toplar. Buradaki kan hızla yumruklara ve ayaklara dağılır. Kavganın ilk şartı *"ayakta kalmak"*tır.

Yıkıldığımız an işimiz biter. Vücut bunu bildiği için, en kuvvetli ordularını ayaklarına gönderir. Yere sağlam basacak, sonra da gücünü topladığı yumruklarıyla tehlikeyi savuşturacaktır. Bu yüzden uzakdoğu dövüş sporlarında ilk hedef hep *"ayaklar"* olur. Ayak oyunları ilişkiler ve ticarette de sık kullanılır. Ana karnında görmez, duymaz, konuşamaz ve koku alamazken *"dokunmak"* elimizdeki tek silâhtır. Dölyatağı duvarına bir sandal gibi çarpıp dururken sinir sistemi-

miz, vücut basıncımız -aklın olmadığı devirlerimizde- iletişim kurmamızı sağlar. Altıncı ayda duyarız...

Ve nihayet dokuz ay on gün sonra; ana karnındaki cennetten kovuluruz: Buna *"doğum"* diyoruz. Yani hayat... Buruşuk bir yüz ifadesiyle durum protesto edilir: İlk ağlama ve ilk uyku.

Uyanır. Sağında, solunda iki hemşire... Notlar alınır... Tafralar satılır... Korku filmi başlamıştır. Uyanır uyanmaz zırlar... Annesi kucağına alıp ilk sütünü verene kadar sinirleri yatışmaz. Anne ona *"dokunmuş"* ve rahatlatmıştır. Evet beyler, trajedimiz bu...

Bütün hayatımız, kendimizi güvende hissedebileceğimiz bir kadın aramakla geçer. Yani başka bir anne.

Dölyatağındaki mutlu günlerimizi arayıp dururken işin *"matriks"* boyutunun farkında değilizdir. Otobüste uyuruz, sandalda uyuruz, su yatağında uyuruz, neden? Hepsi *"ana karnı"*nı anımsatır. Denizin karşısında bütün insanlar saatlerce oturup hiçbir şey yapmadan zevk alabilir, bir süre sonra da uyuklar. Modern teknoloji dakikada yetmiş iki defa sallanan beşik yaptı. Biliyorsunuz bebekler annelerinin göğüslerine başlarını yaslayıp onun kalp atışlarıyla uyurlar. Kapitalizm bunu keşfetti işte...

İnsanoğlu *"İkinci Ana Karnı"*nı, ölünce mezarda bulacaktır. Ana karnı, *yataylık;* ölüm *yataylık*... Hayat *dikeylik!*

Hayatta olduğumuz müddetçe *"yer çekimi"* bizi kendisine çekecektir. Eğer bu çekim olmasaydı bütün

kan beynimize çıkar, kafamızı bomba gibi patlatırdı. Sinirli zamanlarımızda yerçekimine kafa tutar, bütün kanı önce beynimizde toplarız, gözümüze perde iner, kan kokarız...

Hayat, yerden kopmadan dik durma sanatıdır. Oysa bazı hayvanları dik tuttuğun zaman ölürler.

Kuyruğu dik fukara görmediyseniz işte bunun içindir.

Kuyruğunu bacaklarına sıkıştırıp kaçan hayvanlar yenilgiyi kabullenip hayatını kazanmış olur. Bir zamanlar kundağa karşı gelen Avrupalılar, şimdi çocuklarını kundaklıyorlar.

Bizim köylülerin çözdüğü olayı milyarlarca dolar harcayarak sonunda çözmeyi başardılar. Kundak; bebeği ana karnındaki gibi sararak güven hissi veriyor. Yalnız çok sıkı bağlamamak şartıyla, annenin kasları kadar sıkmış olmalı ...

Bilimsel yazılar yazıp, uzmanlarını konuşturuyorlar... Bir ton gürültü... Ve fakat bizde gürültüye mahal yok:

- Selam nine, kundak hakkında neler söyleyeceksin?

- Biz bebeleri doğuncuk gundaklarız, heee...

- Niye? Faydalı bir şey mi?

- Orasını bilmem garii...Boyle gordük böyyüklerden.

- Zararlı mı, yararlı mı araştırmadınız mı?

- Böyyükler bilmiş, böyle yapmış, biz de gundaklarız... Gerisine ne hacet?

- Onlar nereden görmüşler?

- Havva Anamızdan olabilüüü...Sen bi ayran iç hele de kafanı topla biraz... Nereden geldin sen?

- İstanbul'dan. Televizyondan...

- Vışş, o gadar yolu, bunları sormak için mi yürüdün?

-:)

Sonraki dönemlerde bebek ayağa kalkar, anneden uzaklaşır. Anne ve çocuk *"ses ve göz"* temaslarıyla anlaşmaya başlarlar. Çocuk, annesinin arkasından dolaştığını gördükçe sevildiğinin farkına varır. Hadis-i şerifi bilirsiniz: *"Erkek çocuklarını seviniz, kız çocukları nasıl olsa kendilerini sevdireceklerdir."* Erkek çocuklar için sevgi, paylaşmak ve onunla boğuşmakken, kız çocuklar için tatlı söz ve dokunuşlardır.

Maymun dedik, kundak dedik, sünnet dedik, derdimizi anlatamadık. Devam edelim bakalım, Allah büyük...

NLP ve Yaralı Kuş Teorisi:

Madem, önüne gelen Kişisel Gelişim formülleri yaratıp teoriler üreterek reçete satıyor, ben de aşk ilişkilerinde işe yarayacak bir iki kelam edeyim dedim.

Gelişmiş ülkeler, tarihleri boyunca zayıfları ezip acımasızca sömürdükleri için zenginleşmiştir.

Sapanla kuş vurup, sonra onun yaralarını sarmak için uğraşan çocuklar gibi... Kuşu iyileştirmeye çalışarak vicdanlarını temizlerler. Ölünce de şaşaalı bir cenaze töreni yaparlar.

Afrika'nın *"kara orman tavukları"* çiftleşme mevsiminde erkeklerini seçmeye gittiklerinde; önce onların vücutlarına, kaslarına, gagalarına, ibiklerinin kıpkırmızı oluşuna ve parazitsiz olmalarına dikkat ederler.

Aslında bütün hayvanlar dünyası böyledir. Yani, erkekler pazarda sıralanır ve dişiler seçer. Sağlıksız, bakımsız erkek hayvanlar yalnız kalır.

Sevgili erkekler, şimdi yazacaklarımı can kulağıyla dinleyin:

Kızın aşkından bitip tükenmiş, yok olup erimiş, eli ayağı iş tutmaz olmuş, yıkık dökük bir adama kimse umut bağlamaz.

Aşkından divane bir adam, kira ödeyemez, eşya alamaz, Migros'a gidemez, araba kullanamaz, karısını rahat ettiremez, onun karnını doyuramaz ve çocuklarını büyütemez.

Onun karşısına dimdik çıkın, o sizi yeri gelince hırpalayıp onarabilmelidir, bu payı bırakın. Mecnun değil, Hz. Yusuf olun. *Leyla*'yı değil, *Züleyha*'yı isteyin...

Gökteki Rızkını Yerde Arama, Kefenin Cebi Yok!

Son söyleyeceğim şeyi baştan söylemenin bir yazar için kötü sonuçlar doğuracağını bile bile, teknik hatamın farkına vararak, yazıma peygamber efendimizin bir hadisiyle girmek istiyorum: *"Sabah namazından sonra, namaz kıldığı yerde oturan bir kimse, rızık elde etmek için dünyanın bir ucuna gidenden daha kazançlıdır."*

İnsan, felsefeyi ve Kişisel Gelişimi icat edemeseydi insan olarak kalırdı. Çünkü felsefe; kavranılması dinen yasaklanmış Allah'ı da kavrama çabasındadır.

Kavranılmış bir Allah'ı düşünün ya da onu kavramış bir adamın ruh hâlini? Bunun tehlikeli bir şey olduğunu *"hidayet yetkisinin peygamberler de bile olmadığını"* yazan ayetlerden anlıyoruz...

Bir gurup insan, Allah hakkında tartışıp, tefekkür ederken peygamber efendimiz yanlarına gelerek şunları söylüyor: *"Allah'ın yarattıkları hakkında tefekkür ediniz ama zatını düşünmeyiniz. Çünkü buna dayanamazsınız. O'nun azametini ve zatının nasıl olduğunu anlayamazsınız."*

Varlıkların seslerini kısıp seyreden ve kendine göre sözler yazan, hep kendisini kutsayan felsefeciden kul-

luk çıkmaz, çünkü tevazuyu kaybetti. *"Benlik metinlerinin telifi bana ait"* derken de şeytanın diline tercüman olur.

Farabi ve *İbn-i Rüşd*'e bu yüzyıldan bakınca anlıyoruz ki; onlar da Tanrı'yı kavramaya, anlamaya çalışmışlar. Ben, kelam ilminin bile aynı tehlikelerden dolayı İslâm kültürü içinde çıban olduğunu sanıyorum. *"Allah'ın zatının üstüne düşünmeyin"* hadisinin kestiği yolda felsefeyle yürümek nasıl oluyor anlayamıyorum?

Kişisel Gelişim ve felsefe Yahudidir. Gökteki verilirken yerdekini ister. Doğası gereği vahyin karşıtıdır. Bir şeyi olumlarken yok etme sakarlığını bırakamaz. Nesne ya da mânânın varlığını ispatlarken yok, yok ederken de var eder. Şeytana yok derken kelimelerle onu ete kemiğe büründürür, tanrıya var derken de zanlarıyla yoklaştırır. Velhasılı kelam, felsefe; gurbette olduğumuzu unutturarak *"dünyayı ve nesneleri"* babamızın malı yapar.

Filozof, elini attığı nesnenin değersizliğini anlatır ve yaradanın malzemelerinin değerini *"Nesneler bizim sandığımız kadar kutsal değilmiş."* diyerek düşürmeye çalışır.

Şeytan bizi aç kalmakla korkutur. *"Yeryüzünde yaşayan bütün canlıların rızkı ancak Allah'a aittir..."* ayetine inat, tüm yaratılmışlara rızıklarını garantileyen Allah'a karşı güvensizlik duyarak yoldan çıkmamıza uğraşır. Oysa bu Allah için ne bir görev ne de bir zorunluluktur. Bu garanti onun yalnızca cömertliğine

örnek olsun diye verilmiştir. *"Yalnızca bana güven ve beni rızkına kefil bil ki şeytan seni tuzaklarına düşürmesin"* der gibidir... Kuran-ı Kerim'deki rızık ayetlerinin çokluğundan insanoğlunun rızık korkusunun büyük olduğunu anlıyoruz. Bugün modern evlilikleri bile başlatıp sonlandıran tüketim psikozunun önüne ayetlerle geçemezsek hepimiz yenileceğiz.

Kabadayılığın ilk raconu söz vermemek ama verince de mutlaka ölünceye kadar yerine getirmektir. Kabadayılık kültürünün yarattığı bu ahlâka olan imanımız aynı şekilde Allah'a karşı da olsaydı nispeten refaha erecektik. Zariyat Suresi'nde *"Şüphesiz ki Allah rızık verendir"* deniliyor.

Açlık korkusu bize daima daha yükseklere çıkma hırsı dayatır. Oysa beş bin metre yükseklikte, dağcılar arasında sebepsiz kavgalar ve anlamsız tartışmalar baş gösterir. Çünkü beyinlerine giden oksijen miktarı azalmaya başlamıştır!

Rızkın çok ya da az çalışmakla ilgisi yoktur. *"Peki rızkımızın bize ne kadar ölçüldüğünü nasıl anlayacağız?"* diyorsunuz. Allah'ın bizlere garanti ettiği rızık; ölmeyecek kadar ekmek, su ve avret yerlerimiz görünmeyecek kadar giysidir. Bunların dışındaki her şey konfora girer, şükre vesiledir.

Aslına bakarsanız nefes alıp verirken bile iki defa şükre ihtiyacımız var. Aldığımız nefesi veremediğimiz de boğulacağımız gibi, verdiğimiz nefesin yenisini alamayınca da ölürüz. Yirmi dört saat boyunca çalışan kalbimizin küçük dinlenme ölümleri olmasaydı

hayatımız son bulurdu. Kalbin her vuruştan sonra saniyenin altıda bir kadar dinlendiği tespit edilmiştir. Kalbimiz bu paydos esnasında çalışırken topladığı yorgunluk maddelerinden kurtulur. Yani günde yüz bin defa çarpan kalbimiz her gün dört saat ölerek durmaktadır ama bu ölümü yüz bin taksitle yapar. Hepimiz gün içinde hırslarımız, istek ve arzularımız dikleştiğinde taksitler hâlinde *"ölmeden evvel ölebilsek!"* hayat daha anlamlı olacak...

Rızkın, duayla bile artıp eksilmesi söz konusu değildir. Duayla artan berekettir. Rızık sadece dağıttıkça artabilir çünkü elindekini dağıtabilmekle açlık korkusunu yenmiş olduğunu gösterirsin.

Biriktirmenin büyük günah olduğu bütün dinlerde insanoğlunun yalnızca Allah'a yaslanıp yaslanmadıkları ölçülür. Buradaki incelik şudur: Allah bazı iyiliklerini çeşitli kullar vesilesiyle dağıtmak ister, zaten kendisinin yapabileceği bir şeyi bize yaptırma imkânı sunması da onun merhametinin göstergesidir. Size bol bol artırır, borç verir, yerin ve göklerin hazineleri O'nundur ama Allah; hanginiz daha güzel amel işleyecek diye sizi imtihan etmeyi istemiştir.

Dünyada kazandıkların dünyada kalır. Dünyalıklarınla öbür dünyaya hazırlık yapmazsan gafletinin bedelini ödersin.

Tilkinin biri bir meşe ağacının kovuğundaki çobanın yiyeceklerini görüp içeri dalarak bütün yiyecekleri bitirmiş ama karnı şiştiği için girdiği delikten çıkamamış. Yedikleri eriyip eski hâline dönünceye kadar

ağacın kovuğunda günlerce hapis kalmış ve nihayet iğne ipliğe dönünce çıkabilmiş delikten.

Dünyada kazandıklarımız bizi buraya hapsedecek ve cennete uçacak bir çift kanat olamayacaksa ne anlamı var? *"Suya en yakın olan göğe en uzak olandır"* diyor Hz. Ali.

Suya yakın olanın aklı kıt, hilmi eksik ve bozuk olur. Cinsel konumunu bile tercih sebebi yapabilen modern insan, dünya ve ahiret söz konusu olunca tırnaklarıyla dünyaya tutunmaya çalışıyor. Oysa dünya yuvarlaktır ona tutunan düşer! Dünya yalnızca muttakiler için düzdür. İman etmiş müminler dünya nimetlerine körleşerek dümdüz yürüyüp paçayı kurtarırlar. Dünya yalnız körler için düzdür ve sadece körlerin cennete çırpan kanatları istikamet sahibidir.

Rızık, yağmur taneleri gibi ama eksik ama fazla taksim ve takdir edildiği şekilde dünyaya iner. Kimsenin bir başkasının rızkına dair konuşma hakkı yoktur. *"Rızkı veren Allah'tır"* ayetine iman etmekle kıskançlıktan, hasetten kurtuluruz.

Dualarımızın yüzde kaçının dünyalık isteklerle dolu olduğuna bir bakın? Madem ki dünya düzlemi bizim öbür taraftaki konumumuzu belirleyecek öyleyse niçin buradayken ahirete çalışıp gideceğimiz yeri güzelleştirmiyoruz? Dünyalıklardan ziynetler yaparak komik kuşlara dönüştüğümüzü gören yok mu?

Rızık, *"senin aradığın"* ve *"seni arayan"* olmak üzere iki çeşittir: Sen ona gitmeden o sana gelir, sen ona gittikçe o senden uzaklaşır...

Rızık adına, güçlüden ve güçten yana olmayı öğütleyen Kişisel Gelişim kitapları; kimsede şahsiyet bırakmadı.

Kendinden başka kimseyi düşünmeyen insanlar yaratmayı planlayan bu papazlar, kapitalist dünyanın yeni peygamberleri gibi davranıyorlar.

Güçlü ve zâlim insan, bizim yanımızda zayıf kalmalıdır. Onunla mazlumun hakkını alıncaya kadar savaşmamız gerekir. Niye ellerini öpelim, niçin onların yollarını temizleyelim? Biz hangi kitabın kullarıyız, Kişisel Gelişim kitaplarının mı yoksa Kuran-ı Kerim'in mi?

Hz. Ali diyor ki: *"Benden sonra başınıza pis boğaz, şişko, göbekli, bulduğunu yiyen, olmayanı da isteyen biri musallat olacak..."*

Yarınlarımızı düşünüp hayatımızı garanti altına almak için son nefesimize kadar çalışmak modern dünyanın en büyük kusurudur.

Korkmayın! Dünyevi zevk ve arzulardan vazgeçmenin, kontrolsüz adrenalinden yoksun kalmanın, hayatın neşesini ebediyen kaybetmekle hiçbir ilgisi yoktur. Kendi menfaatlerine uygun olmayan her talebe hayır demek için yetiştirilmiş modern insanın inadına; nefsinin arzu ve isteklerine *"Oha!"* diyebilen insan, kimsenin şâhit olamayacağı bir mutluluk deneyimi yaşar...

O mutludur; çünkü zevkin tehlikelerinden, günahların uykusuzluğundan, vicdanın karanlıklarından

uzaktır. Keşke, kendi hâkimiyetini şeytanın yani nefsinin elinden alıp kurtarabilmiş bir insanın iç huzurunu empati edebilecek adam olsaydım da o duyguları bir güzel anlatabilseydim ama benim edebi gücüm buraya kadar. Allah hepimizi nefsin karanlıklarından, insanların egolarını hayvanlaştıran *"modern yaşam tarzları"*ndan korusun...

Artık cenaze törenlerine ölen insanların iş arkadaşları geliyor ve mümkünse öğlen namazından sonra gömülüyor insanlar. Defin işlemlerinin öğlen paydosuna getirilmesi komik bir filmin en güzel kareleri gibi değil mi? Ekmek parası diye gittiğimiz iş yerinden son model arabalarımızla dönerken günlük yakıtımızla kaç tane ekmek alınabileceğini hesap etsek, emin olun sabaha kadar ağlarız...

Ey Allah'ın kulları! Yaptıklarınız tartılmadan önce kendinizi tartın. Hesaba çekilmeden önce kendiniz hesaba çekin, boğazınız sıkılmadan önce nefes alın. Zorla sürülüp götürülmeden aklınızı başınıza alın.

Bilin ki; kendisine yardım etmeyip ümit vermeyen, nefsini sakındırıp korkmayan kimseye, başka bir kimsenin öğüdü ve korkutması fayda vermez.

Yaratılmışlar O'nun kullarıdır. Rızkları tayin eden O'dur. Kendisine yönelenlerin, nimetlerini dileyenlerin davranışlarını, tayin eden de O'dur.

İsteyene istemediği kadarını veren O'dur...

Üstünlük NLP'de Değil, İstikbâl Takvadadır!

Bir insanla iletişime girmenin, ona akıl vermenin, yardımcı olmayı istemenin ilk kuralı; onun yaşadığı toplumu, dilini, dinini, kültürünü ve kültürel reflekslerini bilmekten geçer.

İnsanları anayasaların dışında toplumsal kurallar yönetir. Bir çok davranış, sergilendiği zaman hukukta suç değildir ama toplum içinde ayıplanır, kınanır. Polisin, jandarmanın, mahkemenin karışmadığı bazı şeylere komşular, arkadaşlar karışabilir.

Savcıya göre balkonda atletle oturup rakısını içen bir insan suçlu değildir ama şahsın oturduğu muhit veya apartman buna müsait değilse garipsenir, tepki gelir. Bu tepki sözle de, bakışla da, küfürle de olabilir. Yani bir şekilde, sosyal kuralların hiçe sayılması iletişim çatışmalarını doğurur.

Ayıplanma ve toplumdan dışlanma korkusu hukukun da işlerini hafifletmeseydi inanın ki bütünüyle Batılılaşmamız iki gün bile sürmezdi!

Karşımızdaki insanın; duygu, düşünce, din ve kültürüne aldırış etmeksizin kendi bildiklerimizi ona yüklemeye çalışmak zorbalıktır.

Modern zamanlarda Batı'nın, özellikle Amerika'nın yapmaya çalıştığı şey kültür emperyalizmidir. Kapitalizm ve sanat ürünleriyle girdikleri yerleri asimile edip daha rahat sömürüyorlar.

Sıradan Bir Kişisel Gelişim kitabına baktığınızda şu başlıklara rastlayacaksınız: *"Mutluluk Senin Hakkın, Büyük Düşün Çok Kazan, Neden Az ile Yetinesin, Birinci Ol Arkada Kalma, En İyi Arabalara Sen Binmelisin, Çevrenizi Yönetin Kontrol Sizde Olsun, Kaybetmek Ölümdür, Zirveye Koş, Ömür Geçiyor Bütün Zevklerden Tat, Kimseye Eğilme ve Bağlanma, Kaderine Razı Olma Sonuna Kadar Diren, Üstünlüğünü Fark Et ve Kabullendir, İnsan Kaybetmeyin Bir İş Kurduğunuzda Onlar Senin Müşterilerin Olacak, İste Başar, Uzan Kopar, Suyun Gözesinden Sen İç, Hep İsteyin, Daha Çoğuna Talip Olun vs..."*

Kişisel Gelişim, bütün kurgusunu, şeytanın lânetlenmiş özelliklerinden alıyor.

Cennet yolunda ilerlemek için yenmemiz gereken nefsimizin tüm şeytanî özellikleri bu ilimin içinde gizleniyor. Kişisel Gelişim, varoluşçuların yani bütün bireycilerin biriktirdiklerini uzun yıllardır malzeme yaparak kendi dinini kurmayı başardı.

Bu dinde kaybetmek, yetinmek, şükretmek, ikinci olmak yok. Yani kulluk dışlanıyor. Acziyet ayıplanıyor, kaybeden oyundan atılıyor.

Nevrotik Kişisel Gelişimcilere göre boyun eğmek ya da başkasının önerilerine göre yön çizmek zayıflık belirtisidir. Tabii saydığımız şeyler çok güçlü insanlar

karşısında geçerli değildir. Onlara köprüyü geçene kadar katlanıp saygıda kusur etmemek ve anlattıklarını can havliyle dinliyor görünmek geçici bir süre için mubahtır.

Nevrotik Kişisel Gelişimcilerin yüzleri dükkânlarının vitrinidir, bu yüzden yirmi dört saat sahte ve şapşal bir gülümsemeyle dolaşırlar.

Şeytanın bütün taktiklerini kullanırlar. Örneğin karşılarındaki insanlara sonsuz özgürlükler tanırlar, onların mutluluklarına hiçbir zaman engel olmazlar, günahlarına, vicdan azaplarına karşı yatıştırıcı kutsal ayetler yazarlar. Basit bir başarısızlık onlar için öz saygı yitimine kadar varabilir. Neyse ki *"deneyim"* denen bir savunma mekânizması kurdular yoksa çıldırıp gideceklerdi.

Yenilgilerini depolayıp formülize ederek deneyimlerini iki misli kazığa dönüştürmekte hiç gecikmezler. Rekabet ve istekleri, nefslerinin çığlıkları durup dinmeden trompet çalar eğer onları susturmakta gecikirlerse ankisiyete, huzursuzluk, panik atak gibi hastalıklara gark olarak dünyayı kendilerine zindan ederler.

Oysa biz biliyoruz ki *"Dünya mümine zindandır!"* demek ki zindanda hangi gerekçeden dolayı kaldığın önemli! Oraya gönüllü girmediğimiz vakit iki dünyayı da kaybediyoruz...

Kişisel Gelişim; Ortaçağ erkekliğinin modern dünyada kaybedilmesinden sonra bulunmuş en sinsi barbarlık biçimidir.

Hukuk düzleminde kimsenin kimseye kılıç çekemediği bu çağda her türlü psikolojik numara normal karşılanır.

Kişisel Gelişim, bir nevi sevecenlik kazığıdır. Bizim yanımızda görünen bu papazlar tüm sevecenlikleriyle damarlarımızdan süzülüp kendi oyunlarında figüran yaparlar. Zaten onların tüm projeleri kendilerinden başka herkesi figüran yapıp saraylarına çekilmek değil midir?

Wilhelm Reich *"Dinle Küçük Adam"* ve Richard Bach *"Martı"* kitabını yazdıklarından beri tüm insanlık *"Küçük Adam"* olmaktan korkuyor.

Şeytan da yedi bin sene ibadet ettiği hâlde Adem yaratılırken *"O topraktan ben ateştenim"* diyerek küçük olmaktan, boyun eğmekten korkup kibrinin peşinden koşunca lânetlenmedi mi?

Allah'ın kendisine insan olmaktan, kulluk etmekten başka üstünlük vermediği insanlara şeytan, burunlarına kibrinden üfleyerek kendisine Kişisel Gelişimciler aracılığıyla taraftar topluyor.

Allah, kibri yüzünden onu cezalandırdı, pişmanlığa düşürdü; kıyamete kadar adam öldürenlerin günahından da onu sorumlu tuttu.

Soylarına, makamlarına, çokluklarına büyüklenen, Allah'a çirkinlik eden; büyüklük taslayan, yoksulları, düşmüşleri horlayan, zenginliklerine güvenen insanlardan uzak durmalıyız. Onlara olan uzaklığımız bizi Allah'a, dolayısıyla cennete yaklaştıracak, dünyayla olan mesafemiz ahiretteki yerimizi belirleyecektir.

Kime yakın olduğumuz kadar kimden uzak durduğumuz da önemli değil midir? Şeytanın yöntemi ve öğretisini uygulayan her şeyden şüphe etmekte fayda vardır. Şeytanın tercümanıdır onlar, onun diliyle konuşurlar; böylece akılları çeler, gözlerinize girer, kulaklarınıza fısıldarlar. Sonunda sizi şeytanın askeri ve oyuncağı yaparlar.

Şüphesiz Allah, bizleri açlıkla deneyip korkular ve servetle de imtihan edecektir. Bela; zorluk, hastalık, aczıyet, kuşatma kalplerimizdeki kibir yok olsun diyedir.

Tasavvuf ise kibrin kemoterapisidir. Son zerresi yok oluncaya dek tedavi sürecidir. Zira Allah *"Kalbinde kibrin zerresi olan cennete giremez"* dedi. Hani metroya binerken ya da resmî bir daireye ziyarete giderken elektronik cihazlardan geçeriz ve o sırada cebimizdeki beş kuruşa alet öter ya... Onun gibi , kibrin küçüğü büyüğü yoktur. Kibir kanserdir. Tek hücreyle bile tüm vücudu esir alabilir, bir gün büyüyebilir.

Allah'ın sonsuz mekânında ve insanın yaratılışında şeytan çok büyük bir kibir abidesi olduğu için değer atfedilip oradan kovulmadı. Şeytan da orada gözle görülemeyecek kadar küçük bir varlık, dolayısıyla minnacık bir kibirdi. Hele de her türlü yaratışın esas sahibi Allah'ın karşısında cürmü ne olabilirdi ki? Onun kovuluşu kibrin kovuluşudur. Bu yüzden kalbinde zerre kadar kibri olan kişi cennete giremiyor. Çünkü kibir şeytanın bir parçasıdır. Şeytan kendini sonsuz küçük parçalara bölerek insanların içine yerleşmiştir. Her insan içindeki kibir atomlarıyla cennete girerse,

şeytan; insandan yaptığı bu Truva Atı'yla tekrar kovulduğu cennete sızmış olmaz mı?

Herkes kendindeki şeytana bir kurşun sıkarsa, şeytanın gidecek yeri kalmayacak... Rabbimizin karşısında kibrimizin karşılığı yok. Ne kadar komik duruma düştüğümüzü bilmekte fayda var.

Bakara Suresi 2 ve 3. ayette deniliyor ki: *"Bu, kendisinde şüphe olmayan muttakiler için yol gösterici bir kitaptır. Onlar gayba inanırlar, namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler."*

Peki kimdir, muttaki nedir? Muttakiler fazilet sahibidirler, konuştuklarında hakkı söylerler, giyimlerinde sadedirler, tevazuyla yürürler adımlarını beden diline göre atmazlar, gözlerini haramdan korurlar, kulaklarını hakkı söyleyen dudaklara sunarlar, rahatlık başkaları için ne ifade ediyorsa onlara da de bela ve musibet ânı öyle huzur verir, gözleri yaratandan başka büyük cisim görmemiştir, dünyada azap çekerler, kalpleri mahzundur, ihtiyaçları az ve kendileri iffetlidirler.

Dünya onları istese de onlar dünyayı istemezler, geceleri ibadet eder ve korkutucu bir ayet okuduklarında düşüp bayılırlar, hüzünlerinin şifası da Kuran'dadır.

Allah korkusu onları ok gibi yontmuştur, üçgen vücutları yoktur. Onlara bakan hasta veya illetli zanneder, *"Delirmiş!"* derler. Akıllarında hep yaşadıkları ânın hakkını verememenin kaygısı vardır. İbadetin

azına râzı olmaz, çoğuna da az derler. Amellerinden ve iyiliklerinden de korkarlar.

Kullukta kararlı, imanda şüphesiz, ilimde hırslı, zenginlikte kanaatkâr, ibadetlerinde huşu içinde, zorlukta sabırlı, rızkın helâlini isteyen, hidayette aktiftirler.

Zulmedeni bağışlar, vermeyene verir, gelmeyene gider, sözleri yumuşaktır. Sarsıntılı işlerinde vakarlıdır, kötü zamanlarda sabırlıdır, onu seven yanına oturan günaha girmez.

Susunca, sustuğuna kahretmez. Güldüğünde sesini yükseltmez, zulüm ânında sabreder, zulmedene öfke duymaz, nefsi mağdur ve kendisinden hep davacıdır, kendisini ahiret menzilinde yorar, uzaklaşması büyüklükten ve kibirden değildir; yaklaşmasında da hile ve tuzak yoktur...

Şeytan; münafık değildir, şirk koşmadı, inkâr etmedi. Yedi bin yıl ibadet etmiştir ama bir gün yaratılan insanı, yani malzemeyi beğenmedi. *"Ben ateştenim, o topraktan, bunlar sana lâyık değil, kan dökup bozgunculuk yapacaklar..."* derken huzurdan kovuldu. İnsan, gün içinde yüzlerce ve ömrü boyunca milyonlarca şeyi beğenmiyor. Sadece insanı beğenmemekle, pırasayı beğenmemek arasında ne fark var?

Şeytanlık bir makamdır. Yalnızca bir şeyi beğenmemek şeytan olmaktır öyleyse insan bir tek şeye itiraz ettiği gün şeytanlık makamına yükselecek! Çünkü insan; kâfir, münafık, şirk koşan, inanmayan, inkârcı, bencil ve kibirli olabiliyor.

İnsanoğlu, şeytanı reddettiği varlığını kabul etmediğinden beri hastadır. Zaten şeytanın en büyük hilelerinden birisi kendisinin yok olduğuna inandırmasıdır. Kendisi Allah'ın tersi bir yapıda olduğu için Allah'ın varlığına karşı kendi yokluğunun propagandasını yapıyor. *(Konuyu pekiştirecek bir fıkra bilmiyorum ama "Olağan Şüpheliler" filmini öneriyorum.)*

İnsanı beğenmeyen, ona karşı gelerek muhatap almayan şeytan huzurdan kovulurken; Allah'tan *"İnsanların kanında dolaşabilme yeteneği"* istedi ve aldı. O gün bugündür şeytan, damarlarımızda dolaşıyor, beğenmediği insanoğlunun vücudu kendisine zindan oldu!

"Dünya mümine zindandır" Hadisine karşılık, şeytanın zindanı insanoğlunun damarları oldu.

Bildikleriyle ve kelimeleriyle ilk kaybeden kişi olan şeytan, tüm tecrübesini insanoğlu üzerinden kazandığı için yine makam olarak aşağıdadır.

Nesnelerin isimlerini bile Hz. Adem'den öğrenmiştir. Şeytan şüpheye düşüp bilgi topluyor, hamleler yapıyor ve tecrübelerini insanoğlunu kullanarak ediniyor. *"Şöyle bir şey yapsam ne olur acaba?"* dediğinde elinin altında hep bir insan vardır. İçten yanmalı bir motor gibi yol alırken onun gazıyla sürat yapıp duvara tosluyoruz. Fikri, bilgisi olmadığı şeyleri bir genetikçinin kulağına üflemesiyle izleyici konumuna geçerek, sahneyi süsleyip olan bitene alkışlar çalıp, patlamış mısır çıtırtıları arasında notlar alıyor. Hangi deneyimde hangi duygudaki insanların harekete ge-

çebileceğini iyi bildiğinden işleri zor olmuyor. Topladığı tecrübelerle bir sonraki insana daha profesyonelce gidebilecektir artık...

Bir insan şeytanlaştığında şeytan ondan güç alıyor, eyleyen konumuna geçiyor, zevk alıyor ve zevkin esiri oluyor. Şeytan, zevkin esiridir aynı zamanda... Zâlimin zulmü yaparken kurguyu büyütmesi gibi bu anın hiç bitmemesini istiyor.

Şeytanın kullanıp bir kenara attığı insanların yüzleri bir türlü emekli olamamış yaşlı bir fahişe gibidir. Modern dünyada ona *"deli"* diyoruz. Deli; ivmesini şeytanın parmaklarından, nefeslerinden alır. Bu yüzden yerinde duramaz, hafiftir.

Delilik, Allah yolunda istikameti kaybetmektir. Allah'ın rahmetine ve merhametine mazhar olmuş meczup ise; bu zindan dünyadan kurtarılmış, gözlerinin önündeki nesnelerden kurtarılmış, fonuna Allah'ın nuru serpiştirilmiştir.

Meczup, dünyadayken cennete koyulmuş kişidir. Onun nefesinden cennetin kokusu yayılır. Şeytanın tasarrufunda olan delinin aksine, o Allah'ın tasarrufuna girerek kurtulanlardan olmuştur.

İnsanlar tarafından kovulup, taşlanan, hor görülen, korkulan delinin aksine meczubun bedduasından korkulur, sevgiyle yaklaşılır...

Takvada dünya işleri için sabır ve yavaşlık vardır. Takva sahibini camiye yetişme ânından başka koşarken göremezsiniz. Şeytan ise *Hız Tarikatı*'nın şeyhi-

dir. Bir an durup aklımızı başımıza almamamız için bizi sürekli koşturmaya, koştururken de hata yapmaya zorlar.

Mutsuzlaştıkça koşturuyoruz. Mutsuzuz, çünkü her şeyi istiyoruz. Umutsuz, çaresiz kalmak bize zor geliyor. Lânet şeytanın umutsuzluğu başarısındadır. *"Başardım!"* dediği an umutsuz oluyor.

Umutsuz insanların umutsuzluğunu da yüklendikçe güçleniyor, gelişiyor. Allah'tan umudumuzu kestiğimiz an kâfir oluyoruz, çünkü Allah'tan umudunu kesenler kâfirlerdir!

İnsanın pişman olup tövbe etme şansı varken, şeytana tövbe kapısı kapalı olduğundan, hırsı ve öfkesiyle affımıza engel oluyor. Şeytanı günah işleyenlerden daha çok umutsuz insanlar mutlu eder. Kıskançlık krizine girmiş bir veremli gibi kendi bardağından sağlıklı insanlara su yudumlatırken huzur buluyor.

Şeytanın dünyevî en büyük özelliği oyun kurucu olmasıdır. Mümin için zindan olan dünyada oyun yoktur. Oyun, zindanın olmadığı yerde başlar. Ya bu oyunu oynar ya da zindana girersin.

"Zindanı" insanın damarları olan şeytanın, trajik durumu içler acısıdır. Nefret ettiği, karşı durduğu şeyin vücudu zindanı olmuş. O, güzel olan ve müminin dokunduğu her şeye kafayı takmak zorundadır. Gülden nefret eder, lotusu sever çünkü gül onun diline yardımcı değildir ama afrodizyak olan lotus tam da istediği bir tercümandır.

"Ben ateşten, o topraktan!" derken malzemeye, nesneye göz dikip yaratanı unuttu. *"Benim oyumla çobanın oyu bir mi?"* diyen mankenin trajedisi de aynıydı.

Başkasının işine, sağlığına, imkânlarına, evine, arabasına kafayı taktığımız an Allah'ın taksimini küçümseyip kendimizi ateşe atmış oluruz.

Kendini de dâhil olmak üzere bir nesneyi Rabbinden bağımsız olarak seversen putperest olursun. Yaratılışımızı sevip, aynada kendimize sarkıntılık etmeden şükürle donandığımızda kibir kalbimizden uzaklaşacaktır. Öte yandan aynada beğenmediğimiz vücudumuzun nefreti, yaratılmış her şeye yansır, kibrimizi besler.

Bir an için ateşin topraktan üstün bir varlık olduğunu kabullensek bile değersiz bir malzemeden mükemmel bir şey yaratılamayacağını, haşa Allah'ın buna kadir olamayacağını söyleyemeyiz. Onun büyüklüğü umulmadık taşla baş yarmakda değil midir?

Ebabil kuşları, Nemrut'un kulağından giren sinek, sanırım konuyu daha iyi idrak etmemizi sağlayacaktır. Duamız *"Allah'ım beni güzel yarattığın gibi içimi de güzelleştir"* olmalıdır.

Malzemeye bir güç yüklediğimizde *"örümcek ağı"* bile yıkılmaz. *"La havlevela"* nın kuvvetine sığınarak savaşmak gerekir. Radara yakalanmayan uçakların bir kargaya çarparak düşmesi her zaman mümkündür.

Evrenin sahibi ve yaratıcısı Allah olduğu için en küçük şeylere bile yine Allah'a sığınarak bakmalıyız.

Kibir, insanı hissisleştirip gövdemizi heykele dönüştürür. Yaratılış amacı kulluk olan insanoğlunun; ibadetlerini aksatması, kendini okşaması, bedenini fason bir tanrı yapar.

Allah'a inanmayan insan, kendisine inanmayan birilerine rastlayınca deliye dönüyor; sanki onları kendisi yaratmış, rızkını kendisi veriyormuş gibi...

Kibirli insan, empatiden yoksundur. Kendini herhangi bir şeyin yerine koyamadığından başka bir yaşam tarzı, davranış biçimi bilmez, vicdanının sesini duyamaz, varlıkların sesine sağır, kendi içseslerinin orkestrasında en değerli dinleyicidir.

Kendini başkasının yerine koymak; merhamet doğurur, zulmü engeller, rahmete ortak eder. Şeytan da kıskançlığının, ikinci olamamanın kurbanı olarak sürüldü.

Kibrin gözünde perde vardır, kördür. Zaten Allah en çok fakirin kibrine kızgın olacağını bildirmiyor mu? Çünkü kibirli fakir, gururuyla kendisini korurken, başkasının hayır yapmasına da engel olur...

Kibir ânında insan; Allah'ı unutup zikrini kesintiye uğrattığı için bu boşluğa şeytan sızarak kalbimize cinayetler işletir. İmanın, ahiret korkusunun gölgelendiği bu zaman dilimi bazı günahlarımızın da temellerini atarak sırasını bekler. Kısacası *"şimdi"*nin ve geleceğimizin mahvına sebep olur.

Kibrin dilinde duygusallık da vardır. Kibrin dilindeki duygululuk makamı, şahsın kendisine haklılık ze-

mini hazırlar. Kibrin zorba dili, duygusallıklarla örülü kurgusunda şiirsel bir üstünlük kurarak karşısındaki insanı ağlarına düşürür, avını da Allah'tan uzaklaştırır...

Kendi hatalarımızı ve sürekli acıyarak, merhamet ederek baktığımız kendimizi gerçek anlamda çirkinliklerimizi örten şey şiirsel dilin büyüsüdür.

Mecbur kaldığımızda, kendi hatalarımızdan bahsederken şiirsel ifadelerle eleştirileri örtüp gideriz. "*Çaresiz, yalnız ve parasızdım ama hatamı ifade ediyor olmam bile içimin temiz olduğuna kanıt değil mi?*" gibi bir savunma hangi hâkimin gözlerini yaşartmaz?

Kibirli insan övgünün esiridir. Talep ettikleri övgüyü "*nesne*"lerden ve insanlardan alamadıklarında düşman kesilip zâlimleşirler.

Nesne derken şaka yapmıyorum. Örneğin olmadık bir yerde ayakkabısının topuğu kırılıp komik duruma düştüğünde ayakkabısına bir şarjör kurşun boşaltabilirler...

Şiirsel sızlanmalarla kibrini örtmeye çalışan insanlar; duvar gibi bir suratla kibrini belli edenlerden daha tehlikelidir, bunu da üzülerek eklemek zorundayım sanırım!

Satanizm inanışına göre kutsal gün, kutsal tarihî gün, tatil günü yoktur. Onlar için dünyaya geldikleri gün olan *"doğum günleri"* senenin en önemli günüdür. Kişilerin kul olmaktan çıkıp tanrılaştığı bu dine nasıl yakışıyor değil mi?

Batı kültürünün pompaladığı doğum günü kutlamaları farkında olmadan hepimizi kendi dinimizle çelişik hâle getiriyor ama *"Doğum günü kutlamak günahtır"* dediğimiz vakit yobazlık ve gericilikle suçlanıyoruz.

İnsanlık tarihi Elest Bezmi'nde başlar. Hz. Adem ile somutlaşır daha sonra da diğer din ve peygamberlerle sürüp gider ama tarih yazıcılar, Darwin'den yola çıkıp maymuna iniyor, Buzul Çağı, göçler, iklim şartları filân derken, önemli insanlar ve savaşları not düşerek bütün meseleyi böylece çözmüş oluyorlar! Don lastiğini ilk bulan adamın hakkında bile binlerce sayfa varken 124.000 peygamberden haber yok!

Yukarıdaki satırlarda *"önemli insanlar"* demişim... Ona da şükür, artık önemsiz insan kalmadı! Eve tüp getiren, kahvede çay taşıyan herhangi bir adam romancı olduğumu duyunca *"Benim hayatım roman abi, anlatayım yaz, bak göreceksin nasıl satacak!"* diyor.

Herkes kendisini özel zannediyor. Ayna karşısında görüntüsünü kutsuyor. Edep kalmadı, tevazuyu kaybettik, terbiyesizlikte, kibirde sınırlarımızı zorluyoruz. Yazıklar olsun...

Oksijen soluyup karbondioksit gazı çıkaran, lağım tıkamaktan başka işe yaramayan, sıradan bir adam yedi katlı pastayla, şampanyayla niçin kendi doğum gününü kutlar anlamıyorum? Onu bırakın, bir de yirmi otuz kişiye zorla kutlatır! *"İyi ki doğdun Ercüment, sen olmasan kim musluklarımızı tamir edecekti!"*

Divan şiirini yıkan şair diye tanınan *"Orhan Veli"* Süleyman Efendi'nin nasırından mı basurundan mı bahsedince, yüzlerce yıllık soylu şiirimize ilk defa küçük adam sızıyor ve bugünkü *"Biri Bizi Gözetliyor"* programlarına kadar düşüyoruz! Gülden, bülbülden nasıra inince padişahlara yazılan şiirler ayağa düştü, şiir artık karıya kıza cinsel problemlerimiz çözülsün diye yazılıyor. Şiir müstehakını buldu, şairler, kadınların eteklerinde ağlıyorlar!

Kimsenin dinlemediği ve adam yerine koymadığı herkese; kendisini anlatma, ifade etme ve önemli göstermeyi öğretiyorlar. Bu da insanların hoşuna gidiyor. Kişisel Gelişimciler, ilk dakikadan itibaren karşısındaki insanlara *"Sen eşrefi mahlûkatsın"* diyerek gaz veriyorlar. Biz biliyoruz ki yaratılışımız ve malzememizden dolayı insan önemlidir. Evet, hepimizde yaratanın ruhu var. Yeryüzünün halifesiyiz ama eşrefi mahlûkat doğmuyoruz ya da onun bilincinde değiliz, bu mertebeye tasavvuf ile ulaşabiliyoruz.

Bazen çok uzun yıllar sürebilen insanın iç yolculuğu ben ve hakikat arayışı olan tasavvuf en kısa özetiyle şu demektir: *"Allah, beni seviyor mu, beni sevene kadar neler yapmalıyım?"* Tasavvuf yolundaki insan, hayatı boyunca tüm imkânlarını zorlayarak, Allah'a yaklaşmak için bütün yolları aramaya devam eder. İnsan buna inanıp tek zevki hâline getirdikçe başarılı olacaktır.

O, yolunda yürürken başka insanların kendi yürüyüşüne, bakışına aldırmaz. İnsan, bir kez kendisini izleyen diğer gözlerin varlığına inanmaya başladı mı Allah yolundan, Allah korkusundan uzaklaşarak kullara göre davranmaya başlar ve toplumun malı olur.

Allah'ın değil, toplumun malı olursak cehennem yolunda koşmaya başlarız. Allah'ın bakışları altında gün geçirmek imanımızı güçlendirir ve iman bu yolun en önemli yakıtıdır. Bir hadis ne diyordu: *"Eğer kulum bana doğru bir karış yaklaşırsa, ben ona bir kulaç yaklaşırım. Eğer kulum bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak giderim..."* Allah'a yakınlık kolay değildir. Yakın olduktan sonra da o makamdan düşmemek daha büyük bir gayret ister. Allah'ın sevdiğini sevecek, nefret ettiklerinden kaçacaksın...

Aşağılık ve yetersizlik kompleksiyle yoğrulmuş modern insanlarda sık görünen eğilimlerden birisi de hoşlanılma ve güçlerinin takdir edilmesi isteğidir. Yoksulluk ve güç kaybının ürkütücü kaygısıyla sadece kendi isteklerine güdümlenerek saldırgan; buyurgan, hata arayıcı bir benlik geliştirerek kendi cennetlerini imar ederken, dünyayı başkalarına zindan ederler.

İçleri rahattır, çünkü onlara göre kendi mutlulukları için tüm bunları yapmaya diğer insanların da hakları vardır. Adaletsiz Firavun ahlâkından beslenerek buldukları *"Güçlü olan kazansın!"* sözünü de bu yüzden sık sık tekrarlayarak sırıtırlar...

Üçüncü Dünya insanını kapitalizme köle etmenin ilk yolu, onlara önem atfetmek olduğu için kapitalizmin Kişisel Gelişim misyonerlerine büyük işler düşüyor. İnsan, kendini önemli hissettiğinde tüketir, konfor ister ya da önemsiz hissettiğinde de tüketerek mutluluk arayışına girer. Gövdesine ve egosuna tapınan modern insan mutluluk yollarını tüketmekte arıyor. Gelişmiş ülkeler de kendi büyüklüklerini gösterirken adam başı düşen araba, ev, bilgisayar, içki, buzdolabı, para gibi materyallerden bahsetmiyor mu? Bugüne kadar kim çıkıp *"Filân ülkede intihar yok, kişi başına şu kadar az para düşüyor ama insanlar birbirlerini kucaklayarak geziyor, hasta başına refekatçi ve ziyaretçi şu kadar, ölüler büyük kalabalıklarla gömülüyor!"* dedi?

Diyemez onlar... Kapitalizm insanın nefsini kırbaçlamayıp tükettirmediği gün kendisi biter.

NLP, Kişisel Gelişim sektörünün bu kadar büyümesinin altında kapitalizm vardır. NLP'ciler amatör psikolog, mutluluk danışmanı ve misyoner papaz tekniğiyle dolaşıp tüm dinleri ticarete alet ediyorlar. *"Budizm, yoga, meditasyon, beyin kullanma teknikleri..."* diyerek, tütsü ve mum satmaktan başka ne yaptılar? Peki niçin Budizmi arkalarına aldılar? Çünkü Budizm

rahatlık dinidir, gövdeye ve mutluluğa tutunur, onlar Kama Sutra teknikleriyle binlerce sevişme pozisyonu bile tasarlamışlardır. Budizmde *"Tanrı"* yoktur, isteyen her insanın birkaç figürle tanrı olma şansı vardır.

Haftalarca aç kalabilmek; uyumamak, yürüyebilmek; Tanrı için değil, Tanrılaşmak, saygın bir makama erişmek için başarılır. Kişisel Gelişim sektörü de sıradan bir insanı getirip üç haftalık kurstan sonra bonservis vererek tanrı olabilmenin yollarını açıyorlar. Keşfettikleri şey; ciddîye alınma ihtiyacıdır.

Evet; modern zamanlarda köyünden çıkıp büyük şehre gelen her insan ciddîye alınmak, bir şekilde saygı görmek istiyor. Temiz yürekli insanları terminalde, havaalanında yakalayıp kişisel ahlâk bozuklukları aşılıyorlar. Kişisel Gelişim için insanî değerlerini, kulluğunu, ahlâkını bozmak ve kendi mutluluğun için her şeyi uygun görmek ön koşuldur. Şeytanın karşımıza çıkarak vermek istediği mutlulukları onlar, üç haftalık kurslar ve ecüş bücüş market kitaplarıyla dağıtıyorlar.

Geçen yıl, Türkiye'nin büyük gazeteleri: *"8 Dakikada Karşınızdaki İnsanı İkna Etmenin Yolları"* adlı kitaptan yüz binlerce dağıttılar. Eğer birileri çıkıp bu kadar Kuran-ı Kerim dağıtsaydı başımıza çökerlerdi ama kimse onlara *"Bu ahlâksızlık pompalayan, insan kandırmanın yollarını öğreten kitapları niçin dağıtıyorsunuz?"* diyemedi.

İdeolojileri ve spor taraftarlarını yaratan, küçük insanın ciddîye alınma ihtiyacından doğdu. Kendisini gerçekleştirememiş, cemaatten kopamamış insanlar

başarısız ve beceriksiz varlıklarını bir ideolojiye emanet ederek onların başarılarıyla şenliklere katılmak isterler.

Kulluğun miracı cennettir. Allah'a yakınlıktır, hâl böyle olunca kendisiyle aynı fikirde yürümeyen hiçbir cemaate yaslanmazlar. Kulluk, gerektiğinde tek başına bir cemaat demektir! Allah'ın yüz çevirdiği insana şeytan musallat olur. Şehvetin askeri olur.

Alak, alâkadan geliyor. *"Gizli bir hazineydim, keşfedilmek istedim."* demesindeki anlam, bana göre şudur: Allah bizi sevgisinden, ilgisinden yarattı. Aslında burada hayata geliş amacımız belirlenip, yolumuz çiziliyor. O'nu arama ve ona yakınlaşma görevimizi unuttuğumuz için en olmadık zamanlarda şeytan yolumuza oturuyor, iman kervanımızı soyuyor.

Bireysel kusurlarımızı toplum kabullenirse bozuluruz. Osmanlı başta olmak üzere geleneksel toplumlarda hukuka gitmek son çareydi. Haneden ve mahalleden, esnaf teşkilatlarından başlayan kısıtlamalar, kovulmalar kişiyi ıslah etmeyecek hâle gelinceye kadar kadıya gidilmezdi. Kişinin aklını başına alabilmesi önce bu dinamiklerce sağlanırdı...

Ahi Evran Teşkilatı'nda, bir esnafın papucu dama atılmışsa, o kişi mesleğinden kovulmuş demekti. Teşkilattan eleştirilerek kovulan bir esnafın bir daha iş yapabilmesi mümkün değildi. Geleneksel toplumlarda mesuliyet hukuktan önce olaya şâhit olan, fark eden adamındır. İslâmda da mesuliyet, fark edenindir.

Modern zamanların modern toplumlarında *"Bana değmeyen yılan bin yaşasın"* anlayışı hüküm sürüyor ve mesuliyeti bireylerden alarak enseleninceye kadar toplum, görmezden gelerek devlete, hukuka yönlendiriyor.

Kişisel Gelişim sektörü; vasıflı, namuslu, hakkaniyetli, işin ehli, fıkha uygun adamlar yetiştireceğine kısa zamanda voleyi vurduracak şeytanî teknikleri öğretip aradan çekiliyor.

Urfalı gazelhan, Kazancı Bedih, katalitik zehirlenmesi sebebiyle vefat ettiği güne kadar, bakır kazan yapma sanatını elinden bırakmadı. O, sesini geliştirirken şan dersleri almadı, nota öğrenmedi. O, sesini çekicin altında inleyen bakır levhalarla birlikte ateşle eğitti. Bir mesleği vardı. *Bir mesleğin olduğu vakit, insan olarak hizmet makamında olduğunu unutmazsın. Fanîlik duygusu gönlünden taşınmaz.* Yalnızca edebiyat, müzik ya da herhangi bir sanattan karnını doyurmak zorundaysan, işler kötü gittiğinde kapitalizmin çarkına ayak uydurman kolaylaşır, kendinden ve sanatından ödünler verirsin, piyasanın isteklerini de kollar gözetirsin ama dediğimiz gibi bir zanaatın varsa çirkin piyasadan bir müddet uzaklaşıp hata yapmaktan korunursun.

Kişisel Gelişim; işi iyi giden tüccarların olduğu kadar, işi kötü giden tüccarların da çekmecesindeki biricik silâhı oldu.

Kişisel Gelişim kitaplarının en büyük tehlikesi, insanın nefsî istek ve arzularına yenilerek onlara hizmet etmesi, onların dilediklerini yerine getirmek için ça-

balayarak başka insanların yaşam haklarına kibar barbarlar gibi saldırmasıdır.

İslâmi kurallara göre; ticaret yaparken malının kötülüklerini söyleyip iyi taraflarını da gözle görülmesini sağlamak, alışveriş bittikten sonra da helâlleşmek şartır... İnsan ilişkilerinin ticarete döküldüğü bu çağda; Kişisel Gelişimciler *"Dost Kazanma Sanatı"* adı altında, herkese mal-mülk depolar gibi arkadaş biriktirmenin derslerini veriyorlar. Kuran-ı Kerim; *"Nefsini koruyanların cennete varabileceklerini..."* söyleyedursun, onlar kitap-kaset ve konferanslarıyla öldürülmüş nefislerin sunî teneffüsle nasıl geri getirebileceğini anlatıp büyük salonlarda alkış toplamaya devam ediyorlar.

İnsan; düşerken, yoksullaşırken, kaybetmenin acısında çıkış yolu ararken tasavvufun öğrettiği gibi, zaman zaman varlığını inkâr ederek kurtuluş arar ama Kişisel Gelişim dininde birey ölümsüz ve hep kazanan olduğu için bu şansını kullanamaz, uçurumdan düşerken de bir dal arayacağına kendi gövdesine tutunup betona çakılır. Hatayı dışarıda aramak, kendi mükemmelliğine iman etmiş olmak gibi inançları da olduğundan *"Kendim ettim, kendim buldum!"* diyemez.

Azılı kâtilden; arsızına, hırsızına, dolandırıcısından psikopatına, hapishaneleri ve sokakları dolduran onca suçluya, ahlâksıza kadar herkes, yaptıkları yanlışlığı kabul etmeyerek yaptıklarının kendilerine göre haklılığın ve önemli olduğunu anlatmaya çalışmaktadırlar.

Bu tip insanlar; hâkimin de psikologun da karşısında kendi vicdanlarının adaletiyle doğruyu yaptıklarını ve kesinlikle cezayı hak etmediklerini söylerler. Sık sık kendilerine fısıldadıkları *"Benim yerimde kim olsa, çaresizlikten aynısını hatta daha kötüsünü yapardı."* cümlesiyle suçlu olmaktan çıkıp mağduriyetlerine inanırlar.

Nasibe, kısmete, rızkın Allah'tan oluşuna inanmayan her insan; başarısızlık anlarında hırsa kapılır, kindarlaşır, sevilmediğinde, takdir edilmediğinde, övülüp kutsanmadığında çaresiz kalır. Bütün bunlardan geriye; insanların arasından çıkıp, inzivaya çekilme şansı kalmıştır lâkin kaybetmeyi aklının ucundan bile geçirmediği için yeniden kendi cesedine sarılır. O, kendi ölüsünden hiçbir zaman ümidini kesmeyen adamdır.

Bakın ey insanlar! Siz bu dünyada ok atılmak için dikilmiş hedeflersiniz.

Bir yudum su, bir lokma ekmek boğazınıza kaçınca ölebilirsiniz. Bir nimete ancak başkasından kurtularak ulaşabilirsiniz. Yediğin miktarı artırmak ancak daha önceki rızkını tüketmekle olur.

Yalnızca Allah'a sığınan emin olur. Allah'ın azametini bilenler büyüklük taslamazlar.

Kabri hatırla; övünmeyi ve kibri bırak. Varacağın yer orasıdır, ne ekersen onu biçersin, ne yaparsan onu bulursun.

Burada ne hazırladıysan orada sana aynısı sunulur. Hayvanların tek düşüncesi karınlarını doyurmaktır...

Ahiretin evladı olun, çünkü oradan geldiniz, oraya döneceksiniz. Allah'a istekten başka her istek kişiyi aldatır. Allah'tan başkasına olan her korku gerçekleşir.

Çünkü başkasına sığınan illetlidir. Kullardan elde edemeyeceği büyük durumları Allah'tan ister ve küçük durumları da Allah'ı bırakıp kuldan ister. Kullara verilen yetki niçin Allah'a verilmez? Allah, umuda layık değil mi?

Evinde oturup rızkını yiyen, Rabbine itaatle kullukla meşgul olan, hatalarına ağlayan, kendisiyle meşgul olan, halkın kendisinden rahat olduğu kişiye ne mutlu!

Brecht'in; *"Yenil, yine yenil, yine yenil, en iyi yenil..."* sözünü duyunca diplomamıza, köylülüğümüze bakmadan oturduğumuz yerden kaykılıp, gözlerimizi kısarak ufka dalıyor ve *"Yenilmek de başarıdır"* çığlığı atıyoruz. Necip milletimiz *"Tutunamayanlar"* romanının isminden de bunu anladı. Hepimiz Kaybedenler Kulübü'nün Tutunamayan kahramanıyız... Vay be! Romantizme bakar mısınız?

Yenilmek, yenilgiyi kabullenmek insana acı geliyor, çünkü buna kibrimiz karşı çıkıyor. Kibrimiz, içten içe kıvrılmış bir yılan gibi direnip duruyor, kendisini bir müddet bitkisel hayatta yaşatacak psikolojik savunmalarla var etmek istiyor.

Yenilgiyi bile zafere dönüştürmenin en iğrenç psikolojik desteklerini beynimize kazırken, faniliğimizden uzaklaşıyoruz. *"Biz yenildik, çünkü kadınlarımız beyaz adamın aynasından kendilerine baktılar"* diyordu Oturan Boğa... Yenildiğini kabullenen Oturan Boğalar kalmadı artık.

Yenilgiden pay çıkarıp, ondan da pazarlayacak kitaplar yazıyor, filmler çekiyoruz. Biz Tanrı değiliz, dünyayı kaybedip ahireti kazanmaya gelen kıçı boklu kullarız. Ölmeden az evvel yatağımızı ıslatıyoruz,

aldığımız nefesi bırakamayınca, ümüğümüze bezelye tanesi kaçtığında boğularak can veriyoruz.

Yenilgiler, içten kabul edilmedikçe kompleks yüklü zaferlere çevriliyor. Olmayacak duaya amin demek, açılmayan kapıyı zorlamamak gerek... Sana bahşedilmeyen şeyi azmederek, savaşarak, bütün yöntemleri kullanarak, ona ömür vakfederek kazandığında bil ki hepsini kaybedeceksin... Bir iş hayırlıysa, insanlığa faydası olacaksa, yaptığınız işten şeytan üzülecekse zaten gerçekleşecektir. Kaderin defterini yırtıp, kendi cümlelerinizi yazamazsınız!

İnsana ait bütün kurgular *"kazanmak"* üstüne yapılıyor. Kaybetmeden Kazanma Dini'ne dönüşen Kişisel Gelişim; kaybetmeyi ayıplıyor, hedefler gösteriyor, yöntemler verip saldırtıyor, nefsimizin köpeği yapıyor...

Kazanma isteğimiz ve duygularımız olmasaydı, yenilginin ne olduğunu bilemeyecektik. Yenildiğimiz şey, kazanma düşüncelerimizdir. Kazanma düşüncesine yenilmeyin. İnanın kazanmak zorunda değiliz. Kulluğumuzun amacı bu dünyaya körleşip ahireti kazanmaktır.

Kafamızda *"başaracağım!"* düşüncesinden başka bir şey olmadığında gözünüz kimseyi görmez, zâlimleşirsiniz. Başarıyı isterken iç motivasyon şartır ve hayâl dünyanızın vizyonundan kadınların; pahalı arabaların, villaların, büyük ceviz masaların geçit töreni yapması ön koşuldur. Yoksa, insanoğlu niçin başarı istesin ve yorulsun ki? Kazanma isteğiyle dolu biri için tek gerçek kendisidir. Egosuna tutunur. İzzeti nefsine değil de egolarına tutunan

insan hakkaniyet, acıma, empati duygularını kaybederek tüm enerjisini nefsinin isteklerine ayırır. *"Kazanma Stratejileri"*nde *"Başkasından destek alarak başarmak, başarı değildir!"* diye öğretilir.

Gördüğünüz gibi bireye tapan modern dünya, ekip çalışmalarını, insanî yardımlaşmayı, cemaati bu gibi sözlerle yıkmaya çalışıyor. Bir gün tüm dünya general olacak ve bizler savaşacak asker bulamayacağız! Başarıya giden yolda emanetçilerimizin, ortaklarımızın olmasından korkuyoruz.

Nefsin yardımcısı kapitalizm şu yöntemlerle çalışır: Öncelikle ele geçirilmek istenen kişiler bulunur, sonra bu adamlarda hırs, isteme, arzulama duyguları uyandırılır ama ağızlarının sulandığı şeyler kendilerinin ulaşamayacakları bir uzaklığa koyulur. Şimdi, kişideki ümitler, hevesler dayanılmaz biçimde kışkırtılacaktır ki onlara ulaşmak için gözünü kan bürüsün, şeytanın sözlerine kulak kabartıp saldırsın. Tabii bu arada, onun ulaşmak istediği şeylerden küçük parçalar kopartılıp verilerek ağzına bir parça bal çaldırılacak ve iştahı kabartılacaktır.

Bahsedilen oyun artık sabredemeyen kişinin, arzuladığı şeyi söküp almasına kadar sürdürülür... Peki buna mutlu son diyebilir miyiz? Hayır! Çünkü sen ona ulaşana dek teknoloji ve kapitalizm piyasaya yeni ürünler, yeni konfor nesneleri sürmüşlerdir, şimdi sıra onları kazanmaya gelmiştir. Bir tüketici olan küçük adamın işi bitmez!

Aşırı istekler, arzu ve hevesler başarısızlığa uğradığında bizlere iki tür zarar verir: Ya sineye çekeriz ya da yıkılan egomuzdan dolayı saldırganlaşırız. Kaybeden bir insanın daha sonra eleştirilip, övgüden mahrum bırakılışı korkunçtur. Artık, önüne gelenin azarladığı, kulp taktığı, akıl verdiği biri olmuştur. Kaybedenin dışa dönük saldırganlığı bittiğinde iç savaş başlar. Hataları ve günahlarıyla bir başına kalarak intihar duygusuyla tanışır.

Yenilgilerimize, modern psikolojiden mazaretler bulacağımıza *"Ben elimden geleni yaptım ama olmadı, başaramadım, demek ki hayırlısı buymuş..."* dersek daha insanî olmaz mı? En azından bu cümleyle Allah'ın gözüne girip bazı günahlarımızdan arınmış oluruz.

Hayatta kalmanın en büyük stratejisi gerektiği zaman geri adım atmaktır. Bazen olmayacak yer ve zamanlarda akla gelmeyecek aksilikler peşimizi bırakmaz ama biz bunları başarımızın önündeki engeller olarak görüp inadımızı sürdürürüz. Belki de sonu kötü bitecek bir işten Allah bizi korumaya çalışıyordur, bunu nereden bilebiliriz?

Kişisel Gelişim kitaplarında din veya ahlâk kuralları gözetilmiyor hatta onların aşılması daha hoş karşılanıyor. Örneğin Josef Kirschner; *"Savaşmadan Başar"* eserinde diyor ki: Başarmaya ulaşan yol boyunca, karşınıza çıkan en önemli engellerden biri de *"aklı başında ol!"* buyruğudur. Bu buyruğun temeli çocukluğumuza dayanmaktadır.

Meselâ, aklı başında davranmak, mantık çerçevesinde hareket etmek, ayağı yere basmak, mantıksız ve çılgınca hareketlerden kaçınmak. İşte bu sözünü ettiğimiz *"aklı başındalık"* sıradan bir vatandaşın cüret edemediklerine, bizim cüret etmemizi engellemekten başka bir işe yaramaz. *"aklı başındalık, akılcılık, mantıklı hareket etme..."* gibi kavramlar, davranışlarımızı ortalamalara göre düzenlememiz anlamına gelirler. Yani çoğunluk neyi doğru buluyor, uygun görüyorsa, mantığa uygun olan, doğru olan odur. Öyleyse, aklı başındalığın gerçek başarılara ulaşmamızı engelleyeceği ortadadır. Neden mi? Çünkü, gerçek başarıların sahipleri, yaşantılarını asla başkalarının ölçütlerine göre düzenlemezler. Onlar sadece kendi yollarında ilerlerler ve kendi yollarında ilerledikleri için de başkaları tarafından saygısız, ahlâksız ve katı olarak anılacaklardır. Nitekim öyle olmaları da gerekmektedir.

Ahlâk, sevgi cesaret gibi kavramların yanı sıra *"aklı başındalık"* da manipülasyon oyuncularının elinde, insanları kandırma oyuncağı olmuştur. O hâlde savaşmadan kazanmak yolunda ilerlemenin ilk önemli adımı: *"Bugünden itibaren aklı başında biri olmak için değil, mutlu bir insan olmak için yaşayacağım"* prensibini benimsemektir. *"Önemli olan yarışa katılmaktır, kazanmak değil"* düşüncesi, olimpik düşüncenin çıkış noktasıdır...

Başarmak için gerektiği kadar çaba harcamayan, çalışmaktan kaçan biri her an olimpik düşüncenin arkasına saklanabilir, bunu bahane olarak gösterebilir. Bu

da demek oluyor ki, kişi kendini en baştan yenilgiye hazırlamıştır...

Yukarıdaki satırların birinde *"Sıradan bir vatandaşın cüret edemediklerine..."* cümlesi nasıl da bizi ayrı bir yere koyuyor değil mi? Sıradan olmak, herkes gibi bir hayat yaşamak bu çağın kabusu sanki! Çoğunluğa uyan, marjinal fikir ve davranış biçimlerine sahip olmayanlar aşağılanarak nefisleri kırbaçlanıyor. Hepimiz, yarı tanrı olmaya aday antik Yunanlılar gibiyiz...

"Kazanma arzusundaki kişilerin, içlerinde korkuya dair ne varsa öldürmesi, tüm ayıp ve toplumsal korkularından arınması gerekirmiş..." Bizi insan yapan, kul eden, haddimizi bildiren, canavar olmamızı engelleyen korkularımız ayıplanarak çıkartılıp atılıyor. Ahlâkın da ayak bağı olduğu söylenince temiz bir vicdanla her şeyi hak ettiğimize inanıp saldırganlaşıyor ve Kişisel Gelişimin barbar askerlerine dönüşüyoruz.

Mutluluğun, *"başarı"*ya endekslendiği Kişisel Gelişim ahlâkında insan olabilmek, empati yapıp başkalarını düşünebilmek, en önemlisi vicdanınızı koruyabilmek imkânsızdır.

Korku ve endişesini yenmek üzere aradığı gücü yine kendisinde bulan ve bunu bilinçli şekilde hayat prensibi hâline getirmiş insanlar, başkalarının fikir ve tecrübelerine aldırmaksızın, kimseye bağlanmaksızın, gövdesine tutunuyor, başarısız olunca da suçu başkalarına ya da ortama atarak saldırganlaşıyorlar. Kadere, kazaya, hayra ve şerre inanmak bunun için önemlidir.

Kader ve kazaya inanmak başarısızlık ânında Allah'ı suçlamaktır ki zaten bu şansı bize veren O'dur. Niçin şansımızı kullanmak varken kendimize saldıralım, anlamış değilim?

Yasin Suresi 12. ayet, psikolojimizi koruyup rahatlamamız için yeterlidir: *"Biz, her şeyi açık bir kitap olan Levh-i Mahfuz'da toplayıp zabtetmişiz."* Hâl böyleyken, yaptıklarımız ve yapacaklarımız orada yazıyorken hoplayıp zıplamak niye?

Evren ve dünya ilâhî bir senaryodur, orada roller dağıtılmıştır: Kimi baş olur, kimi emir kulu olur, kimi köle, kimi efendi, kimi zengin, kimi fakir olur...

Bütün işleri başaracak değiliz, hep kazanmaya gelmedik. Bir şeyden vazgeçmeden onu kazanamazsınız. Kendinizden ve sevdiklerinizden vazgeçin ki onu kazanma şansınız artsın.

Kıyametin saati niçin belli değildir hiç düşündünüz mü? Kıyametin günü ve saati oturup bir dakika sonrası için plan yapmayalım diye belli değildir.

İnsanoğlu; uzun amaçlar, kalkınma planları üstünde çalışmazsa mutluluk ona daha yakın durur ama o durup dinmeden senaryolar yazar, istek listelerini kabartır, kaderin getirdiklerine boyun eğmez. Kapanan kapıların eşiğinde olup bitene anlam aramaksızın boyun eğersek kaybettiğimiz kulluğumuza tekrar kavuşabilme şansımız artar.

Baş eğip, uysal olmak Allah katında kendimize bir şans daha vermektir. Şüphesiz O, bizim rıza gösterdi-

ğimizi görecek, acıyacak ve kapanmış olan kapıları bir bir açarak rahmetini yağdıracaktır. Niçin, her şeyi biz yapmaya çalışırken Allah'ın bizlere iyilik yapmasına müsaade etmiyoruz?

En büyük özlemi sevilmek ya da onaylanmak olan ve bu arzusunun doyurulması için elinden gelen her şeyi yapan insanlar vardır; davranışları boyun eğmeye, teslim olmaya yönelik bir eğilim gösteren ve kendini ortaya koyma doğrultusunda tek bir adım bile atmayan insanlar; çabalarına başarı ya da güç veya mal-mülk edinme arzusunun egemen olduğu insanlar ve kendini diğerlerinden koparark orijinal olmaya eğilim gösteren insanlar vardır.

Doymak bilmez nefislerinin hizmetçileri olan bu adamlar çıldırmış bir açgözlülük peşinde ömür tüketirler. Onları durduracak ne bir yasa, ne bir din inanışı ne de ahlâk kuralları vardır... İşte; insanlığın çöküp iflâs ettiği bu durumun tehlikeleri beni bu kitabı yazmaya iterken ne çok insana ihtiyacım var bilemezsiniz! İnsanlığın gerileyişine hız veren kapitalist kitaplara, kasetlere, felsefî kırıntılara karşı ateist arkadaşlara da muhtacım.

Ben referanslarımı tasavvuftan aldım, onlar da kendi özgür ahlâklarından beslenip bu cepheye kurşun taşımakla yükümlüdürler!

Gücü, saygınlığı ve *"sahip olmayı"* tek sorun hâline getirmiş *"Kişisel Gelişim Dini"*ne inanarak, diğer dinleri dışlayıp ateist olunamayacağını iyi bildiklerinden eminim!

Gelelim bize omuz vermesi gereken komünist arkadaşlara: Onlar benden de iyi bilirler ki; bireysel güç, kişisel saygınlık ve ihtiyacından fazlasını biriktirip bunun için aşırı efor göstermek etik değildir. Mal, mülk, mülkiyet, eşya ve paranın değerinin olmadığı ilkel kabilelerde *"saygınlık, saygın olma"* durumu yoktur. Kapitalizmin getirdiği konformizm, güce tapınma, biriktirme, cemaatten kopuş, bireyi yüceltme prensipleri komünizmin de çarpışması gereken düşmanlardır.

İnsanların yenik ve aptal gözükme korkusu olduğu için birçok sektör gibi Kişisel Gelişimciler de alanı boş bırakmadılar.

Canımızın istediği her şeyi ânında yapmayı istemek sabırsızlığın tüm belalarını da arkasından getirir. Sabırsızlık anlarımızda başkaları üzerinde denetim kurmaya çabalar, diğerleri için yaşam alanlarını daraltırız.

Önderlik edemediğimizde köle olarak kalacağımıza inanıyoruz. Oysa bir kölenin gelecek korkusu yoktur ve gündelik ihtiyaçlarını düşünmeyen kölenin insanî duyguları ölene dek yitirmemesi daha gerçektir. Köle; eğer dünya klasikleri okumamışsa düşmanlık, kindarlık gibi nefsani şeylerden uzak durur.

Modern insan; kindarlık ve hırs duygularını başkalarını küçük görüp kendisi başarısız olduğunda geliştirir. Bunlar, servet birikimi yaparken de başkalarını yoksulaştırdıklarında da durup vicdanlarının seslerini dinleyemezler. Vicdanlarının sesi, bencillik izolasyonundan sızamaz bir türlü...

Gücü, saygınlığı talep ettiğimizde, diğer insanlarla rekabete gireriz. Önceleri ekonomi de başlayan rekabet; daha sonra sevgimize, toplumsal ilişkilerimize ve ahlâkî değerlerimize kadar inerek hepimize bulaşır.

Bir kişinin *"Sadece ben kazanacak ve mutlu olacağım"* düşüncesi evrenin tüm kolektif yapısını bozar, çünkü Allah; ne böyle bir evren yarattı ne de buna müsaade eder! Dünyanın hiçbir noktasında F Tipi bir mutluluk ya da mutsuzluk yoktur, her ikisi de çevreye yayılır!

Allah; Enbiya Suresi 35. ayette diyor ki: *"Sizi bir imtihan olarak kötülüklerle ve iyiliklerle deneyeceğiz."* Aklımızda bu ayeti tuttukça; hem sabrımız, şükrümüz, rızamız hem de huzurumuz pekişir. İşi kolaylaştırmak varken zorlaştırmak niye?

Modern psikiyatrik hastalıklara dikkat ettiniz mi? Hepsi *"kazanmak, başarmak"* saplantıları ve sonra da bunları korumak için çırpınan insanın kaybetme korkularından doğuyor.

Çoğu insan; kendisini güvende hissetmez, sürekli olarak işini; elindeki parayı, eşini, sağlığını kaybetmekten korkar. *"Hayattaki en gerçek güvenlik duygusu; her gün kendinizi bir yönde iyileştirdiğinizi, şirketiniz için, dostlarınız ve aileniz için değerli olduğunuzu bilmekten gelir"* diye inandırıldığımız bu dünyadan başka ne beklenirdi ki zaten? Allah'ın nimetlerine, rızkına, verdiklerine ve aldıklarına şükretmek nimettir. Rıza makamına gelebilmek, şükredebilmeyi becerebilmek şükredilecek bir davranıştır.

Sevinç, neşe, mutluluk, keder de nimettir; çünkü üzüntü, ahiret sevincine vesiledir. Tevekkül ederek zorluk ânında Allah'a güvenmek, sığınmak, musibet zamanında kalbe huzur verir. *"Allah'a en yakın olan kimseler, onun taksimine rıza gösterip şükredenlerdir."*

Kader ve kazaya rıza gösterdiğimiz zaman yaşamak kolaylaşır. Hayatta bir çok iş vardır ki bazısı kolaylıkla gerçekleşirken bazıları çok zor olur. İşte, zorluklarla karşılaşan kişi veya toplumda kadere iman inancı varsa ümitsizliğe düşülmez, engeller sabırla geçiştirilir, gerekirse başka yerlerden rızık aranır.

"Vardır bir hayır" diyerek, sineye çekilen yenilgiler böylece moral motivasyonumuzu kırıp dökmez, yüreğimize yeni ümit tohumları eker...

"Allah'ın rahmetinden ümitsiz olmayın" diyor, Zümer Suresi 53. ayet ve Hicr, 56. ayet de şöyle bir ekleme yapıyor: *"Sapıklardan başka kim Rabbinin rahmetinden ümit keser."*

Şeytan ve Hz. Adem'in günah işleyişleri arasındaki önemli fark şudur: Şeytanın günah işlemesi kibrinden; Hz. Adem'in ise nefsin bir anlık sarhoşluğundan ileri geldi. Allah, kibirden işlenen günahları affetmez ama ikinci tür günahların affı samimî bir tövbeyle mümkün olabilir; yani günahın itici gücü nefsin iddiasız bir isteği ve şehveti ise rahmetten ümit kesilmez.

Kibri, gerçek sahibi olan Allah'a iade edebilirsek, şu kimseye kalmayacak olan dünyada daha huzurlu ve anlamlı yaşayabiliriz. Madem; kibri korumaya çalışmak, kaybetmemek için planlar yapıp uykusuz kal-

mak çözüm olmuyor, ne diye bu ağır *"gurur"* yükünü sırtımızda taşıyalım?

Ne diyordu peygamber efendimiz: *"Allah buyuruyor ki: Azamet benim elbisem, büyüklük benim hırkamdır. Hüküm, büyük ve yüce olan Allah'a aittir."* Hepimizin yüreğine su serpip nefsimizin isteklerini kıracak bir ayetle yazıyı bitirmek, daha sağlıklı olacaktır zannediyorum. Al-i İmran Suresi, 185. ayette Rabbimiz buyuruyor ki: *"Her nefis ölümü tadacaktır. Kıyamet günü, ecirleriniz size mutlaka ödenecektir. Ateşten uzaklaştırılıp cennete sokulan kimse, artık kurtulmuştur. Dünya hayatı zaten, aldatıcı bir geçimden ibarettir."*

Bikini ve Nükleer

Fransız modacı Louis Reard 5 Temmuz 1946 tarihinde Paris'te yaptığı bir defileyle ilk *"bikini"*yi dünyaya tanıttı. 1 Temmuz 1946 günü ise Amerika Kirleşik Devletleri, Pasifik Okyanusu'ndaki "Bikini Adası"nda nükleer deneme yapmıştı. İşte Louis Reard yeni icadı *"Bikini"*ye bu adı verirken insanlığın son bombasına işaret ediyordu.

Gerçekten de bikini devrimi elli yıldır akıl almaz bir sektör olarak gün geçtikçe büyüyor. Bikini, bir kadını elden geldiğince çıplak bırakarak şehvet uyandırır. Turizme olan katkısını ise zaten söylemeye gerek yok.

Hatta tatilde bikini giyebilmek için milyonlarca dünya kadını zayıflama sektörüne inanılmaz paralar harcıyor. O güne dek *"poğaça gibi kadınlar"* el üstünde tutulurken, bikininin icadıyla kadının bir *"bel"*i olduğu ortaya çıktı.

Bel incelecek, vücut ölçüleri belirli standartları koruyacak ve zayıflamayı becerip bikini giyebilmiş kadınlar mutlu olacaktı.

Bikini, erkeklere her hâlükarda mutluluk veriyor zaten!

Hayatında birkaç kadını soyabilmiş Louis'in, bikiniyle tüm dünyadaki kadınları maddî ve manevî anlamda soyabilmesi cidden atom bombasından daha önemli bir olaydır. Afrika'yı da beceriyle soyabilen sömürgeci Fransızların bikinisi Batı pornografisine büyük hizmetler vermeye devam ediyor.

Erkeklerin sadece avret yerlerini kapatan *"S..kini"*yi ne zaman bulacaklar merak ediyorum doğrusu.

Irak'ta çocukları döverken *"Yeeessss!"* diyordu askerler. Tüylerim diken diken oldu. Senede iki kez arayabildiğim anneme telefon açtım hemen. Hâl hatır sordum. Telefon görüşmemiz kısa sürdü, çünkü annem namaz kılacağını söylüyordu. *"Namaz"* lafını duyunca, iyiden iyiye betonlaştım ve yastığımın altına ekmek bıçağı koydum!

Bir gün gelecekler; topları, tüfekleri ve akıl almaz teknolojileriyle bu topraklardaki yenilgilerini telâfi etmeye çalışacaklar. Bizden analarımızı-bacılarımızı isteyecekler ağalar! İşte o gün korkularımızla yüzleşeceğiz. Ellerimiz usulca yastığın altına uzanacak ve bıçakla, okla, değnekle de olsa direneceğiz. Ne zaman mı olacak bunlar? İran'a, Suriye'ye, Pakistan'a, Afganistan'a ilk bomba düştüğünde ...

Irak'ta ıskaladığımız insanlık sınavını buralarda vereceğiz. Bize sıra gelmeden, analarımız bacılarımız çiğnenmeden...

Amerika'dan dolayı biliyoruz. Bunu Afgan, Irak Savaşı'nda da gördük. Ve uzun zamandır Suriye, İran stratejilerini konuşuyoruz. Doğu'nun ömrü; Haçlılar

buraya *"Ha girdi, ha girecek"*ler korkusuyla geçti. Savaştan önceki strateji kısmı erotiktir. Düşman en tehlikeli bölgelerimizde şuursuzca dimdik gezinir, biz de *"Ne zaman girecek?"* diye fenalaşırız. Bir kere önlerine uzanmışız arkadaşlar, böyle korkular sağlığa zararlı. Madem râzısın zevkini çıkar!

*"Gines Rekorlar Kitabı"*nı da onlar yarattı. Ben gerici bir yazar olarak *"Gines"*te adı yazılı her insanın cehennem odunu olduğunu iddia ediyorum.

"Gines" kibrin antolojisidir. İnsanlar orada birbirlerini santim santim geçmek uğruna maymunlaşıyorlar. Nitelikten yoksun saçma rekor denemeleriyle tarihe kalmak için yarışıyorlar.

Zaten, en basit Batılı bile dünyada bir iz bırakmadan gebermek istemez. Bu yüzden onlarda şarkılarının, şiirlerinin altına imza koymayan bizim ozanlardan yetişmez. İmzaları her zaman eserlerinden büyüktür. Batı'nın kibir küpü insanları övünecek şey bulamadıkları zaman, sidiklerindeki üre miktarıyla yarışmaktan kaçınmayacaklardır, bunu bilesiz!

Hayatlarının kontrolünü kendi ellerine dolamak isteyen bu domuzlar, *"Her işini Allah'a bırakan"* Doğuluları *"kadercilik"*le suçluyorlar. Onlar giriştikleri işte başarısız olunca kişilik yıkımına uğrayarak hırçınlaşırlar, bizler ise tüm işlerde zaten piyon olduğumuzu kabullendiğimiz için sonuç ne olursa olsun şükrederek otururuz. Her sonucun hayırlara vesile olacağını bildiğimiz için de Allah'ı yargılamayız. Batı'nın dalga geçtiği *"kadercilik"* pratik hayatımızdaki mutsuzluk-

lardan kurtulmamızı sağlar ama onlar bunu anlayamazlar.

İğrenç Kişilik Geliştirme kitaplarıyla tüm Doğu'yu kendilerine benzetmeye çalışıyorlar. Biz gâvurları; uçakları, silâhları, yamyam askerleriyle beklerken, onlar medya ve *"On Derste Zırt Pırt!"* kitaplarıyla tepemize çullandılar..

Lütfen piyasadaki *"Vücut Dili"* ve *"Kişisel Gelişim"* kitaplarına bakınız. Hemen hepsinin özü; dik yürümek ve kendinden emin görünmek üzerine kurulu. Kendinden emin olamayan kompleksli insanlara yine de eminmiş gibi davranmanın yollarını öğretiyorlar.

Saçmalık bununla da bitmiyor. Aynı zamanda karşımızdaki insana da *"Kül Yutmamanın Reçeteleri"* yazarak onları savaşa hazırlıyorlar.

Batı'nın tarzı böyledir. İki takımı savaştırıp her ikisine birden silâh satabilmek biricik amaçlarıdır.

Dikkat ettiyseniz anlattıklarım da pornografideki kim üstte olacak sorunudur. Düşmekten korkan bu insanlar yükselmek için reçete kitaplar okumaktan bıkıp usanmıyor.

Batı'nın dayattığı yeni insan tipi; duygularını saklayan ama kabuklarını parlatan, düzene uygun konuşmalar yapabilen bir mahlûktur. Herkes çizilen şablonlara göre davranış biçimleri geliştirdiği için de günden güne özgünlüklerini kaybediyor.

Söyleyin ne olur! Herkes gibi davrandıkça bana nasıl ulaşabilirsiniz.

İletişim çağı diye övünerek gezindiğimiz yüzyılda, kefere Batılılar yüzünden, insanlar kendileriyle iletişim kuramıyor. Özgürlüklerimizi ötekilerinin yasalarına, davranış biçimleri ve beklentilerini gerçekleştirdikçe, aynı dili konuşabildiğimiz müddetçe kazanabiliyoruz. Herkesin herkese esir olarak gerçekleştirdiği bu görkemli şizofreniye *"normâllik"* diyoruz.

"Küreselleşme" manyaklığı; ülkemizdeki toprağın, binaların, mekânların renklerini çalmakla başladı ve nihayet türkülerimiz, mimiklerimiz, seslerimizdeki tonlamaların yitirilmesine kadar başarılı oldu.

Oynanan Batılı oyunlardan toplumun yüz akı, zeki ve duyarlı insanları olan şizofrenler kurtuldu. Onlar var olanların simülasyonunu yutacaklarına kendi kafalarında yazdıkları senaryolarda başrol oynayarak kazandılar.

Hapı yutmuş gibi göründüklerine bakmayın, hapı yutanların hep başkaları olduklarını haykırarak geziyorlar ve bir gün dünya istila altındayken özgünlüklerini ve renklerini koruyan bu deliler, dünyayı yeniden kuracaklar.

İnsanlığın yitirdiği tüm değerler onların itilip aşağılanan beyinlerinde pamuklara sarılı olarak bekliyor. Hazreti Nuh'un Gemisi'nden iner gibi tüm insanî koleksiyonlar birer birer dünyaya inip yeni bir hayatı inşa edecekler. Şizofrenler insanlığın kara kutusudur.

Hz. Adem, şizofrenlerin genlerinde sinmiş, zamanını bekliyor.

Batı'nın yaktığı; lânetlediği, korktuğu delilere Doğu'da olan muhabbetin mantığını çözmüş oluyoruz, onlara bir gol daha attık galiba! Robotlaşıyoruz. Makinelerin diliyle konuşuyoruz. Ritimlerimizde, hareketlerimizde, konuşurken sesimizin renginde makinelerin sinmiş ruhları beliriyor. Bilgisayar, cep telefonu kullanırken emin olduğumuzda nasıl enter -*Okey*- tuşuna basıyorsak, konuşmalarımızda da aynı fikirleri paylaştığımızda ellerimizi havada çakıyoruz. Tamamdır! Okey! Çak!

Batı, izolasyon toplumudur... Suçluları hapishanelere, delileri tımarhanelere, hayat kadınlarını genelevlere, çalışanları bürolara, tinercileri ıslah evlerine tıkan Batı medeniyeti renksiz, şenliksiz bir mezarlıktır. Her fırsat bulduğunda Hindistan'daki kastlardan nefretle bahsederken kendilerine olan körlüklerine şaşıp kalıyorum.

Yüzlerce suçlunun bir arada yattığı hapishanelerde insanlar nasıl arınacaklar bilmiyorum. Oysa *"ceza"* demek, suçlunun toplumla olan ödeşmesidir. Filânca köprüyü bombalayıp millî değere zarar veren bir adam içeride yatarken benimle ödeşebilir mi?

İlkel toplumlarda da Ortaçağ'da da suçlular maden ocaklarında, taş ocaklarında, yol yapımında kullanılırdı. Böyle ödeşmeye can kurban!

Hayat sağlıklılarla, sağlıksızların armonisidir. Kör topalı, topal sağırı görüp hâline şükredecek ve kendisiyle barışacaktır.

İzolasyonlar sonucu her gurup tüm dünyayı kendi gibilerden oluştuğunu sanıyor. Şükretme yetilerimizi kaybediyoruz...

NOT: Modanın merkezi niçin Fransa'dır biliyor musunuz? Dünyanın en çirkin kadınları Fransız kadınlarıdır, o yüzden... İnanmazsanız Permatik Fabrikası'na telefon açıp sorun.

Nefsine nasihat et ve onu azarla! Onu azarlamaktan bir an geri kalma. Ona de ki: Ey nefsim! Akıllı olduğunu iddia ediyorsun ve sana salak diyenlere kızıyorsun. Oysa senden daha ahmak kim var?

Ey nefsim! Ecel askerleri seni arıyor, seni bekliyor. Seni alıp götürmeyinceye kadar gitmemeye karar verdiler. Bak; cennet ve cehennem senin için yaratıldı. Ölümün bugün gelip çatmayacağı ne malûm? Bugün gelmezse, bir gün elbet gelecektir. Çünkü ölüm, *"Bugün gelirim, yarın ya da öbür gün gelirim"* demez. Yazı kışı da belli değildir.

Ölüm, ansızın gelen davetsiz misafirdir! İşte, ölüme hazırlanmamaktan daha büyük ahmaklık olur mu?

Bütün gün, günahlar içindesin. Allah, bu hâlini görmüyor sanıyorsan kâfirsin. Eğer, gördüğüne inanıyorsan, çok cüretkârsın ki ona kıymet vermiyorsun!

Allah, Nisa Suresi'nde *"Günah işleyen cezasını çekecektir"* diyor. Para kazanmak için çok zahmet ve aşağılıklara katlanıyor, hastalıktan kurtulmak için câhil bir doktorun sözü ile bütün şehvetlerinden vazgeçiyorsun da cehennem azabının, hastalıktan ve fakirlikten daha acı olduğunu, ahiretin dünyadan çok uzun olduğunu bilmiyor musun? O hâlde yazıklar olsun sana ey nefsim!

Sonra tövbe ederim ve iyi işler yaparım diyorsan, ölüm daha önce gelebilir. Pişman olup kalırsın. Yarın

tövbe etmeyi, bugün etmekten kolay sanıyorsan, aldanıyorsun.

Niçin; ihtiyarlamadan önce gençliğin, hasta olmadan önce sıhhatin, sıkıntı çekmeden önce rahatlığın ve ölmeden önce hayatın kıymetini bilmiyorsun? Kışın muhtaç olduğun şeylerin hepsini, niçin yazdan hazırlayıp hiç geciktirmiyorsun ve bunları elde etmek için Allah'ın merhametine güvenmiyorsun?

Oysa cehennemin soğuğu kışın soğuğundan ve cehennemin sıcağı yazın sıcağından aşağı kalmaz. Bunların hazırlığında hiç kusur etmiyorsun da, ahiret işlerinde gevşek davranıyorsun!

Günahların Allah'ı kızdırdığı için azap çekeceğini zannetme ve *"Günahlarımın O'na ne zararı var ki, bana kızıyor"* deme. Seni yakacak olan cehennemin ateşini dünyadan sen götürüyorsun! Nitekim; insanın hastalığı doktorun uyarılarını dinlemediği için kendisine kızmasından oluşmuyor.

O hâlde yazıklar olsun sana ey nefsim!

Ey nefsim! Anladım ki dünyanın nimetlerine ve lezzetlerine alışmışsın, kendini onlara kaptırmışsın. Cennet ve cehenneme inanmıyorsan bari ölümü inkâr etme. Bu lezzetlerin karşılığını yarın senden alacaklar ve sen bu lezzetlerden ayrılmanın verdiği ayrılık ateşinde de yanacaksın!

Dünyayı ve nimetlerini çok sevip sevmemek senin elinde ama cehennemdeki ayrılık ateşi onlara olan sevgin kadar büyük olacak unutma!

Bütün dünyayı sana verseler ve dünyadaki insanların hepsi sana secde etseler, az zaman sonra sen de, onlar da toprak olacaksınız. İsimleriniz unutulacak, hatıralarınız silinecek. Geçmişteki padişahları, kralları hatırlayan var mı?

Bırak, müdahale etme... Sana yazıklar olsun, ey nefsim!

Paraya, güce, borsaya, medyaya, uyuşturucuya, kadına ve şeytanî olan bütün ürünlere tapan Batı'ya inat, Hindistan ineğe tapıyor. İnek, kafayı çalıştırmaz, tuzak kurmaz, hainlik yapmaz, zehri yoktur. Önündeki otları yer ve geviş getirir. Uzaklara bakarken gözleri nemli ve donuktur. Heyecansız, coşkusuz bir hayvandır. Etiyle, sütüyle, boynuzu ve postuyla insanlara hayat verir. Doğu'nun totemlerine baktığınız zaman, mâsumiyetimizi ispatlamaya gerek kalmıyor.

İnekler, Hindistan'da kutsal olduğu için kamusal alanda dokunulmazlıkları var. Canları nerede isterse uyuyorlar. Caddelerde dolaşıyorlar. Modern dünyanın en mâsum putları inekler!

Oysa Batı, tapınma araçlarını rahat bırakmıyor. Örneğin; kadınları, borsayı, parayı... Kutsallarını kendileri yönlendiriyorlar.

Kim kime tapınıyor anlamak zor! Pornografide de kişiler hem etken hem de edilgendir. Bir kere ikisinin de mahremlerinin açıkta olması korkunç.

Batılıları anlamak zor. Anlayınca da nefret etmemek!

Kedinin ve köpeğin bile, kendi pisliklerini örttüğü bu dünyada bizler kendi günahlarımızın belgeleri olan *"Kişisel Gelişim"* kitaplarını, kasetlerini nasıl üretip, basıp, insanlara ulaştırabiliyoruz?

Vay hâlimize, vay ki vay!

Doğu kültüründe gurbet duygusunun dinî temelleri vardır. Ruhlar âleminde Allah'ın yanındayken dünyaya inip vücut bulanlar kederlenir, içlerinde nedenini bilmedikleri bir hüzne kapılırlar. Anlamını çözemedikleri bu hüzün Allah'tan kopuşlarının hüznüdür.

"Hayat" yaşamak için indikleri dünya zindandır. Bir gün ölüp Allah'a kavuşmanın özlemiyle hayatı ıskalarlar. İnançlı bir insan için gülmek, eğlenmek, sırıtarak gezmek edepsizliktir. Mutluluk ayıptır. Her saniye yeryüzünde bir aksilik, bir haksızlık oluyorken senin sırıtarak gezmen hoş karşılanmaz.

Batı'ya göre *"öz bakımınız kötü"* ve *"egonuz sönük"* ise siz hastasınız. Oysa Doğu'da durum öyle değildir. İnsan, hayatını egolarını tabiat ve Allah karşısında söndürüp, benliğini yıksın diye didinir.

Meleği şeytana çeviren kibir, benliğimizden kovulmadan insan olduk diyemeyiz. İki lafın arasına *"ben"* sıkıştırmak terbiyesizliktir. Fakat, Batı'nın kitaplarında bunun adı *"Kendine Güven"*dir.

Güç aramak kadar, gücü bulduktan sonra kullanmak da ayıptır, günahtır. *"Pasif Kişilik"* olarak algıladıkları bu müthiş erdemi onlara anlatabilmemizin imkânları çok kısıtlı. Her şeyi bırakıp gitmekten, mülkiyetten

kaçıp Allah'a sığınmaktan başka istekleri olmayan Doğululardaki *"fanîlik duygusu"* Tanrı'ya ve tabiata olan saygının ölçüsüdür. Teslimiyettir. Lakin *"teslimiyet"* de Batılılara göre tedavisi şart olan hastalıkların başında geliyor.

Elinizin altındaki herhangi bir Kişisel Gelişimine bakın, kesinlikle yazdıklarımın zıddı olan şöyle cümlelerle karşılaşacaksınız: *"Kendi kendinizi övün, kendi kendinizi küçültücü konuşmalar yapmayın. Kendinizi küçümserseniz küçük kalırsınız! Hepimiz, içimizdeki mükemmel Yüce Ben'i ortaya çıkarmaya çalışıyoruz, gömülü bir hazineyi ortaya çıkartmaya benzetebiliriz bunu..."* Çünkü onlara göre; *"Yalnız bir insan, dünyada çok şey yapabilir, büyük işler başarabilir."*

"Kendine güvenmek" ile *"kendini beğenmek"* arasında da farklar vardır. *"Güven"* hayat hakkındaki emniyet duygusudur. Kişinin, her durumda kendisine güvenebileceğini bilmesidir.

"Kibir" veya *"kendini beğenmişlik"* ise başkalarını; aslında sahip olmadığı kendine güven duygusunun varlığına inandırmaya çalışmaktır. Allah râzı olsun, Kişisel Gelişim kitapları sayesinde zeki geçinen salakları yedi yüz metreden tanımayı başardık...

"%100 Düşünce Gücü" kitabından nasiplenmeye devam ediyoruz: *"Korkunun bir sürü çocuğu vardır: Kıskançlık, nefret, kin ve şimdiye dek sözü edilen tüm olumsuz düşünceler korkunun çocuklarıdır. Korkunun bizi yönetmesine izin verecek miyiz? Tanrı, bize korku vermedi! Tanrı, bize sevgiyi verdi ve gerçek sevgi korku-*

yu kovalar. Korkuyu defeden bu gerçek sevgi nedir? Ben'i sevmek, İçimizdeki Güç'ün bizim vasıtamızla her şeyi yapabileceğini idrak etmek demektir. Bizi yaratan, Yüce Sevgi'dir. Sevgi, bizi imkânsızlıklar için yaratmadı! Yaratıcımız bizi koşulsuz bir sevgiyle sever. Kim olduğumuza, nerede yaşadığımıza, hayattaki pozisyonumuza bağlı değildir bu sevgi. Koşulsuz sevgi, korkuyu def eder..."

Kuran-ı Kerim'in *"Onlar kendilerini hidayette zannederler"* ayetine istinaden, içinde bulundukları komikliğe ağlayacak oluyorum. Eğer, nefsimizde Allah'ın yasaklarına karşı meyil, kötülüklere karşı ilgi görüyorsak, onu korku kırbacıyla yoldan çevirmemiz gerekir. Nefsinin arzularına uyan bir kimse acı bir mahrumiyetle kovulacak ve hüsrana uğrayacaktır. Her eylemin, Allah için olması gerekiyor çünkü O, bizim Rabbimiz, O'nun kuluyuz. Şeytanın sözlerine sağır olmalıyız...

Söyler misiniz lütfen; *"İçimizdeki Güç"*ü ve *"Yüce Ben"*i *"sevgi"* numarasıyla, Allah'tan korkmayıp yirmi dört saat kutsarsak, nasıl O'nun yüzüne bakacağız, hayvan gibi bencilliğimizi geliştirirken ümidimizi nasıl bu kadar ayakta tutabiliriz?

Ben, sözü bir müddet Abdullah bin Alevi el-Haddad'a bırakıp aradan çekiliyorum. Haddad, Allah'ın seveceği kulların bazı özelliklerini şöyle sıralıyor:

"Kuran-ı Kerim'de bütün aradıklarını bulamayan mürid sayılmaz. Noksanı tamdan ayıramayan kimse mürid olamaz. Müridin kullardan ümid kesip Allah'a yönelmesi ve nazarında tenekeyle altının bir olması lazımdır. Mürid; nimete şükreden, belaya sabreden, kazaya rıza gös-

teren, sıkıntıdayken de değilken de Allah'a hamd edendir. Mürid'i Allah'tan başkası köle edemez, kimse ona Allah'tan başkasını tercih ettiremez. Hakka uyar, şeytanı reddeder. İyileri sever, onlarla dost olur. Kötüleri sevmez, onlara düşman olur. İnsanlara yükü az, yardımı çoktur. Elindekileri paylaşır, kıskanç değildir, iyi niyetlidir. Verilince şükür verilmeyince de sabreder. Zulmetmez, zulme uğrayınca affeder. Şöhretten gösterişten uzaktır, yalnızlığı sever. Mürid, hurma ağacı gibidir. Onu taşlayanın üzerine hurma düşürür. O, toprak gibidir herkes üstüne basıp geçer ama rahatsız olmaz. Tek isteği, Allah'ın rızasını kazanmaktır."

İnsanı rahatlatan gereksiz hırslardan, kibirden koruyan bu güzel satırlardan sonra *"Gerekeni yap ve güce sahip ol"* diyen Kişisel Gelişim felsefesine yeniden bakınca aramızdaki farkları daha iyi anlıyoruz değil mi?

İyilik; cömertlik ve fakirliğin güzelliklerini ıskalayıp, çok kazanmanın ve para için çalışmanın, gücün ve güç sembollerinin kirini aklamaya çabalıyorlar.

Uzun zamandır, zenginliğin erdemlerini yaymak adına dinî ayetleri bile menfaatlerine göre yorumluyorlar: *"Çadırının yerini genişlet ve oturduğun yerin sınırları genişlesin, iplerini uzat, kazıklarını sağlamlaştır..."* Bu ve benzeri ayetleri, Batı yayılmacı politikalarının temellerini oluşturuyor.

Efendim, zengin olanlar diğer insanlara daha çok yardımcı olabiliyorlar ve çevrelerine pozitif elektrik yayabiliyorlarmış! Her olumsuzluğun başı fakirlikmiş...

Hz. Ömer'den rivayet edilen hadiste peygamber efendimiz buyuruyorlar ki: *"Eğer sizler gerçek anlamda Allah'a tevekkül etmiş olsaydınız, tıpkı sabahleyin kursakları boş olarak çıkıp akşam dolu olarak dönen kuşları rızıklandırdığı gibi sizleri de rızıklandırırdı."* Onlar, fakirliğin nimetlerini biliyor olsalardı daha büyük bir gönül rahatlığı ve huzurla yataklarında uyuyacaklardı ama zenginlerin şanssızlığı da bu olsa gerek.

Son söz: *"Rızkı Allah'tan isteyin. O'na kulluk edin ve O'na şükredin!"* Rızkın sebepleri olacaktır, sebep de Allah'tandır, sebeplere değil Allah'a sarılın!

Aman ha! İstikametten ayrılmayalım, pozitif olalım, meditasyonlarımızı kazaya bırakmayalım...

Ommm...

Krallığın Babadan Oğula Geçmesinin Kişisel Gelişime Faydaları

Bundan 5000 yıl kadar önce Çin'de bir bilge *"Evren, yeşil karıncanın rüyasıdır"* deyince, *"Düşüncenin Gücü, düşün ki olsun, her şey düşüncede başlar..."* devri başlamış oldu, Ercan Şen, Vadi Yayınları'nı kurdu ve onun açtığı mübarek yoldan *"Matriks"* filmine kadar geldik!

Jack Ensıgn Addıngton 'un *"%100 Düşünce Kitabı"* çok uzun zamandır İslâma ters düşen içeriğiyle gençlerimizin kafalarını bulandırmaya devam ediyor.

Kitaptan bazı incileri sizlerle de paylaşmak isterim:

"Dünya ve içerdiği her şey düşüncenin ürünüdür. Kullandığımız araba, yaşadığımız ev, önceleri bir düşünceden ibaretti. İnsan, Evrensel Akıl'la birlikte kendi hayatını yaratır. Burada Yüce Plan'a göre, insana hâkimiyet verilmiştir..." Maide Suresi 17. ayet şöyle buyuruyor: *"Bütün göklerin, yerin ve aralarındaki her şeyin hâkimiyeti Allah'ındır ve Allah, her şeye kâdirdir."*

İşte, hâkimiyet; güya Allah'tan alınıp millete, daha sonra da kapitalizmin ve bireyci Batı'nın dolduruşuyla tek tek insanlara verilince; *"Kendimiz için yarattığımız dünyadan hoşlanmıyorsak, hoşlanabileceğimiz yeni*

olaylar başlatabilecek bir dünya yaratma hakkı verilmiştir bize..." gibi, görüşler gündeme geldi.

Üstteki paragrafta geçen *"Evrensel Akıl, Yüce Plan!"* kavramların altını çizerseniz, tehlikeyi fark etmek kolaylaşacaktır. Sağ olsunlar; dünyaya ibret nazarıyla bakıp, bir gün her şeyin yok olacağını düşündürüp, yaratanın gücünü anlamamızı sağlayacaklarına, hayatımıza hükmetme fırsatı ve onunla birlikte, hayatın sonsuz kaynaklarını akıllıca kullanma sorumluluğu veriyorlar!

İnsan: Kendisine maddî-manevî gündelik emirler verirken; rahmani, helâl, âdil olanı referans almayıp da nefsin, yani şeytanın suflesine kulak kabartırsa, dünyanın hâli ne olacak?

Adımlarımızı kendimiz için atıp, karar ânında kendimize yaslandığımız vakit empati yeteneğimiz kaybolur. İşte o an, şeytanın sevinçten çığlık attığı andır, çünkü insanoğlu sadece kendi nefsini düşünerek *"besmelesiz"* bir karar almıştır.

Müslümana, *"besmelesiz nefes almak"* bile yakışmaz. Nedeni basittir: Besmele çekilince, o iş için Allah'tan müsaade istenmiş olur. O'nun patronluğunu kabul etmiş ve kadere rıza göstermiş olursunuz.

Besmelesiz eylemde, yapılan şey kişinin kendisine mal edilir. Nefsi besleyen bu alışkanlık da yine şeytanın en sevdiği durumlardandır. Kitabın, 32. sayfasından aktaracağım sayfalar inançlı insanların tüylerini ayağa kaldıracaktır:

"Bir çok insan, kadere inanıyor. Sayıları oldukça fazla olan bu kaderciler, hayatın Tanrı tarafından önceden takdir edildiği şekilde tezahür ettiğine, onu hiçbir biçimde değiştiremeyeceklerine, hayatlarının kontrolünün asla kendi ellerinde olmadığına inanırlar..."

İnsanoğlu; bazen fakirlikle, yoksullukla, geçim darlığı ve yenilgiyle, hayâl kırıklığıyla imtihan edilir. Çünkü hakikat nazarıyla bakıldığında dünya yoldan çıkaran bir düşmandır ve Allah, kendi dostlarının çoğunu o düşmandan korur. Geçim sıkıntısı; peygamber, evliya, veli ve salih kullara armağandır. Peygamber efendimizin ömrü açlıkla geçti, vefat ettiğinde zırhı bir Yahudi'de rehindi, mutfağında bir avuç arpası yoktu... *(Mutfak dediğime bakmayın! Zaten mutfağı da yoktu!)*

Kişisel Gelişim sektörü, şeytanın en büyük silâhı oldu. Dinden bihaber insanlara bu yobazlıkları okutarak kapitalizmle kol kola ceplerini dolduruyorlar. Evet, kazaya ve kadere inanıyoruz. Bir şeye inandığınız vakit bencillikten, kendi gövdenizin putuna inanmaktan kurtulmuş olursunuz, bu yetmez mi?

Ayrıca iş, sizin bildiğiniz kadar basit değil. Kazaya ve kadere inanıyoruz, mecburuz ama besmeleyle bir eylemde bulunduktan sonra şu aşamaları gözeterek davranıyoruz: Uygun, herkese faydalı bir nimeti bağlanmadan sevip ister, amel ederek o yolda sabırlı oluruz. İsteklerimiz gerçekleşmeyince de *"Demek ki hayırlısı böyleymiş"* diyerek histeri krizlerine girmekten kurtuluruz.

Kuran-ı Kerim' in dediği gibi *"Korku ile ümit arasında olmalıyız."* Kişisel Gelişimini tamamlamış modern insanın her şeye umudu var.

Umut yorgunu, umut sapkını, umut psikopatı olduk.. Frenlerimiz tutmuyor. Durup dinlenmeden hayâl kurup uykusuz kalıyoruz. Hayâl kırıklıklarının yarattığı psikolojik hastalıklar artıyor çünkü; insanın umudu, beklentisi jet hızına ulaştı... Kişiler, potansiyellerinin zirvesine çıkma yarışındayken kurdukları büyük hayâllerin kurbanı oluyorlar.

Şöhret ve makamı hayatın tek amacı yapmış, ben merkezli hayatlarını şöhret ve gücün süsüyle donatmış, cemaatten kaçan, bireyselliğe inanan insanlar; tek başlarına kazanamayacakları savaşlara *"Takım Ruhu Çeteleri"*yle katılıp, diğerlerine üstün gelebilmek için geçici menfaat çeteleri kuruyorlar! Bir projesi, umudu olmayan, hedefsiz insanlara *"çekim güçleri"* olmadığı için saygı duyulmuyor.

Uzun menzilli amaçları olan insanlar, artık sıradan hedeflere aday olmuyor. Uzun hedeflerine ulaştıklarında ise daha büyük, daha ulaşılmaz başka bir hedefe güdümlenerek bitmez bir yarışta ömür tüketiyorlar. İslâmda uzun emel ayıplanır.

Kıyamet ânının ya da ölüm zamanımızın ne zaman hangi saatte gerçekleşeceğini bilemediğimiz için bırakın bir dakika sonrasını, bir saniye sonrası için hesap yapmak, planlar çizmek akıllıca değildir. Her kazanma düşüncesinin yanında kaybetme korkusu yattığından dolayı *"uzun emel"* beklentiye; beklentiler paniğe

ve heyecana yol açarak kalbin, imanın, takvanın ölümünü hızlandırır...

Herkesin kaybettiği ortamlarda, dış motivasyondan uzak sadece kendi yetenek ve bilgisine yaslanarak başarı sağlamanın takdire şayan olduğunu bilen misyon ve vizyon sahibi insanlar kanlarının son damlalarına kadar çalışmaya devam ederek ruhsuzlaşıyorlar.

"Edison, lambayı bulmasaydı şimdi ne güzel karanlıkta televizyon seyredecektik!" Lamba bulununca geceler gündüz oldu. Dünya, teknolojiyle aydınlandıkça ruhumuzun kandilleri söndü, içimizin karanlıkları arttı. Her maddî kazançla önümüzün aydınlandığını sandıkça da adım adım şeytanın kucağında cehenneme gidiyoruz.

Çağdaş, sinerjik cemaatler; etkin duruma gelmenin büyüsüyle akıl ve birikimlerini ortaklaşa kullanarak diğerlerini yenmenin peşinde paralel dinler kuruyorlar. Peygamber efendimiz bir gün yere çubukla düz bir çizgi çizip *"Bu yol Allah'ın yoludur"* buyurduktan sonra, sağına ve soluna da düz çizgiler çizerek *"Bunlar da şeytanın yollarıdır"* der.

Demek ki dinin doğru yollarının sağı ve solunda yine aynı düzlükte eğri yollar var. Şeytan, müminlerin yolları üstünde oturur... İyi kötü, doğru yanlış, helâl haram yan yana yürür...

Modern dünya insanları; dinleri yok sayıp, hurafelere savaş açarken aynı şekilde kendi din ve disiplinlerini kurarak ilerliyorlar. Hayırlı bir iş için; istemenin, duanın adı onlara göre *"Yoğunlaşma, Çekim Gücü..."*

oldu. Zikirle huzur bulmanın paralelinde *"meditasyon"* var... Tek tanrılı dinlerin karşısına; sadece kendi gövdesi, yeteneği ve gücüne güvenen sahte tanrılar yaratmaya çalışıyorlar.

"İnsan isterse ne yapmaz ki!" parolasıyla sıradan insanlara ümit ve coşku pompalayıp yollara döküyorlar. Bu anlamda eskiden; krallığın, soyluluğun babadan oğula geçmesi çok doğru bir gelenekti ve bu mübarek gelenek, küçük insanların büyük emeller peşinde koşup rekabet ortamında çıldırmalarına engel oluyordu.

"İstesem de kral, bey, paşa, soylu olamam. Ben böyle doğdum, kaderime râzı olmalıyım." inanışı, boş ümitlerimizden arındırıp ruh sağlığımızı koruyordu. Dağ başından inip *"Şansımı deneyeyim, olursa olur"* fikriyle rekabete katılan küçük adamların kaybetmesinden daha büyük bir felâket varsa o da şansını bir kez deneyip kazanmış olmasıdır.

Kişisel Gelişim dini; sağlıklı ilişkinin karşılıklı menfaatlere dayalı olduğunu öğütleyerek zayıfın güçlü karşısında ezilip büzülerek el etek öpmesini ilk kural sayıyor. Uzun vadeli olmayan bu tür sahte ilişkiler süresini doldurduğunda ayakta kalabilmek için yeni yalakalık tarzları geliştirmek gerekiyor.

Kaybederek ezilen insan; yetenek ve imkânlarının hemen hepsini, kininden dolayı dünyaya, insanlara silâh olarak yöneltirken *"artık kimseye taviz vermeyeceğini, düşene aldırmayacağını, gerekirse bir tekme de*

kendisinin vuracağını..." ifade edip, yıkılmış benliğini ayağa kaldırmaya çalışacaktır.

Değerli olmak, anlaşılmak, takdir görmek, saygı duyulmak kişisel bir dilek olabilir ama asla bunları herkes hak edecektir diye bir kaide yok. İnancımızı nefsimizin zıddı istikametindeki bu yönde geliştirdiğimiz vakit mutluluk daha yakın olabilir ki *"Herkes mutlu olacak"* gibi de bir garanti yok!

Öyleyse kendimizden, insanlardan, dünyadan beklentilerimizi asgarîye indirip kolay bir yaşamın peşinde sürüklenmek en sağlıklısı...

Tabii yerseniz.

Reklamları, dizileri, tüketimi körükleyecek ürün renklerini önce kadınlara sonra da çocuklara yönelik tasarlıyorlar. Çünkü kadın ve çocuk bir şeyi gidip almak yerine onu birinden ister. O kişi ya baba ya sevgili ya da kocadır!

Siz hiç, cinsel göndermeler yapmayan düzgün bir dondurma reklamı gördünüz mü? Bir dondurma reklamında tanıtılmayan, hatırlatılmayan tek şey dondurmadır.

Her nedense giyinmeyi unutmuş güzel manken kızlar dondurma yalarken fondan acayip iniltiler gelir? *"Çok İniltili Dondurma Fon Müziği"* tüm dünyada çok tutuyor, ilim ve bilimde geri kalmış ülkemiz bu konuda Batı standartlarının bile üstüne çıktı, tebrik ediyorum.

Çocuk; parayı, paranın ne şartlarda ve nerede kazanıldığını bilmez ve istediği her şeyi hak ettiğine inanarak ona bir an evvel kavuşmak ister.

Kapitalizmin uydurduğu *"İçinizdeki Çocuk"* deyimi nefsimizi kamçılıyor, tüketime teşvik ediyor.

Yıllar önce yaşayamadığımız, sahip olamadığımız, yarım kalan bütün isteklerimiz içimizdeki çocukta

gömülüdür. Onu bulup şımarttığımızda; nefsimiz, hiperaktif bir çocuğa dönüşüp gördüğü her ürünün rafına tırmanır!

Bir din düşünün ki: *"Biriktirmeyeceksin, rızkını Allah verecek, malını dağıtacaksın, gözün dünya malını görmeyecek, yalnızca Allah'a sığınacak ve yalnız ondan yardım isteyeceksin, denizin kenarında bile suyu israf etmeyeceksin, hiçbir suyun yolunu ve hiçbir rüzgârın yönünü değiştirmeyeceksin, önce başkalarını düşüneceksin, ayrım yapmayacaksın, sınıf farkı yoktur, başına gelene şükredeceksin, her an ölebileceğini düşünerek az uyuyup çok ibadet edeceksin, nefsine hâkim olacaksın vs..."* diyecek ama ilkellikle suçlanıp dışlanacak!

Şeytanın dervişleri Kişisel Gelişimcilere göre; semavi dinler insanları mutsuzlaştırıyor, tüketime engel olduğu için depresyona sürüklüyor.

Oysa hep başarıya, kazanmaya kilitlenmiş tüketici modern insan *"rızık ve yarın korkusu"*yla teker teker çıldırıp gidiyor.

Adam gibi hayâl kuran bir kişi kalmadı. İsteklerimiz, hayâllerimiz bizi aşan psikopatik biriktirme hırsıyla ambalajlanmış. Bütün samimîyetiyle yemin ederek, *"kral ya da başbakan olmak istemeyen"* birine rastladınız mı hiç.

Kapitalizm, performans yönetimi, başarı sanatları, Kişisel Gelişim koçları ucuz market kitapları ve küçük reçetelerle hepimizin *"başbakan ya da kral"* olmak için yeterliliğimizi fısıldayıp inandırıyorlar.

Mutluluk ve zenginliğin gücüne tapanlar, elimizden *"yaşadığımız hayattan memnun olmak"* erdemini aldıklarından beri insan olarak kulluğumuzu unutup isteklerimizde haddimizi aştık.

İnsanın yaratılışında noksanlıklar bulunur. Bunu söylerken Allah'ın iyi bir tasarımcı olmadığını söylemiyorum. Her şeyin en iyisini bilen Allah, insanları zaaflarıyla yarattı ki onların ahiret yolculuklarını izlesin.

Sınav yeri olan bu dünyada zaaflarımız çözmemiz gereken problemlerdir.

Zaaflarımız, ruhumuzun boşluklarıdır. O boşlukları ya iman mücadelesiyle doldururuz ya da şeytanın atlarını koşturacağı büyük bir hipodroma çevirirriz.

Nefsî isteklerimizi Kuran-ı Kerim'in örsünde Sünnetullah çekiciyle *"Gücüm yetmiyor, şeytana yeniliyorum"* bahanesiyle dövemediğimizde, *"Biz insanlara kaldıramayacakları yükü yüklemeyiz"* diyen Allah'a muhalefet etmiş olmuyor muyuz?

Çocuğun bir özelliği de; sık sık yalan söylemesi ve yaptığı hatalara kendince affedici sebepler yaratmasıdır.

Olgunlaşmamış müslümanlar olarak bütün günahlarımızı kafamızdan geçirirken *"Allah'ın rahmeti"*ne sığınmadan ne kadar çok bahane yaratıp beraat ediyoruz değil mi? Fakat işlediğimiz günahların, düştüğümüz hataların binde birini başkasında gördüğümüz an ölene kadar affetmiyoruz.

Allah'ın bütün günahları affetmeye hem gücü hem de rahmeti vardır ama *"Bana kul hakkıyla gelmeyin!"* derken bizi çok zor bir sınava sokuyor.

Başkasını affetmeyen insanın, öbür dünyada kendi günahlarından dolayı Allah'tan af dileyecek yüzü olabilir mi?

"Bağışlayın ki bağışlanasınız" ayeti üzerinde yeterince düşünürsek çok büyük sırları çözebileceğimize inanıyorum!

Gezdirip tozdurduğumuz, sürekli doyurmaya, eğlendirmeye çalıştığımız, hiçbir isteğini geri çevirmediğimiz içimizdeki çocuğu; cami avlusuna bıraksak mı acaba?

Bakın; Sadi, *"Bostan"* eserindeki *"Kurt Yavrusu"* hikâyesiyle ne güzel anlatmış: *Adamın biri kurt yavrusu besliyordu. Bu kurt büyüdü, sahibini parçaladı...*

Düşmanını böyle nazla, nimetle besliyorsun fakat bilmiyorsun ki o seni mutlaka parçalayacaktır. Vaktiyle şeytan, *"İnsanlardan ancak kötülük gelir!"* diyerek, bizim aleyhimizde konuşmamış mıydı?

Korkarım, şeytan haklı çıkacak! O, bizim kahrolmamızı istemiş, Tanrı da onu bizim yüzümüzden kovmuştu. Bizler ise şeytanla barışığız ama Allah ile cenk ediyoruz! Bu utançtan nasıl kurtulacağız?

Dost; yüzü düşmana dönük olan dostuna, binde bir bakar. Eğer faydalı bir dost istiyorsan, onun düşmanından emir almayacaksın.

Dostunun düşmanıyla aynı evde oturan kimse, dostunun yabancı kalmasını hoş görmüş demektir. Senin evinde düşmanını gördükten sonra dostun oraya ayak basmaz, bunu bilmiyor musunuz?

Takvayı koruyun ve takvayla korunun. Dünyadan sakının, ahirete gönül bağlayın. Takvaya önem vereni aşağılamayın, dünyayı yücelteni yüceltip göğe çıkarmayın.

Dikkat edin. *"Takvayı koruyun. Takvaya önem vereni aşağılamayın, dünyayı yücelteni yüceltip göğe çıkarmayın."*

Dünyada talih kuşunun kime konacağına bakmayın, onun hakkında konuşanı dinlemeyin.

Çünkü dünya; çekici, aldatıcı, malları talan edilmiş ve varlıkları soyulmuştur.

Zira dünya; cilveli ve cazip, idaresi zor, azılı ve inatçı ve kaypaktır.

Örneği, Dr. Davit j. Schwartz'ın *"Büyük Düşünmenin Büyüsü"* kitabından vereceğim ama inanın ki aynı şeyler, bu eseri yazmak amacıyla yıllardır okumuş olduğum bine yakın kitapta mutlaka geçiyor:

"Bir kişinin görünümü kesinlikle konuşur. İyi giyimli bir kişinin görünümü olumlu şeyler söyler. İnsanlar şöyle der: İşte önemli bir kişi; zeki, başarılı, güvenilir. Arayıp da bulunamayacak birisi; saygıdeğer, takdir edilecek birisi. O, kendisine saygı duyuyorsa ben de duyarım..."

Yukarıdaki paragrafı incelersek kıyametin çok yakın olduğunu anlarız:

1) Kapitalizm Çağı'nda her şey pazarlama olduğu için satışları artıran, çeken, büyüleyen, ürün ambalâjlama sanatı, gövdesine tutunan, kendi vücudunu da fabrikasının, dükkanının bürosu gibi döşeyen tipler peydah oldu.

Nasreddin Hoca'nın yüzyıllar önce vurgulamış olduğu; *"Ye kürküm ye!"* fıkrasından beri imajın, giyimin önemini değil, *saçmalığını* biliyoruz zaten! Bakın, onun zamanında ve ondan sonra yaşayan zenginlerin isimleri yok fakat altında donu olmayan Nasreddin Hoca'yı tüm dünya tanıyor!

Bosna Savaşı'nda, Sırplar oyuncaklara patlayıcı ya da zehir saklayıp, sokaklara koydukları için birçok Boşnak çocuk öldü... Tabiatta en güzel renklere sahip olanlar yılan, böcek ve örümcekler zehiri fazla olanlardır.

2) Yav, hangi mantık, hangi düşünce sistemiyle giyimi iyi olan birine *"zeki, başarılı, güvenilir"* diyorsunuz? Bütün Kişisel Gelişim kitapları: *"Beyni Kullanma Gücü, Devi Uyandırma, Evrene Titreşim Gönderme, Çalışmanın Pivot Noktası, Kuantum Fırlamalıklar, Fizik, Kimya..."* anlatıyor. Madem sırtımızdaki *"çul"* meseleyi çözüyor, niçin işi uzatıyoruz? Söylediklerinizle ve yazdıklarınızla çelişmiyor mu? Zeki bir adam niçin güvenilir olsun. Dünyada güvenilir tek insan tipi aptallardır. Onların sizin gibi hırsları, zenginlik rüyaları, başarı takıntıları olmadığı için zararsızdırlar!

3) Giyimi iyi olan bir insanın saygıdeğer olmasını hangi bilimle temellendiriyorsunuz? Karşınızda lise bitirmiş bir adam var. Çocuk mu kandırıyorsunuz!

Halifemiz, Hz. Ömer; ümmetin parası çar çur olmasın diye dokuz yamayla dolaşırdı ama Roma kumandanları onun karşısında titrerlerdi!

Elbisemizdeki yamalar namusumuzun, haysiyetimizin madalyalarıdır! Takının, Altının, ipeğin, gösterişin yasak olduğu İslâm dinine bağlı bu çocukları, niçin *"Kişisel Gelişim"* adı altında, şeytanın arkasından koşturuyorsunuz?

Ashab-ı Suffe; sayıları dört yüzü bulan bir topluluktu. Peygamber efendimizin bahçesinde yaşarlardı. İnen ayetleri ezberlerler, tefekkür ederler, ilimle uğra-

şırlardı ve Arap Yarımadası'na, dünyaya, İslâmı tebliğ etmek için durup dinmeden dil öğrenirlerdi.

Peygamberimizin bahçesinde domates değil âlim yetiştiriyordu. Günlerce yarım hurma bulamaz karınlarının üstüne taş bağlayarak otururlardı.

Dizlerini bükerek oturmalarının sebeplerini de anlatayım: İslâmın yoksulluk yılları diyemiyorum, çünkü İslâmda zenginlik olsa bile giyim kuşam hoş karşılanmaz.

Evet, hiçbir şeyleri olmayan bu insanların üstlerinde, sadece avret yerlerini kapatabilecek kadar giysileri vardı! Ayağa kalktıklarında çıplaklıkları arttığı için, dizlerini bükerek oturup Kuran-ı Kerim ile meşgul olurlardı. Şimdi sanatçının, âlimin karnını doyuramayanına *"başarısız entel"* diyorsunuz! İpekli kravatlarınıza bakmaktan, ilmimizin madalyaları olan yamalarımızı göremiyorsunuz ki?

4) Gelelim *"O, kendisine saygı duyuyorsa, ben de duyarım!"* lafına... Dünyanın bütün diktatör kâtilleri, porno yıldızları, hırsızları, tecavüzcüleri de kendilerine saygı duyuyorlar! Şimdi onlara saygı mı duyalım? *"İyi giyimli Bush"*a saygı mı duyalım?

"İnsan, tıraşı bile kendisine saygısı olduğu için olurmuş..." Tabii; sakalı sünnet olduğu için uzatmazsanız, tıraşı da kendinize olan saygıdan olursunuz, haklısınız.

5) Özensiz giyinmiş birinin görüntüsü olumsuz şeyler söyler. Şöyle der: *"İşte, işleri iyi gitmeyen birisi. Dikkatsiz, verimsiz ve önemsiz birisi. Sıradan bir insan.*

İlgiyi hak etmiyor. Oradan oraya itilip kakılmayı hak etmiş birisi..."

Sizi gidi hayvanlar! Bir insanın işleri iyi gitmiyorsa önemsiz ve sıradan mı oluyormuş? Ya adamın başını kaşıyacak kadar zamanı kalmamışsa?

Mübarek Diyojen; yaşadığı tahta fıçının içinden, Büyük İskender'e başını uzatıp: *"Gölge etme başka ihsan istemem!"* diyerek varlık âlemini elinin tersiyle iterken, geldiği aşama size göre komik değil mi?

"Şalvarın içinden ne çıkacağı belli olmaz!" iguana kardeşlerim! *"Akıl akıl..."* diyorsunuz, sizde sarımsağa sürülecek akıl kalmamış.

Bizim buralarda *"Çulu değişti ama eşek aynı eşek!"* diye Kişisel Gelişim karşıtı bir laf vardır. Hatırlatayım da içimde kalmasın? Biz içimizi böyle temiz tutuyoruz... Sizin gibi şeytanlara *"Şeytan!"* diyerek.

6) *"Kendinizi ne kadar iyi paketleyip sunarsanız o kadar kabul görürsünüz."* Yeşilçam duygusallığına bakar mısınız? Piyano, yemek adabı, tango, Fransızca dersleri alarak kafasına iki cilt kitap koyup yürümeyi öğrenen şapşallar vardı ya? Şimdi tutmuş aynı filmi tekrar oynatmaya, yeniden hepimizi kandırmaya çalışıyorlar. *(Sırf yazdıkları kitaplardan üç kuruş kazansınlar diye!)* Kafanızda taşıdığınız kitapları bir de okuyabilseniz, görürüm hâlinizi ama.

İnsanların *"önemli görünmek ve büyüklük, güçlülük"* takıntısı, mimariye ve davranış biçimlerine de sinmiştir:

Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıf dönemlerinde Topkapı ve Dolmabahçe Sarayları'nın *"Elçi Kabul Salonu"* sarayın iç taraflarındadır.

Gelen elçilerin, kocaman sarayın büyük bölümlerinden yorularak geçmeleri gerekiyordu. Böylelikle padişahla görüşüne kadar yol ve mekânın baskısı psikolojik olarak karşı tarafın gücünü kırıyordu.

Bundan niçin bu kadar eminiz çünkü; Osmanlı İmparatorluğu'nun çok güçlü dönemlerinde Saray'ın *"Elçi Kabul Odası"* taştan yapılmış küçük bir odaydı. Gelenlere sergilenen bu ilgisizlik onların dizlerini kırıyordu. Kabul için aylarca İstanbul'da bekletilen elçilerin oldukları da tarihî vesikalarda kayıtlıdır.

Günümüzde bir metafor olarak *"Beyaz Saray Şöminesi"* incelenirse konu daha iyi anlaşılacaktır. Biliyorsunuz: Ekonomimizin çok kötü gitti yıllarda Rahmetli *"Ecevit"*in , *"Başkan Bush"* ile *"Beyaz Saray Şöminesi"* önündeki görüşmesinde; *"Ecevit"*in kırık dökük oturuşu, beden diliyle *"Bush"*a yenik düşmesi çok konuşulmuştu.

Necip milletimizin *"dik oturmak"* ile ilgili bir saplantısı vardır. Kızlar, sevdikleri erkeklerin toplum içinde dik oturmasını ama evde yalnız kaldıklarında, oğlanın diz üstü çökmesini, paspas olmasını isterler...

Yeşilçam Sineması ve Dünya Sineması'ndan hatırlayacaksınız: Şöminenin önünde elindeki kadehle bekleyen karizmatik adamlar vardır... Kadın gelir, ortam sıcak olduğu için kanlarını ısıtan ateş ve içkinin

tesiriyle *"post"*a uzanırlar. Doğu'da ilmin, kutsallığın nesnesi olan *"post"* Batı için cinsellik malzemesidir!

"Ateş" şeytansıdır. Günaha sevk eder, nefsi coşturur. Şömine, burjuva sınıfının belirleyici özelliğidir. Zenginliğe işaret eder. Hâl böyle olunca, güce; karizmaya, gösterişe, maddîyata önem veren Amerika, konuklarını Beyaz Saray'daki şöminenin önünde kadehleriyle bekler oldular...

Dikkat ettiyseniz *"Beyaz Saray Şöminesi"*nin önündeki posta uzanmamış Üçüncü Dünya ülkesi yoktur. *İlim, bilimi onlara kaptırıp postumuzu deldireli beri şömine önünde Arap ve zencilerle birlikte kuyruktayız.*

Yaptığın işin kalitesi; niteliği, sağlamlığı, farklılığı sana raflarda, vitrinlerde yer açar, şahsına saygı duyulmasını sağlar. Artı olarak bir şeyler yapmana gerek bırakmaz. Reklamsız satmaz abi, lafı da palavradır. Kalite reklamı getirir ama reklamsız işin uzun sürer. Bu kadar...

Peygamberlerin; siyah gözlükleri, son model arabaları, düzgün fizikleri yoktu ama onlar, sağlam ve faydalı öğretileriyle binlerce yıla damga vurdular.

Peşine düştüğün dava ne kadar büyükse, sen de o kadar yaralanırsın. Toz, toprak içinde kalırsın. Yüzün sürtünür. Dalga geçerler, alay ederler, taşlarlar. Doğru bildiği yolda durup dinlenmeden direnenler bir gün elbet kazanırlar. Hep kazandılar. Hep kazanacaklar. *"Bende karizma yok abi"* diye kandırma kendini ya da *"Sende karizma yok"* diyenlere kulak asma, işine bak.

Bir kez kazanmaya gör; burnundaki sümükten, kepçe kulaklarına kadar karizmatik olarak algılanırsın... Sen de oturup gülersin onlara...

Kişisel üstünlük duygusu; tabiatı, toplumu ve bizi içinde barındıran dünyayı komik bir zemine çevirir. Minyatür, iki boyutluydu; çünkü toplumsal sınıf farkları çizimlere yansıyordu. Yaşadığı sürece, her zaman ve her yerde en büyük olan padişahın uzakta duruyor diye küçük çizilerek resim sanatının gerçekliğini uygulamayı kimse göze alamazdı.

Bir tarafıyla padişah haklıydı. Uzakta duruyor diye küçük çizilmiş olsaydı merkezî yönetimle imparatorluğu yönetenler halkın gözünde küçülüp korkularını yitirebilir ve ayaklanmalar çıkarabilirlerdi...

Perspektifin reddi, siyasî otoritenin güvencesiydi. Budist minyatürlerinde Buda, İran minyatürlerinde şahlar ve Osmanlı minyatürlerinde padişahlar, bunların olmadığı yerlerde ise vezirler, yüksek rütbeli devlet adamlarıyla askerler büyük çiziliyordu.

Minyatürlerde *"ben"*in tamamlayıcısı imza yoktu, yani ressam ve ressamın bakışı olan perspektif de yoktu. Minyatüre bakıldığında ressamın görüş açısı bilinmez fakat padişahın nasıl göründüğü önemlidir.

Minyatür sanatında ilk imzayı atıp kendini var eden kibirli ilk nakkaş Levni'dir. *(Gördüğünüz gibi tarihe kalanlar hep kibrin askerleri oluyor!)*

Ayrıca üç boyutlu bir resim, dünyayı ve suretleri birebir kopyalamak olur ki bütünüyle İslâma aykırıdır.

"Tek yaratıcının Allah olduğu ve onun yarattığı üç boyutlu varlıkları kopya etmenin doğru olmayacağı" şeklinde fetvalar vardı. Gene de minyatürde perspektif kurallarının din adına değil, padişah korkusuna bağlı olarak uygulanmadığını söylemek daha gerçekçi olacaktır...

Benliğimizi abartıp, figüratif açıdan hayatın en büyük yerini kaplamaya çalışır ve dünyayı arkamızda küçültürsek, ticarî olarak kazançlı çıkabilir ama şeytana yaklaştığımız için ahiretimizi kaybederiz.

İkisinden birini seçmekte serbestiz! Eğer iki gurup denek maymunuyla bunu inceleyebilseydik hangisinin seçileceğini bize onlar bile gösterirlerdi ama insanın aklı başka türlü çalışıyor... Hayırlısı olsun, memlekete bu da lazım, fikre saygımız var.

İnsanlar Beyninin Yüzde Yedisini Kullanıyormuş Hindistan'da Meditasyonla Yüzde On Beşini Kullanan Adamlar Varmış Eğer İstersek Biz de Yaparmışız...

Josef Kirschner'in *"Savaşmadan Kazanmak"* kitabında bir bölüm var ki; Kişisel Gelişim kitaplarının, anlatılan *"gelişim öyküleri"*nin ne kadar komik olduğunu göstermeye yetiyor: *"Geçtiğimiz haziran ayında, doktorum böbreğimde taş olduğunu söyledi. Daha sonra bir ürologa muayene oldum ve bu böbrek taşının tehlikeli ve zarar verici bir boyuta ulaştığını, ameliyat olmam gerektiğini öğrendim. Evime döndüm ve böbrek taşıma şöyle dedim: Bak, sevgili böbrek taşım, biliyorum ki sen içimde barınmaktasın ancak buna sinirleniyorum, çünkü senin bir suçun yok bu konuda. Ayrıca gün ışığına çıkmak için can attığını da biliyorum. Yalnız, beni de anlaman gerekiyor. Unutma! Sana asla kızmıyorum, sen de benim bir parçam sayılırsın artık. Senden sadece bir isteğim var, lütfen dışarıya çıkarken bana acı verme!"*

Böbrek taşıyla sohbetleri tam altı gün sürüyor ve kendisini, beynini sadece böbrek taşına konsantre ederek onun acısız bir şekilde dışarı çıkmasını başarmış!

Bizlere daha önce *"çiçeklerinizle konuşun"* diye baskı da bulunan Batı, sanırım şimdi organlarımızla muhabbete girmemizi öğütlüyor. *İyi ama bazı organlar var ki onlarla iki çift laf etmek mümkün değil.*

- Odanda kiminle konuşuyordun Tom?

- Fıtığımla anne! Onu belime şikâyet ediyordum...

- Sen iyi misin Tom? Bu sıralar ses filân işitmiyorsun değil mi? İstersen bir psikologla görüşelim.

- Fikir ondan çıkmıştı zaten anne!

Derdini paylaşmak isteyen herhangi bir insana *"Valla kardeşim bunu kendi beyninde yenmelisin..."* diye akıl verip başımızdan savarız. Aklın, beynin, bilimin abartılarak önemsendiği bu çağda en hayatî organın kalp olduğu unutuluyor çünkü kalp, onlara göre sadece vücut mekâniğini çalıştırıyor ama beyin genel koordinatör!

Var olan bir beyini çalıştırarak sağa sola kazık atmak başarı değil ki! Bir organımız çalışıyor diye niçin sevinelim.

Beyinde akıl olsaydı bu kadar çalışır mıydı. Demek ki en akıllı beyin, hiç çalışmayandır, oturduğu yerden yönetebilendir!

Afrikalılara piyano çalmasını öğreten kapitalizm, sınır tanımıyor. Kişisel Gelişim ve *"Düşünce Koçları"*yla el ele verip organları daha fazla çalıştırtmanın peşine düştü... Üstüne oturmak için yaratılmış kıçımız bile onların performans manyaklıkları yüzünden minder görmedi.

Modern kapitalistlerin, beyinden sonra çok çalışmasını serpilip büyümesini istedikleri ikinci organ, malûmunuz cinsellik organıdır... O, çok çalıştıkça beyin daha fazla mesaiye kalıp kendini geliştirecek, para kazanacak ve haylaza malzeme tedarik edecektir.

Hindistan'da beyninin yüzde onunu, on beşini kullanmayı beceren gurular incir ağacının altında medite olmuş, suya bakıyor. Ya siz? Yüzde üçle beşle gece gündüz elinizde çek senet koşturup duruyorsunuz.

Kitapları milyonlar satan; beynin gücüne inanan, Kişisel Gelişim dehası adamlar, deri koltuklarında gerinip akıl verirken: *"Kendi kendinizi övün, kendi kendinizi küçültücü konuşmalar yapmayın..."* diyorlar. Kendi reklamınızı iyi yapmak için çok çalışmanın önemini de vurgulamaktan kaçınmıyorlar.

Güya; aynanın karşısında yüksek sesle kendimizi överken buna kendimizi inandırma provaları yapacakmışız! Çünkü; *"Sıradan bir insan olmadığımıza"* beynimiz böyle ikna olurmuş! Vahşi simülasyona, çılgınlığa, deliliğe bakar mısınız? Şimdi, bu beyinsizlerin verdiği akıllara kısaca göz atalım. Gün içinde kendimizle yapacağımız konuşmalar ve soruların şöyle olması gerekiyormuş:

- Önemli bir insan bu durumda telaşlanır mıydı?

- Kendisine saygısı olan biri gibi görünüyor muyum?

- Başarılı insanların konuştuğu gibi konuşabiliyor muyum?

- Önemli bir insan bu espriyi yapar mıydı?

Kendimizi kullanarak kendimizi pazarlayacakmışız! Beynimiz durup dinlenmeden şunlarda yoğunlaşmalıymış: *Daha iyi bir iş, daha iyi bir terfi, daha çok para, prestij, daha büyük güç ve saygınlık...*

Aisopos'tan bir masal anlatmanın zamanı geldi sanırım! Yaban eşeği ile aslan ava çıkmışlar. Yaban eşeği hızlı koştuğu için hayvanları çeviriyor, kuvvetli aslan da onları avlıyormuş. Neyse, akşam olmuş. Aslan, avları üçe bölmüş. İlk payı *"Ben kralım"* diyerek, ikinci payı *"Birlikte avlandık"* bahanesiyle almış. *"Üçüncü paya gelince..."* demiş aslan. *"Eğer, çekip gitmezsen bu da sana bela getirir!"*

Uzayıp kısalmama, aynı seviyede yıllarca kalma korkuları uykularımızı kaçırıyor. Tahsilimiz, servetimiz ve konumumuzdan dolayı önemli biri değilsek, çözüm *"önemli görünmek"*miş!

Karşımızdaki insanlara ve kendimize güven veren çulumuzla psikolojimizi kurtarmanın aptallığına *"imaj"* dediğimiz günden beri sahtekâr ruhlarımızla günahkârlıklarımızı çoğaltıyoruz.

Cebinde beş kuruş olmayan adamlar; telefon markalarını, kiralık araba ve pahalı giysilerini sahte çek gibi kullanarak ticarî, duygusal dümenler çevirip günlerini kurtarırlarken kaç safın canı yanıyor, Kimbilir?

Öncelikle; gururlu, güçlü, kaybetmeyi sevmeyen, güçlü bireyler yetiştirmek gayesindedir olan Satanistler, bahsedilen insan tipi çoğunluğun ötesine geçer ve

muhatap almadıkları zayıf insanların üstüne çökerler... Yaratmaya çalıştıkları seçkinler gurubu onları köleleştirerek konfor masraflarını çıkarmaya çalışırlar.

Modern dünyada bir çok insan; başarı, para, mevki, güç kazanmaya çalışıyor. Bu insanlar güzel evlerde ve bürolarda çok kazanarak yaşamak istiyorlar. Herkes, mutluluk getireceklerini sandığı bu maddî etkenlerin peşinde koşuyor ama bu aslında ilerlemek değil gerilemek oluyor! Taktir edersiniz ki; gerçek ihtiyacımız insanoğlunun cennetteki mutluluğu ve huzurudur!

Sadi'nin *"Bostan"*ından şık bir alıntıyla golümüzü süsleyelim: Adamın biri, ucuna bindiği bir dalı kesiyordu. Bahçe sahibi bunu görüp, gülerek dedi ki: *Eğer bu adam bir kötülük ediyorsa bana değil kendine ediyor.*

Dinlersen, öğüt yerindedir. Sen de kuvvetli omuzlarınla zayıfları yere vurma. Sence, bir arpa etmeyen bir yoksul, yarın bir padişahı Allah'ın huzuruna götürebilir. O günde büyük kalmak istiyorsan, şimdi düşmanına karşı küçüklük etme! Bu saltanat, senden gitmeye görsün; o yoksul senin eteğine kahırla yapışacaktır. Elini zayıftan çek. Yıkılırsın mahcup olursun...

Büyük Sır! Evrene Kıpreşim Gönder, Güç ve Para Rabıtası Yap ki İsteklerin Olsun!

Bir ürünün tanıtımına *"Mutluluğun, Başarının, Daha Çok Satışın Sırları"* fragmanı atılınca, yaratılan merak dürtüsü tüketim coşkumuzu tetikliyor.

Kapağında, içeriğinde, *"sır"* ya da *"formül"* kelimesi geçen her kitap dünyada milyonlarca satıyor... Pazarlama sektörünün ilk kuralı bunlar oldu artık!

Dinen övülen *"sır saklama kabiliyeti"* kişiyi olgunlaştırıp pişirerek hamlığını alır. Evliyalar sırrını söyledikleri an Allah'ın verdiği makamdan düşer. Evliyalığın en büyük sırrı, kendi makamlarını insanlardan gizleyebilmesidir. Çünkü verilen şey yetenek değil, Allah'ın emaneti olan bir makamdır. Kimin malıyla kime hava atıp toplumda saygın konuma geleceksin ki? Mensubu olduğumuz ya da öyle sandığımız İslâm dini; fal bakmayı, tahminde bulunmayı, gaybdan haber vermeyi yasaklamıştır. Ne yazık ki modern dünyada dinin karşısında olan her şey paralel bir dine dönüşmekte gecikmiyor.

Moğol'un biri dağ başında bir dervişi esir alıp pazarda satışa çıkarır. 1000 altına müşteri bulmuşken derviş, Moğol'un kulağına eğilip: *"Satma, ben bundan fazla ederim"* der. Moğol ona inanıp vaz geçer, ertesi

gün tekrar pazara gelirler. Akşama doğru zor bela 5 altına alıcı çıkar. Derviş bu kez Moğol'un kulağına eğilip: *"Çabuk sat, ben bundan az ederim"* deyince; Moğol sinirlenip kılıcıyla onun kafasını uçurur. Derviş yere eğilir, kafasını koltuğunun altına alır, mezarlığa gidip bir çukura uzanır!

Şimdi yukarıdaki paradoksu çözmek için düşünmeye gayret edelim: Bence derviş 1000 altın ettiğini duyduğunda kendinin Allah'ın gözündeki değerini düşünüp kibre kapılarak *"1000 altından çok edeceğini"* ağzından kaçırıyor ve kibirden, üstünlük duygusundan hoşlanmayan Allah'ın makamından düşmüş oluyor.

Derviş pişmandır, günahkârdır, ölene kadar affa uğramayacağını sanır. Bu yüzden ertesi gün; Allah'ın gözünde 5 altın etmeyeceğini idrak ettiğinde canına kast etmiş olur, fakat kellesini koltuğunun altına alarak gitmesinden, öldükten sonra onun affa uğradığını söylersek yanılmış olmayız...

Alimin ve müminin en büyük üç özelliği şunlardır: Susmak. Bildiği şey hayırlı ve faydalıysa insanlarla paylaşacak, kötüyse başkalarına da zarar verip toplumun ahlâkı bozulmasın diye kendine saklayacak. Ve emin olmadığı, bilemediği sorulara *"Ben bunun cevabını bilmiyorum"* diyebilecek.

Ahir zamanda *"Bilmiyorum"* diyebilmek cesaret ister. Bize en uzak konuda bile konuşamadığımız an rütbelerimiz sökülüyor, karizmamız çiziliyor, acısına katlanacak yüreğimiz yok!

Bilemediğimiz sorulara bile *"Emm, Ümm, Eee..."* efektleriyle zaman kazanarak düşünme payı bırakıp çene yapıyoruz.

Modern dünya, bilemediğimiz konular hakkında sesli olarak geviş getirmemize *"yorum"* diyor...

Yorumlar yanlış, referanstan uzak kaynak gösterilmeden yapılmış ve kabul görmemişse *"kişisel yorum"* ya da *"Bence, bana göre, benim fikrim!"* diyerek geçiştiriyoruz.

Var oluş felsefesi, bireycilik, öyle bir kutsal insan yarattı ki kendisi gibi, herkesin *"fikri"* de değerli oldu... Biz kahvede Amerika üzerine konuşsak *"Sallama, ufak at civcivler de yesin..."* derler ama Amerika ya da Orta Doğu üzerine emekli subaylar, elçiler konuşunca *"stratejist"* oluyorlar!

Gündelik konuşmalarımız ve yorumlarımızın çoğunu *'cahilliğimiz anlaşılmasın, bildiğimiz sanılsın'* diye yapıyoruz.

Bilgi Çağı'nda bilmemek ölümle eş değer sayılıyor. Ebu Derda diyor ki: *"Ya âlim ol, ya öğrenci ya da dinle, asla başkasına meyletme yoksa helak olursun!"*

Ortalık kendini biliyor sanan, yarım akıllı câhillerle dolu. Öyle bir câhillik çeşidi ki bu; *"Câhil olduklarına işkenceyle bile inandıramazsınız onları!"* Konuşanı da dinleyeni de helak ediyor, sadece dinlemeyen kurtarıyor ruh sağlığını!

Televizyonlar, gazeteler, radyolar, üniversiteler, kitap rafları kuşatma altında. Cehalet hiçbir dönemde

böyle hızlı yayılmamıştı... Ben, tehlikeli virüslerin ancak bu kadar hızlı davrandıklarını biliyorum... *(Demek ki yarım bilmişlik pis bir mikrop!)*

Çok bildiğimizi saklayıp, *"Susmayı becerebilme erdemi"* gösterdiğimizde bizi kibre itekleyen *"kendini beğenmiş şeytan"* kahrolur.

Bilgi; şan, şöhret, makam, mevki, para ve güç getirir. Siz bilginizi iyi pazarladığınız zaman bildikleriniz konfor enstrümanına dönüşür, bilgi de dünya malı olduğundan dolayı onu yüceltmekten kaçınmalıyız.

Bir diğer bilgi şansımız kalıyor o da *"gayb"* bilgisidir ki zaten o da Allah'ın malıdır. Öyleyse bir zanaatla uğraşırken edindiğimiz zanaat bilgisinden başka helâl bilgi şansımız yok. Karın doyurma bilgisi, zanaat bilgisi hepimize helâl, bilin bildiğiniz kadar, kim size ne diyebilir?

Konuşmalarımızın çoğunu tartışmaya çevirip karşımızdaki insana üstünlüğümüzü kanıtlamaya çalışıyoruz. O zaman konuşmalarımız amacından sapıp rant hâline geliyor, kulluk ve tevazu raconu yara alıyor. Kişisel Gelişim kitapları; *"Konuşmalarınızda yenilmeyin, câhil göründüğünüz an güven kaybına uğrarsınız, kimse kendisinden güçsüz birini dinlemek istemez, oysa siz daha fazla bildiğiniziz ispatlayamazsanız karşınızdaki müşteriyi kaybedersiniz..."* diyor... Bakalım Nur Suresi 21. ayette Allah ne diyor: *"Ey iman edenler! Sakın şeytanın izinden gitmeyin. Her kim şeytanın peşinden giderse bilin ki o kendisinden hep fena, çirkin ve meşru olmayan şeyleri yapmasını ister."*

"Hiç kimse gaybdan haber veremez" ayeti, bazılarınca çarpıtılarak *"Gaybı kimse bilemez"* şeklinde yorumlanıyor.

Örneğin; peygamber efendimizin her şeyi bildiğine ama bu bilgiyi sızdırmadığına inanıyorum. Bir gün torununun gırtlağı kesilecekmiş gibi onu gıdığından okşayarak severdi... Peki: *"Benim bildiklerimi bilseydiniz hiç gülmez hep ağlardınız"* sözüne ne diyeceksiniz?

Gaybı bilmek değil, gaybı deşifre etmek, pazarlamak yasaktır. Bilmemek rahatlıktır ama bilmenin yükünü çok az insan taşıyabildi.

Bugün herhangi bir köşe yazarı yılda üç yüz makale yazar ve biri tutunca, elindeki kutsal fotokopilerle: *"Bakın ben söylemiştim!"* diye kanal kanal gezerek kahinliğini ispatlayıp fiyatını artırmanın yolunu arar.

"Affedin ki, bağışlananlardan olasınız" demiyor mu Kuran-ı Kerim? Başta, anlatılınca topluma zararı olabilecek kendi günahlarımız olmak üzere, başkalarının günahlarını, hatalarını örtmek müslümanın görevidir.

Hatalarımızı kimsenin bilmesine gerek yok... Bunu da *"Oysa Allah, onların gizledikleri şeyleri hep bilmektedir."* Muhammed Suresi, 26. ayetin ışığında tefekkür edip satırlarımıza devam ediyoruz.

İnsanoğlu başkasının iyi vasıflarını gizler ama hatasını, ayıbını bulduğu zaman onu duyurmakta gecikmez. İçimizdeki journalci, bir adamı karalayıp gözden

düşürürken kendimizi aklama duygusuyla reklam şansını kullanıyor.

Ebu Rafi Eslem'den aktarılan rivayete göre, peygamber efendimiz şöyle buyurdu: *"Kim bir ölüyü yıkar, ondaki hoş olmayan hâlleri gizlerse, Allah o kimseyi kırk defa marifetle ödüllendirir."*

Ölü savunmasızdır, Allah'ın emanetidir. Bulduğumuz ayıbın artık ona bir zararı da olamaz öyleyse bu sır ölüyle bizim aramızda kalırsa hayırlı olur. Aslında her sırrı, o an öldürüp cesedini yüreğimize gömmeliyiz. Bu erdeme ulaşabildiğimiz gün, *"Sır saklama"* kabiliyetimizden dolayı makamımız da yükselecektir.

Kişisel Gelişimciler, stratejistler, politikacılar ve köşe yazarlarının hemen hepsinin avuçlarında sakladıkları bir sır var...

Sır sahibi kişilerin *"Reyting rekortmeni"* olduğu bir gezegende diğer insanlar çantalarındaki Dolarlarla onların peşinde geziyorlar. *"Sırrım var!"* diyen, köşeyi bir gecede dönüyor. Bu nasıl sır ki Migros'larda satılıyor, anlamadım gitti!

Ben de bir ağzımı açsam ortalık birbirine girecek ama şu ortamda borsayı çökertmek istemiyorum... Şahsın isim ve soy isminin ilk harflerini verip geçiştiriyorum: *"N-G"* şimdilik bu kadar... Israr etmeyin canım! Aaa...

Nöronun, bir sinyali gönderme süresi, bilgisayar düğmesine göre bir milyon kere daha uzundur ama

beyin buna rağmen bildiği bir suratı bir saniyeden kısa sürede tanıyabilmektedir.

Bu en güçlü bilgisayarların bile yapamayacağı bir şeydir. Beynin bu hıza ulaşabilmesi, adım adım giden bilgisayardan farklı olarak, milyarlarca nöronun soruna aynı anda saldırmasından ötürüdür. Şimdi bu koskoca güç bizim emrimiz olduğuna göre neden istediklerimize sahip olamıyoruz? Değişikliği yaratmanın ilk adımı neyi istediğinize karar vermektir, o zaman rüyalarınızı süsleyen isteklerinize doğru ilerleyebilirsiniz...

İnsanı, aklı ve beyni tanrılaştıran modern dünyanın Kişisel Gelişimcileri bilimi de arkalarına alarak saçma sapan bir *"Çağdaş Büyü Hurafesi"* yarattılar ama kendileri de farkında değiller! Gördüğünüz gibi kataloglarına bakıp bakıp iç çektiğimiz bir arabaya sahip olmak isterken yukarıdaki paragrafı bilmemiz gerekiyormuş!

Kırkayak hayvanına *"Nasıl yürüyebiliyorsun?"* diye sormuşlar, kırkayak o günden sonra bir adım atacakken hareketlerini düşünmeye başladığı için yürüyemez olmuş!

Yellenmek için beynin 3200 nöronu mesaiye kalıyorken her haltı düşünürsek embesil gibi ortalıkta geziniriz.

Peki siz iki hidrojen ve bir oksijenin yan yana gelmek için dünya büyüklüğünde bir makinenin icat edilmesi gerektiğini biliyor musunuz?

Bir damla su için kâinat el ele veriyor ama siz Allah'ın en büyük nimeti suyla *hanüsünüzü* yıkıyorsunuz! Emeğe saygınız yok mu?

Bakın, su nedir? Su: H_2O'dur. H:İki yaratılmışın, ayrı kimliğin onda buluşmasıdır yani tevhittir. Kitlesel su: *Deniz, göl, okyanus, bir bardak su...* H_2O'ların toplanmış hâlde, kitle büyüklüğüne göre tevhididir, zerrelerin birleşmesidir...

Suyun dalgası, ehli tevhidin; rüzgâr, arz hareketleri ve diğer görünen unsurların müdahalesiyle tefrike kaçmamak için verdiği mücadeledir.

Tevhit: Zerrelerin veya farklıların birleşmesi, bir olmasıdır. Tefrik, bir olmuşların birleşmiş, tek vücut olmuşların ayrılıp tek tek durmalarıdır yani, ayrı olmalarıdır...

Gelelim oksijene. Oksijen *O*'dur! *O, Hu*'dur! Hu; halıktır, halk edendir, yani Allah'tır, esma ve sıfat olarak 99'dur. Esmaya sıfat derken dilim sürçtü zannetmeyin! Hayır... Esma, her ne kadar Türkçe'den etkilenerek *'İsmin çoğulu'* gibi anlaşılmışsa da esma; halık olan, hak eden Allah'ın halk ettiği mahlûkundan insana kullanabilme müsaadesi verdiği zatına mahsus *' yapabilirlik'* gücü yetkisinin, yani sıfatlarının isimleridir.

Allah'ın adı, Allah'tır... Tarifi, *HU*'dur... *(O)* işareti sıfatıdır... Allah, mekânda mevcut olduğu gibi isimde de Allah adıyla zikredilir ve bilinir. Allah *bir*dir. Zatıyla, sıfatlarıyla, zahiriyle, ismiyle *bir*dir. Bütün ayetlerini *bir*liğiyle *bir*lemiştir! Bir olarak halk etmiştir, seri üretim yapmamıştır, yarattığı her şey orijinaldir ve *bir*dir!

"Her insanın parmak izi farklıdır" diyorlar. Hayır, ayrıdır! Farklılık, benzerliğin nüansıdır, yani cüzi kısmı, ama Allah *bir* olduğu için her şeyi *bir* yaratmıştır.

Her yarattığı ayeti *bir*dir ve kendisinin ispatıdır, yani sadece burun, parmak izi değil; derinin bütün zerreleri, saçı, tüyü, kılı, kaşı, gözü farklı olmak üzere iç organların da tamamı orijinaldir. Benzeri, kopyası, serisi yoktur...

Organ nakli için yapılan modern tıp çalışmalarında da aynısını değil yakın olabilecek, tevhidi ve *bir*leşmeyi sağlayabilecek uyumlu organı tespit ederler, çünkü Allah *bir*dir ve her şeyi de *bir* yaratmıştır! Allah, tek değil *bir*dir! Teklik, çiftin alternatifidir ama *bir*lik özeldir!

İnsanın en gerizekâlı organı beyindir ve size bunu kendi beynimle ispatlamak üzereyim.

Zekâ, *Çalışmadan geçinmenin bir yolunu bulmaktır.* Öyleyse yirmi dört saat çalışan bir organın zekâsından bahsetmek aptallık değil mi? Şimdi isim vererek rencide etmek istemediğim, dünyanın en büyük zevklerini tattıktan sonra köşesine çekilen takdire şayan organlar var.

Evet; madem bilim, her şeyin peşinden koşturuyor bakalım bir daha huzur içinde su içebilecek misiniz? Suyun sesi, ayrı ayrı zerrelerin muhabbeti sevgiye, sevgiyi aşka, aşkı tevhide çevirerek oluşturdukları vahdaniyetin dış etkenlerle birbirinden ayrılmaya çalışmasına, maşuğundan ayrılmamak için tevhitten tefrike düşmemek için gösterdiği tepkinin çığlığıdır.

Böylece su sesi, aşkın sesi olduğundan dinleyenleri iç dünyasına götürür. Bütün mahlûkatın özü *bir* olduğundan, aşkı aynı hissettiğinden, su sesi rahatlatır ve huşu verir, etkiler...

Kişisel Gelişimci dehalara göre: *"İnandığımız zaman beynimiz o şeyi yapmanın yollarını bulurmuş!"*

Ayrıca bu deney sadece bir şeyi gösteriyormuş: *"Bir şeyin imkânsız olduğuna inanırsanız, beyniniz bunun neden imkânsız olduğunu ispatlamak üzere çalışmaya başlar ama bir şeyin yapılabileceğine inandığınızda, gerçekten inandığınızda, beyniniz onu yapmak üzere çözümler bulmanıza yardım etmek için çalışmaya başlar."*

Kanepelerinize uzanıp patlamış mısırlarınızı yanınıza alın, hep birlikte şunlarla biraz eğlenelim.

Fikrin, beyinde oluştuğunu söylüyorlar! Beyin, fikir oluşturma mekânı değil, yaratıcı tarafından ilmin doldurulduğu, tabiri caizse, oda oda bölünmüş, merkez hâline getirilmiş bir arşiv veya *"Hard Disk"* görevi yapan mekânizmadır.

Beyin hücreleri; ilmin hapsedildiği, stoklandığı hücreler, beyin dışından uyarılmadan hiçbir fonksiyon gösteremezler. Ancak, beyin dışındaki mekânizma hangi hücreyi uyarmışsa, o hücredeki bilgi fonksiyonunu yerine getirir... Bir ceket düğmesini iliklemek için 700'ün üstünde hücre uyarılır.

Öyleyse beyin; kendi başına bir işlem yapmıyor, beyni uyaran mekânizma, beyni aktif hâle getiriyor. Bu da

bize göre; akıl, nefs, gönül, irade, bazen şeytanın telkinleri...

Karar alıp faaliyete geçen bir mekânizma var! Akıl, dediğimiz şey bizim idrakimize göre âlim sıfatından bilinenlerin yüklendiği zahir bilgilerle kullanımı öğrenilen ve hayatta uygulanmak için yaratılmış bir ayettir.

Örneğin; hard diske bilgiler yüklenmiştir. Bir mucit kullanıyorsa icat yapar, hizmete sunar. Bir *"Hekır"* kullanıyorsa o bilgilerle diğer insanların çalışmalarına zarar verir, yani; rahmani yaşantıyla aklı kullanırsak, aklı iradeyle birleştirirsek rahmani kullanmış oluruz.

Aklı, *"nefsi emare"* ve *"şeytan"*la birleştirirsek zararlı kullanmış oluruz, yani; aklı iradeyle ve şerefli nefisle birleştirerek kullanırsak *"sevap"* denen şeyi kazanmış oluruz. Şeytanla, nefis ve nefsi emare ile kullanırsak *"günah"* denen şeyi kazanmış oluruz. Öyleyse Allah, yarattıklarını cezalandırmıyor. Yaratılanlar, kıyametteki hâllerini kazanmış oluyorlar!

Allah, âdildir. Bütün yarattıklarının hakkını aynen verendir! Kalp, ise iki anlam taşır. Kapakçıklarında olduğu gibi; biri boşaltır diğeri doldurur. Kalp ifadesi; akıl, gönül, nefs muhakemesinin yapılıp iradeye fikir pompalama aşamasına getirme eylemine karşılık gelir.

Gönül ise, Rabbimizin mekânıdır! Kabenin gövdesidir! Adem'in insan oluş adresidir. Bilinenin bilindiği adrestir. Maddeyle mânânın buluştuğu yerdir. Adem'in Muhammed olduğu yerdir...

Gönül kirlenmez, çünkü gönül zahir etki ve dolgulardan müstesnadır, Rabbin mekânıdır. Gönül, hakla irtibatlıdır, hakka ve doğruya hükmeder. Akıl ve nefis gönül ile irtibata geçirilebilirse akıl; aklıselim, nefis, en azından izzet-i nefis makamı kazanır. Gönül, akıl ve nefis işbirliği ile yapılacak bütün ameller rahmani olur. Şeytanı müslüman eder!

"Sır" adlı kitaptan bazı alıntılar yaparak Kişisel Gelişim adı altında nasıl güce ve paraya tapınan, manevîyatı yitik nesiller yetiştirilmeye çalışıldığını gözler önüne sereyim:

"Zenginliğin manevî bir şey olmadığına inandırılarak yetiştirildiniz... Zenginlik ve başarı doğuştan hakkınız ve yaşamınızın her alanında, büyük olasılıkla hayâl edebileceğinizden daha zengin olmak için anahtarı elinizde tutuyorsunuz. İstediğiniz bütün iyi şeyleri hak ediyorsunuz ve hayatınıza çağırmayı bildiğiniz takdirde, evren hak ettiğiniz bu güzellikleri size verecek...

Allah'ı, peygamberi, şeyhi düşünerek, bir noktada yoğunlaşıp zikrederek feyz almaya, manevî iletişim tarzına *"rabıta"* diyoruz.

Hatırlayacak olursanız, kitap boyunca anlatmaya çalıştığım bir kavram vardı: *"Paralel Dinler!"* Modern kapitalizm, Kişisel Gelişim bütün tarzını dinlerden yaratıyor ama dine inanmamaya devam ediyor.

Bütün doğru yolların yanındaki yollardan şeytanın araçları geçiyor, iki saniyelik bir dikkatsizlikte dinden imandan olabiliriz...

Tasavvufun uygulamalarından ve yöntemlerinden olan rabıta, Kişisel Gelişim kitaplarında *"çekim yasası"* olarak lanse edilip anlatılıyor. *"Çekim yasası"*nı zenginlik ve güç için kullanıyorlar. *"Rabıta"*da ise zikir ve ibadetle *"Bağışlanmak, yoldan çıkmamak, cennet."* istenir...

Bakın, *"Secret"* kitabına göre *"çekim yasası"*nı kullanarak *"evrene titreşim"* gönderip neler istiyormuşuz:

- Parayı kendinize çekmek için varlığa odaklanın. Parasızlığa odaklanarak, hayatınıza para getirmeniz olanaksızdır.

- Hayâl gücünüzü kullanarak sahip olmak istediğiniz paraya zaten sahipmiş gibi yapmanız faydalı olacaktır. Servet sahibi olmaya dair oyunlar oynayarak kendinizi para konusunda daha mutlu hissedersiniz ve siz kendinizi mutlu hissettikçe para hayatınıza daha çok akar.

- Düşüncelerinizi değiştirin, parayı düşünün.

- Güce dair sır, onun bilincinde olmaktır.

- Çok isteyin; evren isteklerinizi yerine getirmek için kendisini yeniden düzenlemeye başlayacaktır.

Evet! Karşınızda lise bitirmiş eşek kadar bir adam var, bu kadar saçmalık yeter. Evren sizin isteklerinizin katalogu değil ki durup dinmeden size versin? Ayrıca *"evren"* ne ki? *"Tanrı"* deyin. *"Allah"* deyin, bir şey deyin anlayalım.

Nedir bu evren?

"İstemek, istememek, istememeyi istemek" konularında tasavvufun büyük âlimleri Kuran'ın ışığında yüzyıllarca emek vermişler, kafa patlatmışlar. Allah, *"Benden dünyayı isteyene dünyayı, ahireti isteyene ahiret veririm"* diyor.

Dünyayı isteyene büyük bir ceza olarak hemen verilmesi *"Çekim Yasası Kuralı"*ysa itiraz etmiyorum ama ahireti istemek büyük ibadetler, güçlükler ve fukaralıklarla mümkündür.

Madem aklına, beynine, zekâsına, gövdesine tapınan kendini beğenmiş bencil bireylersiniz hadi *"kıpreşim"* gönderip cenneti hak edin de göreyim!

Konuyla ilgili bazı hadisleri hatırlatmak istiyorum: *"Dünya hayatı, ahiret yanında az bir faydalanmadan başka bir şey değildir."* Peygamber efendimiz başka bir hadisinde de şöyle der: *"Her kimin ki en büyük gayesi dünya olursa, Allah o kimsenin amaç ve arzularını birbirinden ayırır. Onun fakirliğini gözleri önünde kılar. Bu kimse dünya nimetlerinden kendisine kısmet edilenden başka bir şey elde edemez, fakat kimin en büyük gayesi ahiret olursa, Allah, onun işlerini bir araya getirir. O kimsenin kalbine zenginlik verir ve dünya o kimseye gelmek zorundadır."*

Kişisel Gelişim ikonalarından olan, *"Mutluluk ve Zenginlik Yolları"* kitabının bazı bölümlerine göz atıp eğlenmeye devam edelim:

"Kutsal kitaplar şunu öğretirler: Bir insan, düşündüğü gibidir... Budha, şöyle öğretmiştir: Olduğunuz her şey düşündüklerinizin bir sonucudur... Marcus Aurelius: Haya-

tımız, düşüncelerimizin meydana getirdiği bir şeydir. W. James ise: İnanç, hakikati meydana getirir... demiş..."

Kuran-ı Kerim'in *"Beni zikredin ki ben de sizi anayım."* Bakara, 152. ayetine karşılık, bakalım şeytanın tasavvufunu yazan bu adamlar ne diyor:

"Mutlu yani zengin olmak istiyorsanız, kafanızı zenginlikle ilgili cisimlere açın. Dergilerden kesilmiş resimlerden bir albüm meydana getirin. Pahalı arabaların, lüks evlerin, pahalı eşyaların, elbiselerin, değerli mücevherlerin veya sizce zenginlik neyse onun resimlerini bu albüme koyun. Kafanızı zenginliğin değerli gayelerine açın. Her ay, bankadaki hesabınıza para yatırın. Git gide değerlenen hisse senetlerinden az miktarda da olsa, alın. Hisse senedi alacak durumda değilseniz, hayâli olarak alabileceğinizi düşünerek listesini yapın. Her hisse senedinin günlük takibini yapın, gazetelerden dalgalanmaları izleyin. En önemli ekonomi dergilerine abone olun, kafanızı sürekli maliye, para ve zenginliğe karşı açık tutun. Müşterisi olduğunuz bankacılarla dostluk kurun. Şehrinizdeki ileri gelen zenginlerle tanışın, dost olun, onların gittikleri mekânlara gidin. Kafanızda daima bununla ilgili cisimler, hayâli resimler eksik olmamalı."

Gördüğünüz gibi, modern olarak kurulan paralel dinde *"Alamazsanız, yapamazsanız da almaya, yapmaya niyet edin"* vurgusu yapılıyor. Niyet, ibadetin karar ânıdır. *"Şehrin ileri gelen zenginleriyle dostluk kurun, mekânlarına uğrayın"* derken de sanki Allah dostlarının arkasına düşen müritlere işaret ediliyor.

Şeytanın suflesiyle yazılan Kişisel Gelişim kitapları sayesinde paranın modern çağda tanrılaştığına ve güç dininin büyümesi için nasıl canhıraş çabalandığına şâhit oluyoruz.

Çoluk çocuğumuz bu kitaplardan okuyup dünyayı, dünya hayatını oyuncak sanabilirler.

Nitekim, En'am Suresi 32. ayet belki de söylediklerime destek olacak: *"Dünya hayatı bir oyundan, bir oyalanmadan başka nedir ki? Elbette ahiret yurdu, korunan muttakiler için daha hayırlıdır. Hâlâ akıllanmayacak mısınız?"* Ya da Hacc Suresi, 31. ayetten nasiplenelim: *"Allah için, O'na şirk koşmayan hanifler olun. Her kim Allah'a şirk koşarsa öyle olur ki sanki gökten düşmüş de kendisini kuşlar kapışıyor veya rüzgar onu ücra bir yere sürüklüyordur."*

Şeytandan, şeytanî düşüncelerden destek alarak yollarında ilerleyen modern çağın rahipleri, okuduğum kadarıyla Kişisel Gelişim kitaplarıyla satanizmin ayetlerini farkında olarak ya da olmayarak topluma yayıyorlar.

Conrad Robury'nin *"Şeytan"* adlı kitabındaki *"21 Satanik Hedef"*in bazılarını okumak ister misiniz?

- Acınacak şeye veya güçsüzlüğe saygı duyma, çünkü onlar güçlüyü hasta yapan bir hastalıktır.

- Mutluluğu galibiyette ara.

- Teslim olmaktansa ölümü göze al.

- Kendine yaslanarak yükselmesini öğren, böylece sen her şeyin üstesinden gelirsin.

- En büyük amacın güçlülük olsun.

Peygamber efendimiz diyor ki: *"Dünya muhabbeti, ona ihtirasla bağlanmak, her çeşit yanılmanın başıdır."*

Kafamızı zenginlikle ilgili cisimlere açık tutup para rabıtası yaptığımız an İslâm ile ilişkimiz kesilir. Çünkü İslâmda hem put hem de şirk yasaktır. Anılmaya ve unutulmamaya lâyık tek şey Allah'tır. *"Ey Müminler! Allah'ı çok anın. Sabah akşam tespih ve tenzih edin. Sizi karanlıktan aydınlığa çıkarmak için üzerinize rahmet ve bereketini gönderen O'dur."* (Ahzap, 41)

Sırası gelince kutsal kitaplarla, ibadetlerle, hadislerle, peygamber efendimizin sünnetleriyle dalga geçen, aşağılayan insanlar farkında olmadan 1400 sene öncesinin fikir ve eylemlerini kendi paralel dinlerine nasıl da uygulayıp hava atıyorlar.

Hepimiz, işlere sağ elle başlamanın, adımlarımızı sağ ayakla atmamızın peygamber efendimizin sünneti olduğunu biliyoruz. Çünkü önce sağ adımınızı attığınız vakit kalbinizin üstüne düşmezsiniz ve sırt üstü değil öne doğru, genellikle sağ kolunuzun üstüne düşersiniz.

Bakın, Kişisel Gelişim kitapları bunu neresinden anlamış: *"Öne doğru düşün! Herkes gayesine doğru giderken yolda tökezler. Bazen düşersiniz, düştüğünüzde ayağa kalkın, hemen kalktığınızda en azından kaybettiğiniz zamanı kazanmış olursunuz..."*

Güce tapınan Kişisel Gelişim tarikatı: zayıfı, güçsüzü, fukarayı aşağılayıp duruyor ama asıl gücün kimde olduğunu bilselerdi dudakları uçuklardı:

Bir gün kurdun biri; dakikalarca koyunu kovalıyor ama yakalayamıyor, diğer kurtlar gülüyorlar ona. Kurt, nefes nefese diyor ki; *"Koyun, canını kurtarmak için koşuyordu ben ise karnımı doyurmak için, yenilgim bundandır."*

Bir de *"Ölmüş eşek kurttan korkmaz"* sözüne istinaden dipten tavan yapma teorisi var ki kaybedecek şeyi kalmamış zayıfın gücünü anlatmaya ziyadesiyle yeter sanırım.

Pozitif Olun Eşek Sıpaları

Araba, ev, kadın resimlerini bir albümde biriktirip iç geçirerek para rabıtası yapmanız gereksiz, çünkü aldığın nefesi verip veremeyeceğinin garantisi yok!

Her isteyen istediğini; çok isteyerek, evrene titreşim göndererek elde etmiş olsaydı, şu an bir çok sinema yıldızı güzel kadın üç milyar erkek tarafından hamile kalmıştı.

Geçmişe takılmanın bir anlamı yok, zaten o bitti gitti. Varsa günahlarınız tövbe edin, bu kadar!

Çirkinliğinize, parasızlığınıza, yeteneksizliğinize kafayı takmayın ama üçüne birden sahipseniz Allah kurtarsın.

Kibarlıktan, nezaketten, sakin konuşmaktan, alttan almaktan dem vuran Kişisel Gelişim kitapları bilime yenildi:

Bilimsel olarak *(Bakın bilimsel olarak diyorum, sizde bilime iman yok mu?)* maalesef; konuşurken sinirlenen ve sürekli küfürle karşılık verip kafasını duvarlara vuran insanlar doğruyu söyleyen salaklarmış.

Fukara insan bir tek ekmeğin kaygısındadır. Oysa ki padişah bir ülkenin gamını çeker. Fukara, ekmeği bulunca öyle bir uyur ki görenler onu sultan sanır.

Bahsettiğimiz kitaplar; hep kazanmak ve kaybetmemek için *"Sanki olmuş gibi düşünün"* diyorlar.

Ancak o zaman hayâl perdemizde oynadığımız başrolleri gerçek hayatta da oynayabilirmişiz. Çünkü insan *"Düşündüğü gibi"*ymiş!

Nasıl bir insan olmak istediğimizi hayâl ederek, hayâlimizdeki resimleri canlandırıp kazanacakmışız... İkinci adımda *"sanki olmuş gibi"* nin çalışmaları başlıyor.

Kopmeyer, kitabında diyor ki: *"Daima başarılı bir tavır takınmalısınız, sanki başarıya erişmişsiniz gibi düşünmelisiniz, eğer zengin olmak istiyorsanız, daima zengin düşünmelisiniz, sanki olmuş gibi hareket etmelisiniz..."*

Kişisel Gelişim kitaplarıyla nasıl; kişilik kayıplarına, şizofreniye adımlar attırılıyor görüyorsunuz değil mi? Eskiden toplumda *"Ben tavuğum, ben kuşum, sineğim, vızzz..."* diye koşturan şirin deliler olurdu.

Modern zamanlarda ise deliler *"Trafik polisi, Napolyon, mit, İsa, başbakan, general ya da uzaylı oluyor..."* Kibir Çağı'nın, *"olmadan oldum sanma delileri"* Don Kişot kaderi yaşıyor!

Kibri patlayan Don Kişot'lar; yıllarca kafasının içinde resimler canlandırıp üstümüze yıkılıyorlar.

Paranoyaklarda izlenen; görüntü, ses sanrıları Kişisel Gelişim kitaplarında başarı ve güç için ilâç olarak sunuluyor. *(Bu arada "paranoyaklarda izlenen" cümlesini kurarak tarihî bir espri yapmışız da farkında değiliz!)*

Piyasa kitapları okumaktan çıldırıp, kahraman olabilmek için kendine düşman bulamayınca yel değirmenlerine saldıran *"Don Kişot"* Batı uygarlığının şizofrenisini kaç yüz yıl önce haber etmiş ama biz anlayamamışız!

Amerika'nın *"Bütün müslüman ülkelerde nükleer silâh var!"* paranoyasını yeni çözdüm dersem yalan olmaz! Emile Ajar da *"Piton"* adlı romanında halüsinasyon konusunu müthiş işlemiştir ve *"Tutunamayanlar"* romanının hasta kahramanı *"Olrich!"* adlı bir içsesle konuşur. Hepsini yeniden okumakta fayda var.

"Mutluluk ve Zenginlik Yolları" kitabının fukara yazarı, dünyada üç tip insan vardır diyor:

1- Her şeyi başarıyla yapanlar.

2- İtiraz edip engelleyenler.

3- Her şeyde başarısızlığa uğrayanlar.

B. Akyürek'in Notu: *"Her şeye itiraz edip engelleyenler"* referandum manyağı Fransızlardır. Her haltı halka sorarlar, sonra da halk yüzde onluk çağdaş partiyi değil de başkasını seçince seçimi iptal ederler ama bunu da halka sorarlar.

"Her şeyde başarısızlığa uğrayanlar" embesil Amerikalılar mı acaba? Bugüne kadar Hollywood harici bir zaferleri yok gibi!

Geriye; *"Her şeyi başarıyla yapanlar"* kalıyor. Bunlar da bizim *"Çılgın Türkler"* galiba! Bir şey güzel yapılmayınca bile ordunun müdahalesiyle yapılan işin güzel olduğuna ikna ederler .

"Mutluluk ve Zenginlik Yolları" kitabı, daha sonra satırlarına devam ederek şöyle anlatıyor:

"İnsanlar bazı şeylerin yapılamayacağına inanmakta ısrar ediyorlar! İmkânsız bir şey başarılır başarılmaz hemen yeni bir imkânsız şeyi işaret ediyorlar!

(E, ne güzel işte sizin salak dedikleriniz olmasa bilim ilerlemeyecek demek ki!)

Aslında iyileştirilmesi imkânsız olan tek hastalık, bu *"yapılamaz"* vebası! Bu, hiç çaba göstermeyen ve ilk güçlükte şüphelerinin haklı çıktığını düşünerek her şeyi çabucak yarıda bırakan kimselerin başarısızlığının sebebi bu.

*"Yapılamaz vebası"*na karşı bağışıklığı olan, kendine güvenen bir çok insan olduğu için, her gün bir sürü imkânsız şey başarılıyor! Ödülü de çabucak erişilen zenginlik ve şöhret!!!

"Zenginlik ve şöhret" derken nasıl ağızları sulandırıyor, nefisleri kışkırtıyor, nasıl pornografik bir dil kullanıyor görüyor musunuz?

Bir inci de *"Büyük Düşünmenin Büyüsü"* kitabından aktarıyorum:

"Başarılı insanların hayatını incelediğinizde şunu keşfedersiniz: Sıradan bir insanın öne sürdüğü tüm bahaneler, başarılı insanlar tarafından da ileri sürülebilecekken, sürülmemiştir!"

Vay anasını be! Başarısız insanın *"sıradan insan"* olduğunu öğrendik değil mi? Yetinmesini bilen, nefsini tutan, şehvetle zenginlik ve şöhrete sulanmayan mübarekler sıradanlaşıyor giderek...

Sakın bunlara aldırıp üzülmeyin, bakın hadisi şerifte mübarek peygamberimiz nasıl da yüreklerimize su serpiyor: *"Cennet ehlinin yarısından çoğu beceriksizlerden oluşacaktır!"*

Dileriz Allah, şehvetimize kapılıp günah işleyecek beceriyi bizlere sonsuza dek tattırmaz. Biz beceriksizler cennette selamete kavuşurken Onlar da cennete gitMİŞ gibi yaparlar artık, ne yapalım.

Kutsal kitaplara, Kuran-ı Kerim'e, sünnete, hadislere inanmayan, *"Kişisel Gelişim Rahipleri"* sıradan bir Türk masalına inanıyor olsalardı, kendilerinde bir nebze insanlık ümidi taşıyacaklardı.

Çünkü masallarımızda kahramanlar içine düştükleri durumlardan iki şeyle kurtulurlar: Ya şansları yaver gitmiştir ya da muhitin en yaşlı bilgesinden akıl alırlar.

Oysa; yalakalık yapabilmenin dışında *'Akıl istemek'* Modern Çağ'da edilgenlik olduğu için onu da ıskalayıp, kuş kafamızla ortada kalıyoruz!

Bir; *"Sen anlamazsın, ben bilirim"*cilik, bir enaniyet, bir gayretkeşlik, *"Tutup koparacağım"*cılık, *bir "dünyaya kazık kakacağım"*cılık...

Bi dur! Bi çüş! Biraz atalet yahu! Bıktık, usandık, canımızdan bezdik, *"Gidip köyüme yerleşeceğim"*cilik, *"Alın dünyayı başımıza çalın"*cılık, vallahi Aa!

Tırmala Başar ya da "Çırpınmanın Pivot Noktası"nda Buşido Stratejisi...

İki kurbağa, ayran kovasına düştü. Kurbağalardan biri korkuyordu ve derin bir aşağılık duygusuna sahipti. Önce yüzmeye çalıştı ama çok geçmeden vazgeçerek nefessiz kalıp öldü ama Kişisel Gelişimden geçmiş diğer kurbağa kurtulacağına olan inancını yitirmedi. Onu izlerken *"Bu, benim başıma gelmeyecek, kurtulacağım"* dedi ve ayaklarının altındaki ayran, tereyağı tabakası olana kadar çırpındı. Sonra onun üstünden yürüyerek kovadan çıkıp kurtuldu...

Mücadeleyi göze alarak hayatta kalmaya yoğunlaşan, *(İçindeki Gücün Motivasyonuyla Kurtulan)* kurbağadan çıkaracağımız dersler şunlardır:

- İnsanlığa; ayrandan tereyağı yapmasını, can derdine düşmüş bir kurbağa hayvanı öğretmiştir.

- Laiklik dinin teminatıdır!

- Kim, 500.000 TL. İstemez ki?

- Benim oyumla bir kurbağanın oyu eşit mi?

- Çırpınmak, düşünmekten iyidir!

- :)

Sıkıntıya girmeyi göze alamadığı için ölen kurbağaya gelince: *"Yenilmiş ama ezilmemiştir... Tembellik*

hakkını kullanan ve gerekirse bu uğurda ölen devrim şehitlerimizi saygıyla anıyoruz..."

Bakalım *"Yapıcı Düşünce Yoluyla Elde Edilen Güç"* kitabında Emet Fox neler diyor: *"Şans diye bir şey yoktur. Hiçbir şey şans eseri olamaz. İyi ya da kötü, yaşadığınız her şey değişmeyen, kaçınılmaz yasanın bir sonucudur."* Buraya kadar fena değil. Kaderci olduğunu bile söyleyebiliriz ama bakın devamında neler diyor:

"Ve o yasayı yöneten de yalnızca sizsiniz! Hiç kimse size hiçbir zarar veremez, fakat çoğu zaman öyle görünür. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak bugünkü arzu ettiğiniz ya da etmediğiniz koşulları siz hazırladınız ve sonuç fiziksel sağlığınıza ya da bugünkü durumunuza yansıdı. Bunları yalnızca siz ısmarladınız. Kendi hayatınız hakkında yanlış düşünmeye devam ettiğiniz sürece aynı güçlüklerle karşılaşmaya devam edeceksiniz. Her tohumun kendi cinsinden meyve vermesi kaçınılmazdır ve düşünce de kaderin tohumudur..." Korkunç değil mi? *"Kişisel Gelişim"* diye yutturulan felsefe bütünüyle İslâm dinini hedeflemiş sanki...

Hemen elimizin altındaki başka bir Kişisel Gelişim kitabının sayfalarını çevirip başka örnekler verelim:

"Kadere inanır mısınız? Hayat oyununda bir piyon olduğunuza, başarısızlığa mahkûm olduğunuza, bu saçmalıklara inanıyor musunuz?" Bitmedi... Bakın, diğer kitapta neler yazıyor:

"Olay şu, çok azımız kendimiz ve kaderimize yön vermekteki rolümüzü gerçekten biliyoruz. İnsanın hayatındaki en önemli an, kaderin merhametine bağlı olmadı-

ğını, düşüncelerinin, hayatın özünün sürekli onun içine akıtıldığı bir kalıp olduğunu anladığı andır. Gerçek şu, inandığımız, kabullendiğimiz ve güvenle beklediğimiz her şeye sahip oluruz. Bu, hayat tarafından doldurulmak üzere elimizde tuttuğumuz kalıptır."

Ne çok *"kendilik"* vurgusu yapılıyor, kaderin, yani Allah'ın senaryoları çöpe atılıyor değil mi? İçerideki değişince, dışarıdaki de değişirmiş. Dışarıdakiler, belirleyici sebeplerin,onu üreten düşüncenin gölgesiymiş, düşünce değişince hayatın kalıpları yeniden yazılabiliyormuş. Kaderimizin Efendisi olabilirmişiz!

Biraz da eğlenelim, hepimiz bunu ziyadesiyle hak ettik. Bakın, hayatımızı düzene sokacak salak formüller nasılmış, okuyup gülelim:

- Hiçbir şey bana karşı değil, tüm hayat hizmetimde.

- Her problemin bir çözümü var ve bu çözüm her zaman içimde yatmakta.

- Karşılaştığım güçlük ne olursa olsun, onları aşarsam daha güçlü bir insan olurum.

- Hiçbir şey beni yenemez, çünkü biliyorum ki hiçbir şey içimdeki gücü yenemez.

- Gözlerinizi hedeflerinizden ayırmayın.

- Gerekeni yapacak güce sahip ol.

- Kendiniz için ideal zihinsel imajı belirleyin.

- Kendinize inanırsanız güzel şeyler olmaya başlar.

- Her fırsatta kendinizi başkalarına tanıtın.

- Tanımadığınız insanlara hoş şeyler söyleyin. Bu onu ısıtır ve olumlu diyaloglara vesile olur.

- Karşınızdaki insan kim olursa olsun takdir edin. Unutmayın övgü kuvvettir.

- Küçük insanların kendilerini büyük bir insan gibi hissetmelerini sağlarsanız karşılığını daima alırsınız.

- Olumsuz düşüncede olanların sizi kendi seviyelerine indirmelerine izin vermeyin. Bırakın gitsinler. İlerlemeyi düşünen insanları izleyin. Onlarla yükselin.

- Kendinizi ne kadar iyi paketleyip sınarsanız o kadar kabul görürsünüz.

Bu kitabı gülümseyerek okumuş olabilirsiniz ama ben, eserimi yazmaya karar verdiğim iki yıl zarfında 1000'e yakın Kişisel Gelişim kitabı okurken sinir krizlerine girdim.

İnşallah, Allah'ın yardımıyla okuduklarımı unutmam uzun sürmez, yoksa hayvanlaşmam çok az zaman alacak! Lütfen, kişiliği gelişsin diye çocuklarınıza okuttuğunuz kitaplara dikkat edin, sokağa çıkınca av hayvanlarıyla birlikte soluk almak istemiyorum.

Sırasıyla Lokman 18, Al-i İmran 57-140 ve Nisa Suresi 36. ayetleri hatırlatmak isterim:

-Allah, kibir taslayanı, kendini beğenip övüneni sevmez...

-Allah, zâlimleri sevmez...

-Allah, kendini beğenen ve daima böbürlenen kimseyi sevmez

Ölümün gelişini yatarak beklemeyin. Dünya yurdu geçici, ahiret yurdu ise kalıcıdır. Dünyadan ahiretiniz için alın...

Kalbiniz bedeninizden çıkmadan önce, dünyayı kalbinizden çıkarın. Allah için yaratıldınız ve burada sınanacaksınız. Çoğa ulaşamayınca aza kızmayın. Nefsinde Allah'ın büyüklüğünü duyan, kalbinde Allah'ın yerini yücelten kişiye Allah'tan başka her şey küçük görünür.

Dünya için değil, ahiret için yaratıldığını bil. Hayat için değil, ölüm için; beka için değil, yok olmak için var edildin. Hepimiz korkan kimsenin kurtulamayacağı, isteyenin er geç kavuşacağı, mutlaka tadacağı ölümün avıyız. Kişi, kaçırmadığı duruma sevinir ama elde edemediği duruma üzülür. Dünyanın durumu yılana benzer; dokununca yumuşak gelir, fakat zehiri öldürür.

Seni aldatan, sana hoş gelen dünyadan elde ettiğin makam, az bile olsa ondan yüz çevir. Şunu bil ki, ne ecelini geciktirebilir, ne de senin olmayan azıkla rızıklanabilirsin.

Dünya, geçici nimetler yurdudur, râzı olmak ne güzel arkadaştır! Zenginlik gurbette vatan, fakirlik ise vatanda gurbettir! Dünya yerine ahireti isteyenlere ne mutlu! Onlar yeryüzünü kilim, toprağı döşek, suyu da koku yaptılar.

Başarı "Bışırıcığım" ya da "Çekilin Daha İleri Gidiciim!" Diyebilenindir...

Kendisini gerçekleştirmek isteyen insan, bütün gayretini, referanslarını kendi hayat görüşlerinden alıp, toplumdan modern anlamda "Don Kişot" yerel anlamda ise "Hacivat" gibi koparak yalnızlaşır.

Bu tip kitaplarda çokça kullanılan "Kendini gerçekleştirmek" de incelenmesi gereken bir mesele hâline geldi. Kişisel Gelişimini tamamlamış modern insan, dünyaya gelişini *"anasıyla-babasının kızışmasına bağladığı için"* dinî mânâda doğduğu an kaç milyar yaşında olduğunu bilmiyor!

Modern insanın, kendi ayakları üstünde durma başarısını kendine mâl etme çabası "Yalnız Kalma Korkusu"nu da beraberinde getirdi.

Doğu'nun *"Yalnızlık Allah'a mahsus!"* fikri herkeste gelişmiş olsaydı, *"Kendimi gerçekleştireceğim!"* diyerek intihara götüren büyük yalnızlık provalarına gerek duymaz ve daha mutlu bir cemaat olurlardı fakat cemaate, birlikte yaşayıp kader birliği yapmaya bir tür *"bağımlılık hastalığı"* diye bakıp aşağılıyorlar.

Kendi bilgilerimizin dışında, aynalı asansörle tek başına yukarı çıkan ya da aşağı inen insanların hareketlerini izleyebiliyor olsaydık, *"yalnızlık korkusu"*nun

"akıl sağlığını yitirme korkusu" na dönüştüğünü görürdük.

Akıl, karşımızdaki insanlarla sınanır. Tek başına yaşayan bir insanın deli olduğunu da delinin kendisi değil, karşısındaki insanlar söyler.

Başkasının *"deli"* olduğunu söyleyen biri ise akıllıdır, öyleyse toplum; deliliğimize şâhit bulmak için gerekli bir mekânizmadır.

Bir şeyhe, üstada bağlanmanın, aklını ona teslim etmenin iç huzuru, güvenlik duygusu hiçbir şeyde yoktur. Bunu bazı tarikat ehli arkadaşlardan biliyorum...

(Onların huzurlu olduklarını da kendilerine söyleyen ve iddia eden de benim zaten...!)

Asansör çılgınlıklarının dermanı da dinimizde mevcuttur: İnsan toplum içinde nasıl davranıyor, oturup kalkmasına dikkat ediyor ve edebini bozmamaya çalışıyorsa, dört duvar arasında yalnızken de öyle davranmak zorundadır.

Dört duvar olarak genellemeyelim isterseniz, modern dünyanın çağdaş mimarlarından ümit kesilmez, tutup üç duvarlı odalar yaparlar, o zaman yazdıklarımız geleceğe kalmaz...

Evet, dinimize göre boş alan yoktur. Manevîyatı olmayan mekânlardan melekler kaçar ve onların boşluklarını şeytanlar doldurur.

Örneğin insan banyodayken, melekler çıplak kişiden kaçar fakat şeytanlar için bulunmaz nimettir.

"Şeytan, yalnız insanın burnuna yellenir!" derler. Demek ki sadece kendimizi gerçekleştirme eylemini yalnız başımıza denersek bu kokuya râzı olacağız!

Hücrelerin, dar gözlem odalarının pasif işkence ve ikna yöntemi olarak kullanılması, insandaki *"yalnızlık korkusu"* nun verdiği güven kaybı teşhisiyle yaratılmıştır.

"Başarı, güç istenci" sosyal güdüdür. Güdü, insanı davranışta bulunmaya sevk eden itici bir *"isteme"* kuvvetidir.

Başarı isteği, konfor, sosyal güdüdür! Kendimize yaptığımız iyilikleri, harcamaları bile diğer insanlar görsünler duygusuyla yapıyoruz. En pahalı arabalarla kenar mahallelerde dolaşmanın başka bir mantığı var mı?

Ben, yapayalnız dağ başında kimseye göstermeden süslenip, havyar yiyen adam görmedim.

Şimdi ilmî olarak kendisini gerçekleştirmiş insanın özelliklerini inceleyelim:

Kendini gerçekleştirmiş insan, desteğini kendisinden alır. Zamanını iyi kullanır. Kendi zamanının efendisi olur. Kendisinden hoşnuttur. Dünyayı sever.

Biz, inançlarımıza göre yalnız Allah'a güvenir, sığınır ve yardım isteriz. Kaza ve kadere inanır, eylemlerimizin öznesi olarak kendimizi görmemeye gayret ederek hayrı ister, şerden kaçarız ama gerektiği zaman *"şerdeki hayra"* da itiraz etmez, kendimize sabır ve şükrü telkin ederiz.

Hatta *"kendimize telkin ederiz"* kısmını aşanlarımız bile vardır. Çünkü dua edebilmeyi, sabır dileyebilmeyi dahi Allah'tan bekleriz.

Biliyorsunuz Allah, Hz. Adem'e *"bazı kelimeleri öğreterek tövbe etmesini"* sağlamıştı.

Ahiretin tarlası olan bu dünyada cenneti kazanmak için gelmişken, dualarımızın maddî olması Allah'ın nazarında nasıl görünüyor bilmiyoruz. Öyleyse, Allah hepimize öncelikle nasıl dua edebileceğimizi öğretsin diyorum.

Kuran-ı Kerim: *"Zamanın sahibi Allah'tır"* derken *"Kendi Zamanımızın Efendisi Olmak"* tan bahseden Kişisel Gelişim Kitapları, bizi nasıl bir günaha sürüklüyorlar görüyorsunuz değil mi?

"Zamanın efendisi olmak" değil ama *"Ölümlü dünyada zamanın kıymetini bilmek"* müslümana farzdır.

Zamanın bize getirisi sadece yapacağımız ibadetlerin karşılığıdır, bunun dışında eğer zamanı paraya çevirmek için kullanıyorsak tez zamanda daha fazla günaha batmanın âlemi yok.

Öyleyse, Yaşasın Ölüm!

Tasavvuf, kendi kendini yönetmekten vazgeçmektir.

Yani inanan, kendisini yönetme işini bütünüyle Allah'a bırakır ve her an başına gelenlere *"Görelim Mevlam ne eyler!"* diyerek sabreder, şükreder.

Çünkü o, kendisini ve nefsini unutup yok olmuştur! Yaptıkları, Allah'ın *"Yapın"* dedikleri ve yapmadıkları, Allah'ın *"Yapmayın"* dedikleridir.

Kişi, Kuran ahlâkıyla ahlâklanıp eylemde bulunursa, artık kendisini yöneten Allah'tır!

Zaten bahsi geçen şeyler istemek ve çalışmakla olmuyor.

Hoşlanmak, karşındaki insanda bir ahlâkın farkına varmaktır. Sevmek de, ondaki güzel ahlâkı almak ya da *"almaya çalışmak"* tır.

Yaradanı *"sevince"* dediğimiz şeyler kendiliğinden gerçekleşiyor. Çünkü insan: Sevdiğiyle konuşmayı diğerleriyle konuşmaya tercih eder.

İnsan, sevdiğinin bulunduğu mekânı diğer mekânlara tercih eder.

İnsan, sevdiğini memnun etmeyi diğer kişileri memnun etmekten daha çok ister...

Eskiden ikiyüzlü insanlara kızarlar, onlarla konuşmak istemezlerdi. Şimdi de ikiyüzlü insanları kimse sevmiyor ve onların vasıfsız, yeteneksiz olduklarını söylüyorlar. Haksız da sayılmazlar.

Günü, dakikayı, yılı kurtarmak adına binlerce yüzümüzün olması gereken bu çağda; kendi yüzünüzle, hep doğruları söyleyerek geçinmeye çalışmak ticarî anlamda fiyaskodur...

MilyaL dolaLlal harcanaLak yapılan tıbbi araştırmalal sonucunda, insanın yüzündeki derisinden, damarlarına kadar onlarca renk değiştirdiği gözlemlenmiş. *(Bu deneyde maymunların yüzleri kıllı olduğundan foton ışık geçirmeyince fare kullanmışlar....*

"Ben, insanların yüzlerine karşı söylerim, içime atmam" demek, her ne kadar nezâket kurallarına uygun değilse de gastrit, ülser, verem, Huzursuz Bacak Sendromu, diş ve bir çok hastalıklara yakalanmamızı engeller.

(Bu teorimiz için maymunlara odun dürtmemiz gerekmiyor, Doğu ve Batı'dan birkaç tıbbi dökümana bakmanız yeterli olacaktır.)

Kişisel Gelişimciler; kimseyi kırmamak, karşımızdaki insanın huyundan giderek mal satmayı öğütledikleri için konuşmalarımızda dikkat etmemizi öğütlüyorlar.

Onlara uyarsak önümüze gelene *"He..."* deyip evliya olacağız!

"Sen busun, sen adam olmazsın, seni dinlemek istiyorum, bak bir daha böyle yaparsan bacaklarını kırarım!" yerine *"Takdir edersiniz ki bu üslûpta seninle bir şey paylaşamayacağız, bazen çok kırıcı olabiliyorsunuz..."* dersek kazanmaya başlıyormuşuz! Etmeyin Allah aşkına, böyle top gibi konuşursak insanlar tatmin için arkamızda kuyruk olurLal.

Daha önce kendi aramızda husumet ve tartışma yaşadığımız bir adamı dışarıda görürsek göz göze gelmemeye çalışarak hızla çekip gidecekmişiz!

Eğer başımızı eğip kaldırımı değiştirirsek karşımızdaki insana *"Sen benim için önemlisin"* mesajı gönderiyormuşuz.

Üstat Dosto*JetSki* *"Yeraltından Notlar"* kitabında, kaldırımda çarpışan, bir sümüklüyle bir subayın ömür boyu süren tatsızlığını ve düelloya giden kibir sürecini çok büyük ustalıkla anlatır.

"Müşteri her zaman haklıdır!" cümlesi vahşi kapitalizmin bulduğu en yamyam fikirdir. Parası olanın haklılığını direk özetleyip belimizi kırıyorlar!

Fukara, ağzı olduğu hâlde konuşamayan adamdır. Hepimiz biliyoruz artık!

"Ekmek parası için yaptım" diyebilmenin hafifletici sebep ve ahlâk sayıldığı bu dünyaya dayanabilmek her geçen gün zorlaşsa da elden bir şey gelmiyor.

Sabredeceğiz, çaresi yok.

Her Gün Balık Vereceğinize Balık Tutmasını Öğretip Sonra da İyilik Yaptım Diye Hava Atmayın!

Kapitalistler *"Bir Tanrı"* kadar güçlü ve zengin olmak isterler fakat sıra dağıtmaya, paylaşmaya, iyilik veya yardım etmeye gelince yüzleri ekşir, acı çekerler. Çünkü onlar karşılıksız vermeyi hakaret sayarlar. Kişilikleri çöker, kendilerini kötü hissederler.

(Bir Tanrı'ya sadece böyle zamanlarda inanırlar zati!)

Tanrısal bir vasıf olan *"karşılıksız vermek"* tanrılaşmaya çalışan bu adamlar için niçin çok zordur acaba?

Allah, nimetlerini şükür ve kulluğun karşılığı olarak verir. Hatta kendisine inanmayanlara da rızıklarını verir. Karşılıksız verebilmek için her şeyi sana Allah'ın verdiğine inanman gerekiyor. Sana her şeyi Allah verdiğine göre, sendekiler emanet sayılır, o yüzden varlığını paylaşırken ellerin titremez.

Aynı muhabbeti bazı belediyeler yardım paketleri dağıtırken de yaşıyoruz: *"İnsanlara balık tutmasını öğretelim, bedavaya alıştırmayalım, bu daha sağlıklı ve çözüm üretici olur..."* diyorlar.

Cevap veriyorum öyleyse: Ben balık tutup yiyeceksem, sizin yaptığınız iyilik, ahlâkî midir? Etik midir, söyleyin ha! Etik midir?

"Her kim, Allah'tan başkasından yardım isterse hayatı boyunca fakirlikten kurtulamaz" diyor, peygamber efendimiz.

Sizden balık isteyen oldu mu ki balık tutmasını öğretmeye çalışıyorsunuz? Siz, insanlara bedava bir şey verir misiniz? Sizin bedavanız dünyanın en pahalı şeyidir! En ucuz şekilde balık tutturup onu pazarlamak gibi bir amacınız olmasaydı balık geyiğini bırakırdınız ya hadi neyse!

NOT: *"Balık geyiği"* mi dedim ben. Enteresan!

Sen, kendine düşman olan nefsinle aynı evde oturuyorsun. Hâl böyleyken niçin yabancılarla dövüşüp durursun?

Vücudun, iyilik ve kötülüklerle dolu bir şehirdir. Sen bunun sultanısın ve aklın da orada bilgin ve vezirdir. Bu şehirde kibir, arzu ve hırs gibi şeyler inatçı alçaklara, haydut ve yankesicilere benzer.

Şehvet, kibir, hırs, haset, senin damarlarında kan, bedeninde can gibidir.

Bu düşmanlar kuvvet buldular mı, senin hükmüne, senin düşüncene boyun eğmezler ama aklının ve vicdanının pençesini keskin gördüklerinde kaçarlar.

Ne mutlu, nefsini alçaltana, kazancını temizleyene, davranışlarını düzeltene, ahlâkını güzelleştirene, malını dağıtıp dilini tutana!

Zafer sabredenin, liderlik makamı gönlü geniş olanındır. Bil ki ihtiyacından fazlasını başkaları için biriktirmektesin ve onlar kalanlarla zulüm işlerse suç senindir...

- Eve mi gidiyorsun Marry?
- Hayır! Eve gidiyorum, Tom.
- Ben de eve gittiğini sanmıştım Marry.

İmam Gazali, *"Kalplerin Keşfi"* adlı kitabında Hz. İsa'nın şu sözlerine vurgu yapıyor: *"Bakışlar, Allah'ın sanatını görmek içindir."* Sözün burasında peygamber efendimizin şu hadisinden de bahsetmemek olmuyor tabii: *"Haram bakış, sahibinin kalbine inen zehirli bir şeytan okudur. Kim, Allah korkusuyla haram bakışı terk ederse, Allah onun kalbinde imanını artırır."*

Her şeye çok bakmak, cehennemde çok kalmaya sebeptir. Önüne çıkan her şeye bakmak kulu Allah nazarında küçültür. Çünkü bu hafifliktir...

"Müminler, boş şeylerden yüz çevirirler." (Müminun Suresi, 43. ayet) *"Bakış"* istemekle başlamasa bile, *"Bakış"* tan sonra istemek duygusu yoğunlaşır. Nasıl ki nefisle mücadele dünyaya körlükle başlıyorsa, Allah korusun dinden çıkmak da serbest bakışların çoğalmasıyla çoğalıyor. Serbest bakış, serbest atış gibidir. Bakışların kime ve hangi nesneye değerse onun kanını içersin. İnsanların arasından uzaklaşıp inzivaya çekilmek, uzun sürecek bir *"göz eğitimi"*dir. *"Onlar boş şeyler görünce ilgilenmeden geçip giderler."* (Furkan Suresi, 72. ayet)

Şeytan, bakışlarımız sayesinde temiz ruhumuzu haram ve çirkin şeylerle tanıştırarak *"baktığını sevip, istemek"* duygusunu zerk edip savaşını başlatıyor. Ruhun,

bedendeki pencereleri olan gözlerini kirli şeylere, haramlara ve dünya mallarına diktiğiniz zaman ruh yaralanır, kararıp çürür.

Dünyanın sözlü kültürle beslendiği çağlar geride kaldı ve görsellik, bu çağın en büyük tehlikesi oldu. Yaşadığımız çağ, *"kirli bakış"* çağıdır. Göze, kulağa hitap eden televizyon, sinema sayesinde en tehlikeli sahnelere, haramlara, çirkinliklere pişmanlık duymadan ve utanmadan bakmasını öğrendiğimizden olsa gerek artık sokakta ve her türlü mekânda istediğimiz şeye saatlerce bakabiliyoruz. Kadınlar da bunun farkında olduğu için çıplaklıklarını cilveyle geliştirip bütün bakışların öznesi olabilmek yolunda kendilerini geliştirmekten büyük zevk alıyorlar. Kadınlar, cesur giysileriyle bakışları doyurdukça, erkekler daha fazlasını istiyor: *Bu gidişle incir yaprağıyla avret yerlerimizi kapattığımızda tesettür sayılacak, incir yaprağıyla üniversitelere girmeye çalışanlar polis maharetiyle engellenerek dışarı çıkarılacaklar...*

Nur Suresi'nin 30 ve 31. ayeti, bakışlarla ilgili yasakları net olarak bildiriyor: *"Ey Muhammed! Mümin erkeklere söyle; gözlerini bakılması yasak olandan çevirsinler, mahrem yerlerini korusunlar. Bu, onların arınmasını daha iyi sağlar. Allah, yaptıklarından şüphesiz haberdardır. Mümin kadınlara da söyle: Gözlerini bakılması yasak olandan çevirsinler, iffetlerini korusunlar."* Mübarek kitabımızın İsra Suresi, 36. ayetinde ise şöyle emrediyor Rabbimiz: *"Bilmediğin şeyin ardına düşme, doğrusu kulak, göz ve kalp, bunların hepsi o şeyden sorumlu olur."*

Şimdi, gözümün nuru İslâmcı arkadaşlarım, kitap boyunca *"Heidegger"*den *"Wittgenstein"*dan alıntılar yapmadığım için bana gönül koymuşlardır, haklarını helâl etsinler, başka bir zaman inşallah.

Kalbimizi vesveselerden, afetlerden korumak cennete yürüyenler için çok önemli görevlerdir. Bu savunma hattının kırmızı çizgilerini bakışlarımızın tam altına sürme gibi hassasiyetle çizmeliyiz.

Çünkü: Mümin tefekkür ve ibret alma ile, münafık ise hırslarıyla meşgul olur. Mümin, Allah'tan başka herkesten emin olur, münafık ise Allah'tan başka herkesten korkar. Mümin, Allah'tan başka herkesten ümidi keser. Münafık ise Allah'tan başka herkesten ümit eder. Mümin malını, mülkünü din uğruna feda eder ve ağlar. Münafık ise mala, mülke dini yok sayar ve günah işlerken güler. Mümin yalnızlığı ve uzleti sever. Münafık, insanların içine karışır. Mümin hep eker ama biçemeyeceğinden korkar. Münafık, ekmeden biçmek ister.

Biliyoruz ki, bakış, kalp için büyük bir hastalık olan hasedi doğurur. Haset, daimî bir üzüntü, endişe ve sıkıntıya sebep olur. Kendisi gibi düşmanlarının da sıkıntıda, üzüntüde olmasını ister. Oysa düşmanı için istedikleri duygular kendisinde mevcuttur. Düşmanımıza lâyık gördüğümüz kötü duyguların bizde var olması nasıl bir duygusal karmaşadır, anlamak mümkün değil.

Birini sevmiyor ve istemiyoruz diye, onun işleri kötü gitmez. Ne eceli öne alınır ne de geciktirilir.

Allah'ın kaza ve kader takdirinin bizim, bizim duygularımıza bağlı olması mümkün mü? Düşmanımızın yoksullaşmasını istiyoruz diye çırpınırsak kendimiz kaybederiz. Kötü düşüncelerle hasette bulundukça bizim sevaplarımız karşıya geçer. Bundan büyük zarar var mı? Haset: başka birinin vücudunda kendimizi dövmektir.

Yediğimiz tokatları karşıdan değil, Allah'tan uyarı olarak geldiğini düşündüğümüzde düşmanımıza en büyük zararı vermiş oluruz: *Onu hiçleriz!* Zulüm edenin, zarar verenin görünmez oluşu müthiş bir intikam türüdür.

Kalbimizde hasedi besleyen, *"kibir, düşmanlık, mevki ve makam sevgisi"* gibi çirkin duygulardır. Peki haseti yenmenin ilâcı nedir? Birine sinir kaptığımızda onu övmeli, karşımızdaki bize zarar verdikçe kendisini daha çok sevmeliyiz. Çünkü *"Kötülüğe iyilikle karşılık verin"* diyor, Allah.

Haset, haramdır. Bize karşı kötü olan bir insanın evren tarafından aforoz edilmesini düşündüğümüz an kaybeden biz oluruz. Dünyada yaratılmış bütün canlıların görevi vardır. Eğer biz, tek Allah'a inanıyorsak onun yarattıklarını eleştirme ya da imha etme hakkını kaybetmiş sayılırız. Yapacak bir şey yok! Sabredip kendimizi kurcalayacağız, hepsi bu!

Allah'ın verdiği talihe, rızka kanaat etmeyen kimse onu bilememiş, ona ibadet etmemiş olur.

Dünyayı dolaşan o hırs azgınına haber ver çünkü adamı zengin eden şey kanaatidir...

Ey yerinde duramayan kişi! Biraz sakin ol, çünkü yuvarlanan taşın üstünde ot bitmez!

Eğer, aklın varsa vücudunu besleme. Beslemekle onu mahvedersin... Sadece vücudunu besleyenlerin yetenekleri azalacağı için, akıllı ol yeteneklerin artsın!

Yiyip, içip, uyumak hayvanların işidir ve bu yol akılsızların yoludur.

İnsan olmak isteyen, önce kendi nefsinin köpeğini susturur. Kanatlarına hırs yükü taktığın kartal, yükseklere uçabilir mi? Az ye ki yüklerin azalsın, hayvanlığın gitsin!

Bir atın sırtında köprüyü geçiyorsun. Dikkat et, dizginler sende olmazsa ikiniz birden ölürsünüz.

Bizim vücudumuz, zikir ve ruh deposudur. Sen onu gıda ambarı sanıyorsun! İnsanın gözü ve karnı ebediyen doymaz. Öyleyse boşuna uğraşma.

Hz. İsa zayıflıktan ölürken senin bahçendeki köpek Avrupa mamalarla besleniyor!

Bre soysuz, dinini verip dünyayı alma, akıllı ol aldanma!

Nice sevinçler vardır ki, içlerinde kederleri taşırlar; nice kederler de vardır ki, içlerinde sevinçleri taşırlar.

Nice nimetler zorlukların dişleri arasında gizlidir. Nice sevinçler de kederlerin buruk yüzlerinde saklıdır.

Onun için başımıza gelenlere hemen tepki vermeyip sonunun ne olacağını öğrenene kadar sabretmek gerekir. Bakara 216. ayet ne diyordu: *"Bazen hoşlanmadığınız bir şey, sizin için hayırlıdır. Bazen de hoşlandığınız bir şey sizin için şerdir. Allah, her şeyin hakikat ve akıbetini bilir. Siz ise bilmezsiniz."*

Keşkecilik

Kişisel Gelişimcilere göre kader, *"Gün içinde verdiğimiz küçük büyük kararların toplamı"* demektir. Kararları veren aklımız, beynimiz yani *"biz"* olunca, doğal olarak başarısızlığın faturası da kendimize çıkıyor. Hatta Kişisel Gelişimden geçmiş insanlar olduğumuz için başkalarına ve talihe kin güderek ruh ve beden hastalıklarına yakalanıyoruz.

Geçmişte yaşadığımız bir takım olayları sonradan hatırlayarak sorgulamaya *"keşkecilik"* diyoruz. *"Keşke öyle yapmasaydım, etmeseydim, tutmasaydım..."* diye iç geçirerek uykusuz kalır, kendimize olan güvenimizi kaybederiz. Geçmişe olan pişmanlıklarımızla gelecek kaygısını yenebildiğimiz gün, tasavvufi anlamda *"şimdi"* yi yaşarız. Müminin gıdası ibadet, tefekkür ve ibrettir. Keşkelerimiz hırs ve dünyevî nimetlerden dolayı çoğaldığında, en büyük sermayemiz *"şimdi"*yi kaybederiz. Sabır ve şükür, dünyada başımıza gelenlere dayanma gücüdür. Kişisel Gelişimcilerin dediği gibi, ille de içimizden bir *"dev"* çıkaracaksak, bu, *"Sabır, Şükür ve Rıza Devi"* olmalıdır.

Kader inancı, hükme boyun eğmek demektir. Çünkü başa gelene isyan edildiği vakit, şimdilik senin için hayırlı mı hayırsız mı olduğunu bilmediğin bir

şeye peşin tepki göstermiş oluyorsun. Ensene inen bir tokata *"Fazlasıyla hak etmişimdir, şüphesiz tokat Allah'tan geldi"* dediğimiz vakit, karşımızda kin tutacak kimse kalmaz.

Öğretilen modern *"keşke"*ler, kendimizden başka her şeyi ve herkesi suçlamayı öğrettiği için kaderin karşısındaki çaresizliğimizi unutturuyorlar. Oysa ki durumu kabullenmek yerine üstüne giderek başarısızlığa uğradığımızda güven kaybına uğrayıp, cesaretimizi azaltıyor ve kendi ayaklarımızla önce depresyona sonra da melankolinin eşiğine koşuyoruz.

Aisopos'un bir masalı şöyledir: Saz ile Zeytin ağacı hangimiz daha dayanıklıyız diye çekişmeye başlarlar. Zeytin ağacı, ötekine: *"Sen kim oluyorsun? Cılızın tekisin, bir yel gelse uçurur."* demiş. Tam bu sırada yel esmiş. Saz, sallanmış, yere kapaklanmış ama sonunda hayatta kalmış. Zeytin ağacı ise kibrinden, dik durmaya çalışırken yele direnmiş ve ortadan kırılmış.

*"Keşke"*leri kurcalamayı bırakıp rızka kanaat edersek, dünya nimetlerine, insanlara, gelecek kaygısına düşmeden huzur içinde ve imanımızı kaybetmeden yaşarız. Yaşamak başka ne anlama gelir ki zaten? Ahiretimizi kaybedeceksek en güzel ölüm, erken ölüm değil mi?

Çok Az Çalışmak veya Hiç Çalışmamak İbadettir!

Kel kafalı bir adam, fıçının içindeki Diyojen'e sataşmak için küfürler etmiş. Diyojen, fıçıdan kafasını çıkarıp demiş ki: *"Sana uyup ağzımı bozamam ama istersen senin mübarek saçlarını öveyim?"*

Adam, umutlanarak sesini kesip dinleyince, Diyojen sözlerine devam etmiş: *"Senin mübarek saçların ne iyi etmişler de o kötü kafanın üstünde durmayıp dökülmüşler!"*

Sorumluluk sahibi insanı, kendi kutsal kitaplarında *"Kargaların rızkını bile Tanrı verir"* yazan, Batı medeniyeti yarattı. Bir yandan psikolojik sağlık yüceltilirken, diğer yandan üstümüze yüklenen *"kutsal görev duyguları"*yla modern insanda benzeri görülmemiş ve sayıları gün geçtikçe artan delilik vakalarına ön ayak oldular.

Sırtına sadakat, kişisel sorumluluk, fedakârlık denen ulvi duygular yüklenen erkekler; bir eve, kadına, çoluk çocuğa zincirlenip hayatın içindeyken ahiretten kovulmadılar mı?

Görev aşkı, güçlü sorumluluk duyguları geliştirilmiş erkeklere bir bakın! Hepsinin öz bakımı kötü, çalışmaktan câhil düşmüş ve kabalar.

Kılıç kullanmanın yerini *"İngilizce kursları, bilgisayar programları vs..."* aldı.

"Alçak erkekler" ve *"ileri teknoloji"* sayesinde, *"boş vakit kraliçesi"* olan hangi kadın zamanını kültüre, sanata, insanlığa adadı? Kadın için boş vakit; basenleri, karın kasları, yeni kozmetik ürünler ve mobilyalar üstüne daha çok tefekkür edebilme fırsatı demektir.

Çalışmaktan fiziksel ve ruhsal çöküntüler yaşayan modern erkeklerin çoğu, çareyi ameliyatla kadın olmakta buluyor! Ameliyatla kadın olamadan, kendisine vakit ayıramayacağını artık bütün erkekler biliyor! Modern câhil erkeğin tüm bilgisi bundan ibaret, eğer *"hayat bilgisi"*nden sınıf geçilecekse bununla geçilecek.

Gezegenimiz çalışmaktan kafayı üşütmüş, sorumluluk sahibi erkeklerle dolu. Çalışan kadınların problemleri de başka açılardan daha acıklı bir pozisyonda.

İnsanoğlu, rızkın kendilerinden değil, Allah'tan olduğuna inansaydı işi kolay olacaktı ama o Kuran-ı Kerim'in dediği gibi *"sarp yokuşu aşamadı..."* ve yine zor olanı şeçti.

Tüm insanlar *"kutsal görev tuzakları"*yla köleleştirilmiş durumda. Lânet olası herhangi bir parmağımızla kahrolası filânca düğmeye basmazsak, dünyanın dönmeyeceğine, akşamki lokmamızı yiyemeyeceğimize inanıyoruz! Bize yutturulan bu yarı tanrılık vasfına en çok kimlerin güldüğünü söyleyeyim mi? Onlar! Yine onlar.

İnsanoğlu herhangi bir şeyi *"kendi istedi diye değil"* de *"Başkası söyledi diye"* ya da *"şartlar onu gerektirdiği için"* sağduyulu davranıp yaptığında rahatsızlık duyar. Bu yüzden Kişisel Gelişimciler, kelime tuzaklarını kurarlarken, karşımızdaki insanı *"Ben de istiyorum"* kıvamına getirmek isterler. *"Demokrasi"* inancında bir şeyi iki kişinin birden istememesi *"tecavüz"*dür! Dünyanın tadı tuzu kaçtı, erkeklik, güç ayaklar altında. Artık, karşımızdaki insan istemeden bir şey yapamıyoruz.

Ya, dayattığımız şey onun için de hayırlıysa ama aklı şimdilik bunu kavrayamamışsa, ya bizim oyumuzla onların oyu da bir değilse?

İnsanı doğumundan itibaren *"hayat"* hakkındaki korkularından arındıramadığımız sürece milyonlarca ruh hastamız, sapığımız olacak. Çocuk, aklını başına aldığı gün, ona: *"Bak yavrum, burası dünya, kimseye yalanmak zorunda değilsin, kimseye eyvallah etme. Seni yaratan rızkını verecek. Nasıl ki yaratanı göremiyorsan onun iyiliklerinin kimden ve nasıl geleceğini de bilemeyeceksin, öyleyse gerilme!"* demeliyiz.

Açlık korkusu, çaresiz biçimde bir gün ortada kalma paranoyası, insanlarda şiddeti körüklüyor ve büyük gazetelerin üçüncü sayfalarını besliyor. Dünyaya insan olarak gelmek başlı başına korkunç bir şeyken, onu modern öcülerle korkutmak, tehlikeyi on katına çıkarmıyor mu?

İnsan kişisel kararlarını tek başına alamıyor artık, çünkü *"yalnızlık edebiyatı yapılıyor olmasına rağmen"* yalnız insan kalmadı. Bir baba, derviş olup dağa çık-

maya karar verdiği an çocukları okula gidemiyor, evin suyu, elektriği, Allah korusun interneti kesiliyor.

İslâmda söz ve sorumluluk *"inşallah"* ile başlayan bir süreçtir. Ötesi, Allah'ın kaderine bağlıdır! *"Önce görev"* anlayışı ise, insan olarak yaşamamız gereken öncelikli duygularımızı tırpanlar ve bizleri robotlaştırır. Bir iş veya şahsa karşı kahramanca sorumluluk aldığınızda *"bir gün çekip gitmek"* şansınız kalmaz. *"Kutsal görev aşkı"*nda ahlâk ve dinî kurallar çiğnenir. İnsanoğlunda *"değer ve değerleri uğruna can verme özelliği"* kalmadı. Bugün artık, kitabımıza, kültürümüze, kişiliğimize uygun olmayan bir çok karar görev uğruna yapılabiliyor.

Kişisel Gelişim kitapları: *"Bütünüyle insanî olsa bile merhamet duygunuzu kendi menfaatlerinize ters düşmeyecek ve zarar vermeyecek şekilde dengeleyin"* diyor. Kendimizi yok sayacak hareketlere girmenin aptallık olduğu vurgulanıyor. Denizde boğulmak üzere olan bir çocuğa reflekslerimizin sayesinde yardım etmemiş olsaydık, inanın artık kimse kimseyi kurtarmazdı.

Bir canın gitmesiyle, elbiselerimizin ıslanması matematiksel olarak aksi tesir yapabilirdi. Neyse ki Allah insanoğluna refleksi bağışlamış. İman, matematik hesaplarından önceki duraktır. Bu duraktan sonraki her *"iyilik"* mutlaka *"küçük ya da büyük bir menfaat"*e karşılık gelir.

Belki de sözün burasında *"ihlas"*tan bahsetmek gerekiyor. İhlas, içinde zerre kadar riya bulunmayan, sadece Allah için yapılmış eylem ve ibadetlerdir. Kalbinde

dünyanın gölgesini taşıyanların ibadetlerinde ihlas zedelenir. Örneğin kalbimizden makam sevgisini atmadan halktan kurtulamayız. Çünkü beklentilerimiz vardır ve yüzümüzü onlara dönmüş oluruz.

İhlasla yapılmış bazı sevaplar varmış ki; bunları melekler bile görüp not alamazmış. Kulun, ihlasla yaptığı ibadetleri ne kendisi ne de melekler görürmüş. Öbür dünyada kullar, karşılığını aldığında kendisi de hatırlayamazmış. İşte, Allah'tan başkasının göremediği bu güzel hareketlere ihlasla yapılmış ibadetler diyoruz.

Kendimizi, insanları, dünyayı, ahireti, cennet ve cehennemi düşünmeden, yalnızca Allah için adım atmak farklı makamdaki insanların işidir. İçimizden ufacık bir planlama geçtiğinde *"ihlas"* özelliğini yitirdiği için çalışmakla, egzersizle olmuyor. İhlas lütuftur. Belki de Allah'ın sevdiği kula verdiği ikramiyedir. Bilemiyoruz.

Yaşadığımız çağda iyiliğin yorumu da farklılaştı: *"Ötekiler"* tarafından *"iyi bir insan"* olarak algılanabilmeniz için, sizden talep edilenleri yapıyor olmanız ya da yapmaya gayret ettiğinizi göstermeniz gerekiyor. Bunun tersi olarak kendisi için yaşayanın *"kötü bir adam"* olarak tanımlanması gerekir ama kapitalist ve bireyci dünya konuya farklı yaklaşıp kafaları karıştırıyor.

Doğruyla yanlış birbirine karıştı çünkü artık herkesin doğrusu ve yanlışı var. Dertlerimizin dermanı Allah'ın ayetlerine, nasihatlerine sıkı sıkıya bağlanmak olacaktır. İnanın *"gerçek"* hiç bu kadar yalan ol-

mamıştı. Kime güveneceğimizi, kimin arkasından yürüyeceğimizi şaşırdık. Kıyamet alâmetlerinin bir tanesi şuymuş: *"Ahir zamanda hiçbir cümle yemin edilmeden kurulmayacak."* İnsan, ürküyor değil mi? Bu ümitsizlik, çaresizlik, güvensizlik çağında gerçekten her cümleye yeminle başlıyoruz. Bereket versin yemine inanan birkaç kişi var hâlen, yoksa ne yapacağız bilmiyorum?

Refleks: İçimizde yitirdiğimiz insanlığın antik kalıntıları. Belki de önümüzdeki yüzyıllarda insanlık evveliyatını ve özelliklerini araştırırken, refleks incelemelerinden yola çıkarak yeniden kendimizi tanımış olacağız. Refleks, bizim kara kutumuz olacak.

Kuran-ı Kerim' in inmesinden, peygamber efendimizin gelmesinden maksat inananları dünyadan ahirete çağırmaktır. Dünyadan kaçmamız gerektiğini; bela ve sıkıntılardan, her şeyin ölümlü olduğundan anlamamız gerekir. Kelime-i Şahadet getirerek dünyadan boşanacağımıza söz verip, hemen ardından biriktirme hırsıyla çılgına dönmemiz pek hoş değil doğrusu! Bir hadisi şerif de peygamber efendimiz diyor ki: *"Sabahleyin kalkıp, arzusunun çoğu dünya olan kimse, Allah'ın sevdiklerinden değildir. Onun kalbinde dört huy bulunur; bitmeyen üzüntü, tükenmeyen meşguliyet, zenginlik haddine ulaşmayan fakirlik, sonu gelmeyen bir ümit!"*

Dünya malı bakir değildir. Dünyadayken bize verilecek olan her şey, mutlaka bizden önce başkalarına da verilmiştir.

"Rızık Allah'tandır" ayetine istinaden çalışsak da çalışmasak da *"gelenin"* Allah'tan olduğuna inanıyoruz. Allah, hepimize ölmeyecek kadar gıda ve çıplak bırakmayacak kadar giysi vermeyi taahhüt etmiştir.

Peygamber efendimiz buyuruyor ki: *"Benden sonra öyle insanlar meydana gelir ki; çeşit çeşit yemekler yerler, renkli renkli elbiseler giyerler, kadınları güzelliklerinden dolayı isterler, pahalı atlara sahip olurlar. Az şeyle doymaz, çoğuna da kanaat etmezler. Onların bütün arzusu dünyadır. Dünyaya tapınışlardır. Her şeyi dünya için yaparlar. Size kuvvetle vasiyet ederim ki; o zaman gelince ümmetim onlara selam vermesinler, hastalarını sormasınlar, cenazelerine katılmasınlar, onlara ve büyüklerine saygı göstermesinler. Onlara saygı gösterenler, Müslümanlığı yıkmaya yardım etmiş olur."*

Avuçlarımızdaki ikinci hurma konfora girer! Oysa kapitalizmin ideologları, şeytanın dervişleri olan Kişisel Gelişim güruhu kitap ve kasetleriyle, konferanslarıyla dindar kişilerin kafalarını karıştıracak bazı cümleler kurmayı ihmal etmiyorlar. İşte en çok kullanılan *"Çalışmak ibadettir"* sözü bunlardan bir tanesidir...

Allah dostuna sormuşlar: *"Günde ne kadar yemeliyiz?"* diye... Allah dostu: *"Bir dilim ekmek, iki zeytin"* demiş. Adam, hayretle: *"Peki, bu kadar yemek bizi taşır mı?"* diye sorunca; Allah dostu da: *"Bu kadarı seni taşır, bundan fazla ne yersen, sen onu taşırsın."* karşılığını vermiş

Ahir zaman peygamberi, sevgili peygamberimiz buyuruyor ki: *"Eğer, insanın iki vadi dolusu altını olsa,*

üçüncüsünü ister. İnsanı topraktan başka şey doyurmaz..." Ayrıca şunu da ekliyor: *"İnsanda yaşamak isteği ve mal sevgisi ihtiyarlamaz."*

Dünyadaki rızkımızı kazanırken yorulmayacak, vücudumuza eziyet etmeyecek kadar çalışıp, geri kalan zamanımızı ibadet, zikir ve tefekkürle geçirmekten sorumluyuz. Bizi, ahiret hazırlığından geri bırakacak her eylem ve yaşam tarzı zararımızadır... Kişisel Gelişimcilerin sloganlarını, ezberlerini bozamadığımız sürece kaybedeceğiz. Onlar yazacak, biz çürüteceğiz, çaresi yok!

İslâm dininde sık sık ölümden bahsedilerek fanîlik ve öbür dünya korkusuna vurgu yapılması istenir. Mezarlık ziyaretleri, ölüm rabıtası da bu yüzden İslâmi Kişilik Gelişimi için çok önemli uygulamalardır.

Modern dünya, mezarlıkları şehir merkezlerinin dışına atınca gün içindeki ölüm hatırlamaları gittikçe azalarak yok oldu.

Kısa süren bir yaz yağmurundan sonra ortaya çıkan toprak kokusu tüm insanların hoşuna gider, çünkü toprak bizim özümüzdür.

Şimdi topraktan geldiğimizi, bir gün ölüp gideceğimizi ve güce, başarıya, kazanmaya çabalayan insanın bir moka yaramayacağını anlatması açısından yeni parfümün formülünü veriyorum: *Gübre ve toprak.*

Hem kibrimiz kırılır, insanlık gerçek kokusuna yeniden kavuşmuş olur, hem de ölümün korkusu burnumuzun direğini sızlatırken ahireti düşünüp hırslarımızdan arınırız. Belli mi olur!

Kapitalizm ve modern dünya, modüler özelliklere sahip modellere büyük önem veriyor.

Silâhla, kendi fikirlerini, dünya görüşünü savunmak yerine, senin fikirlerinle örtüşen ya da küçük rötuşlarla sana yakınlaşabilecek kişileri bulup parlatarak; *"öteki"*yi eleştirme, yok etme, asimile şansı yakalamış oluyorsun.

Kapitalizm ve Batı, Doğu'nun bütün değerleri üzerinden nemalanmayı kafasına koydu koyalı kime tutunacağımızı şaşırdık.

Koca Mewlana'nın binlerce sayfa metinlerinden "NE OLURSAN OL YİNE GEL!" sözünü parlatarak mübareğin türbesini karnavala çevirdiler.

Ne zaman yurt dışından Amerikalı, İngiliz, Fransız Türkiye ziyaretine gelse önce Anıtkabir'i sonra da Mewlana'yı ziyaret ediyor!

Dindar kitleyle ticarî bir bağ kurmaya çalışan beynamaz kapitalistlerden, mübarek ateist aydınlara kadar, Hz. Mewlana'yı ağızlarına almaktan çekinmeyenler, nedense "Hz. Muhammed, Kuran, İslâm..." diyecekken dilleri tutuluyor.

Batı, eserlerinde filozoflara ve felsefeye kan püsküren Mevlana'yı; bir *"Nişantaşı filozofu"* gibi lanse ederek, galiba bizim kuş kafalıları da kandırdı.

Geçen gün, Mewlana'nın özlü sözlerini iskambil kağıdı gibi basıp teneke kutuya koyan bir yayınevinin muhteşem ürününü görünce *"Aha!"* dedim, *"Gitti Mevlana!"* Zaten Mewlana'nın bu topraklardan gitmesine en çok ben sevineceğim, çünkü bu işin cılkı çıktı...

Ben maalesef, Mewlana üzerinden İslâma geleni çok görmedim ama Budizme kayana şâhit oldum.

Oportünizmin en kutsal alanı olarak kutsanan Mewlana'nın sınırları sert bir şekilde çizilene; onun bir şeraitçi, mümin olduğu, tüm dünya kamuoyuna anlatılana kadar büyük güneşe balçık olmaya devam edeceğim!

Mewlana, eserleri ve modern insana sunduğu imkânlarıyla bitmez tükenmez bir deryadır. Ondan her dönem ekmek yemek kolaydır.

Kapitalistler, çocuklar için *"Güneş Enerjili Mewlana Topaçları"* üretip piyasaya sunmadan, mübareğin türbesini yüz yıllığına Rusya'ya nakledip karşılığında Nazım'ın mezarını Konya'ya getirmeyi aziz milletimizin engin hoşgörüsüne sığınarak teklif ediyorum!

Bir milyon imzalı, muhteşem organizasyonumuzun adı: *"Mewlana Rusya'ya, Nazım Konya'ya..."* olacaktır.

Oratoryosu yapılmış bir mübareğe, bu sözleri yazarken çok üzüldüm ama Anadolu'yu Moğollardan

kurtarmış Mevlana'nın bizi ikinci kez kurtaracağına eminim.

Yoksa, Mevlana'nın yanlış kullanımı yüzünden Allah korusun hepimiz Budist olacağız.

Mısırlılar tarafından *(İ.Ö 1550)* yılının Haziran Ayı'nda yazılmış olduğu tahmin edilen *"Ebers Papirüsü"* verilerine göre; fıtık, insanoğlunun iki ayağı üzerine kalktığı günden beri var olan bir hastalıktır. Fenikelilerden kalan bir heykelcikte de ilkel kasık bağı vurgulanmıştır.

Fıtık tedavisine ait bilgiler, daha önce *"Tıp Yemini"*ni bulan *"Hipocrat"* ile başlar.

Hipocrat: Ameliyat ettiği hastaların içinde makas unutup bir sürü ölüm vakası yaşandığı için, hasta sahiplerini ikna etmek maksadıyla durup dinmeden yemin etmek zorunda kalarak, *"yemin"*i bulmuştu. Yani, hasta karnındaki makasın bulunuşu, *"yeminin bulunuşu"*na vesile olmuştur! Bütün bu olup bitenleri dinleyip tefekkür eden bir Arap ise *"Her şeyde bir hayır vardır"* fikrini buldu.

İskenderiye Tıp Okulu hekimlerinden Praxagoras, İsa'dan önce davranarak *(İ.Önce 335'te)* bozulmuş fıtıkların özel tedavilerini geliştirdi.

Kendi başını yiyesice, kılıçlara gelesice, Roma İmpara-torluğu'nun yıkılışı ile Ewropa tıbbı, İslâm hekimlerinin etkisi altında kalmaya başlar. Neyse; en sonunda mübarek ülkemizin eli öpülesi SSK doktorları,

*"Hastaya Uzaktan Bakış ve Deynek Dürtme Yöntemi'yle Teşhis ve Tedavi"*yi geliştirerek tüm dünyanın takdirini kazanıp, meseleyi noktaladılar.

Resim, heykel, animasyon, mimari, din ve tüm sanat, siyaset, alanlarında etkilerini gösteren Rönesans *"fıtık"* metaforunda bir santim ileriye gidemeyerek Ortaçağ'ın mirasıyla varlığını sürdürdü.

1980 sonrası, memleketimizde dalga dalga yayılan *"Gördüğün her duvara bel fıtığı ve telefon numarası yazılmalıdır"* hastalığı hızla yayılarak amaçlarından saptırıldı. 324 ile başlayan *"bel fıtığı"* yazısı en son *"Dünya Kupası"* ve Çin'in havaya attığı *"uzay mekiği"*nde gözlendi.

Evet, *"fıtık"ın tarihi, insanın iki ayağı üstüne kalktığı zamana rastlar."* demiştik.

Kuran-ı Kerim'in sık sık tekrarladığı: *"İnsanoğlu, kendisini bir damla nutfeden yarattığımız hâlde, nasıl da çok konuşuyor!"* ayetini hatırlarsak, Fıtığın bir modernizm, kibir hastalığı olduğunu iyice anlarız. İnsanı ve eylemlerini kutsayan Kişisel Gelişim kitapları, hepimizi ayağa kaldırıp dik gezdirdikçe; tıp, fıtığa karşı çaresizliğini sürdürecek...

İnsanoğlu, haddini bilecek, dik gezmeyip başını eğecek, şükredecek, havaya girmeyecek. Zira insanoğlunun en zayıf tarafı belidir. Oraya yüklenirse bir daha ayağa kalkması zorlaşır!

Şimdilik söyleyeceklerim bu kadardır! Fıtık etmeyin adamı.

Domuzdan kaçar gibi dünyadan kaçın. Dünyalık rızıklar için bugünden yarını düşünme, uzun emel kalbi kirletir, imanı zayıflatır.

Olmayacak şeyleri isteme, zira elindekiler seni yeterince oyalayacaktır. Dünyadan sana geleni al, kaçanın da peşine düşme! Dünyayı isteyen doymaz! Allah'ın rahmeti, rızası ve cenneti dünyada kazanılır. Bu yüzden dünyayı kim eleştirebilir?

Ey, dünyayı yeren ve onun aldatmasıyla aldanan kimse! Dünya sana ne yaptı? Nice servetini miras bırakıp giden kimseleri gördün. Nice hastaları ellerinle tedavi etmeye çalıştın, doktorlar getirdin ama senin bu tedavin, doktorların bildikleri fayda etmedi.

Dünya, sana senden önce ölenlerin mezarlarının yanında senin yerini de gösterdi. Bütün bunları gördükten sonra sen dünyaya nasıl aldanırsın? Dünya, bunlardan ibret alanlar için kurtuluş yoludur. Dünya eleştirilemez, çünkü eleştiri dünyadaki insanların yaptıkları işlere yönelir. Zira dünya, cennet ya da cehenneme giden bir köprüdür.

Cennetin azığı dünyadan alınır, iman ve rıza dünyada kazanılır. Dünyadaki nimetler, cennetteki nimetlerden daha üstündür çünkü bu dünyadaki nimetler Allah'ın kulları üzerindeki hakkıdır. Ahiretteki nimetler ise, kulların kendilerinin hakkıdır. Allah'ın hakkı ise kulların haklarından üstündür...

Bizce Zenginliğin Faydaları Nelerdir?

"Zenginliğin hiçbir faydası yoktur" dersek hata etmiş; belki de günah işlemiş oluruz. Çünkü en azından *(Her ne kadar, hacca para bulan değil yol bulan gider.)* dense de, Hac görevimizi yerine getirmek için paraya ihtiyaç vardır.

Peygamber efendimizin işaret ettiği gibi: *"Uygun malın, uygun insanda olması kadar güzel bir şey olabilir mi?"*

Bazı âlimlerce *"fakirliğin küfre götürme riskleri"* de tartışılarak paranın *"hayra ve şerre"* eşit mesafede durduğuna işaret edilmiştir.

Şeytan; zenginlik içinde yüzenleri göstererek, çoluk çocuğuna ekmek parası bulamayan bir fukaraya *"Allah'ın âdil olmadığını"* daha kolay fısıldayacaktır. Sırf bu yönden, sabreden, şükreden, payına râzı olan fakirin ahiretteki mevkisinin daha iyi olacağını umut ediyoruz.

Zenginlik, çoğumuzu *"kadere küfretmekten"* alıkoyan bir nimettir!

Altın ve para en aşağı değerdir ama yiyip içmemize yarayarak, sağlık veriyor, sağlıklı olunca aklımız sağ-

lıklı düşünüyor ve ibadetlerimizi artırıyorsa faydaya dönüşüyor.

Eğer, bu mal bizi dünyalık yapıyorsa, günahlara bulaştırıyorsa şerdir.

Ayrıca para; infak etmemize, zekat vermemize, sadaka dağıtmamıza, çaresiz ve ihtiyaç sahiplerinin yardımına koşmaya vasıtadır. Onunla kendimizi tehlikelerden koruyabiliriz. Alan el değil, dağıtan el oluruz. İşte elimizdeki zenginlik bizlere tüm bunları yaptırıyorsa *"uygun mal, uygun adamda"* demektir...

NOT: Zenginliğin en büyük faydası, hiç fakir arkadaşın olmaz. Bu yetmez mi?

Eşekler için Genel Tekrar
ya da
Kişisel Gerileyiş Manifestosu

1- Kişisel Gelişim Şeytanları, Kuran'ı tersten okuyup yorumlayarak modern dünyanın yeni dini olmaya çalışıyorlar. Kuran *"Yalnızca Allah'a güvenin, kibre kapılmayın, hiçbir şey elinizde değildir, kader değişmez..."* diyor. Kişiliksiz Gelişimciler ise *"Kendinize, yeteneklerinize, güzelliğinize, içinizdeki deve inanın..."* diyerek Kuran'ı tersten yorumlayıp para kazanıyorlar. Kuran-ı Kerim ayetlerinin mükemmelliğini yıkamayınca, tersten yollara başvurarak gayelerine erişmeye çalışıyorlar.

2- Yabancı dillerden çevrilen Kişisel Gelişim kitaplarının, bizim kültürümüze ve insanımıza uygunluğuna bakılmadan bolca reklamı yapılarak okutturuluyor. Çevrilen kitapları okuyup özümseyenlerin, bizim ülkemizde sevilen değil, nefret edilecek adamlar olacaklarını bilmiyorlar mı? *"İçindeki Devi Uyandır, İçindeki Tüccarı Fişekle vs..."* kitaplarının binlerce benzeriyle içimizin şeytanlarını serbest bırakanlara inat, bir Allah'ın kulu da çıkıp; *"İçinizdeki Mümini, Dervişi Uyandırın!"* diyemedi! Sabahları uyanır uyanmaz tüm dünyaya av hayvanı gibi bakan, kazanmaya kilitlenmiş, para avcısı insanlar topluluğuyla nasıl birlikte yaşayacağız? Bunlara nasıl *"Çüş!"* diyeceğiz, kim diyecek? *"Millî Çüş Hareketi"*ni başlatmakta ne kadar gecikmişim yeni anlıyorum ve bin dört yüz yıl öncesine gidip kaldığımız yerden devam edersek, kaybettiğimiz yüzyılları geri kazanacağımızı sanıyorum...

3- Kişisel Gelişim; insanı ürün hâline getiriyor, onlara bir tüketim nesnesi olarak bakıyor, hepimize kendi kendimizi pazarlayan adamlar olmamızı öğretiyorlar. Sakın, bizi eşrefi mahlûkat makamından alıp pazarlanacak mal konu-

muna getiren şey Kişisel Gelişim dinini kuran, şeytan olmasın? Müslümanlar olarak bu dili biliyoruz, bu isteklerin kimin istekleri olduğunu anımsıyoruz, öldürmeye çalıştığımız nefsimizi ayağa kaldırmaya çalışanın kim olabileceğini bulmak zor değildir sanırım?

4- İnsanlara ilk aşama olarak dünyayı; yani doğal olarak evi; arabayı, makamı, kadını, erkeği, parayı, gücü, kariyeri sevdirip ardından da bunlara ulaşabilmenin binlerce sapık yolunu öğretiyorlar.

5- Modern dünya kimsenin pısırık ve tembel olmasını istemiyor oysa; tembel ve pısırık kişi, Allah'ın kaderine râzı olmuş mübarek bir adamdır.

6- Kişisel Gelişimcilerin *"Bir şeyi çok iste ki olsun, evrene titreşim gönder ki dünya senin için organize olsun."* ayetlerine inat, ben; ileriye atılan bir insanın, ebediyen kazandığını görmedim. İleriye dönük adımlar attığınız andan itibaren, bütün tabiat örgütlenip sizi durduracaktır, çünkü hayrını istemeden nefsani isteklerle ileriye atılmış her adım başka birinin hareket alanını kısıtlar, dengeler değişir, birilerini silâhlandırır. Besmelesiz her adım, tabiatın ve kişisel kazalarımızın dengelerini sarsar.

7- Tecrübe; insanın eşya, nesne ve varlıklara dokunarak, onları hayatına katıp çıkarımlar yapmasıdır. Binlerce yıldır dokunarak uğruna ruhumuzu kirlettiğimiz varlıkların kalıcı olmadığını gördüğümüz hâlde, maddede direniyor olmamız, insanoğlunun akıl ve tecrübe açısından iki adım ilerleyemediğini göstermiyor mu? Dünyayı, her saniye büyük bir felâketten, kötü elektrikten, aksiliklerden kurtarıp evrenin ömrünü uzattığını sananlar, ileriye koşan girişim-

ciler değil, takvayla başını eğerek oturmasını becerenlerdir.

8- Durmak, beklemek; kabullenmektir. Kabullenmek muhabbet ve rıza ister. Durmak ve akıbetini beklemek rıza makamına ulaşabilmiş derviş ruhlu insanların işidir. Durmak, yaratanın işlerine burnunu sokmamaktır. Rekabet duygusu arttığında insan, karakterini serbest bırakır ve artık düşünmez, ayrım yapmaya çalışmaz, haya etmez, hayvanlaşır.

9- İleriye doğru bir adım atmak enerji kaybıdır, daha sonra kaybettiğimiz enerjiyi yerine koymak için çalışmamız gerekir ama kapitalist düzende hiçbir zaman çalışmamızın karşılığı bize kaybettiğimiz enerjiyi telâfi ettirecek kadar geri dönmez, yani; çalıştıkça yoksullaşırız, etimiz, kemiğimiz erir.

10- *İçindeki Devi Uyandırmış Cüceler Devleti*'nin zavallı bireyleriyiz. En tehlikeli yanımız budur. İyi ve güzel olan her şeyi hak ettiğimize yürekten inanan insanlar olarak poza girmişken âniden gelen yıkımlar *"Bana bunu yapamazlar, ben bunları hak edecek insan mıydım!"* sorularını tetikler. İçimizdeki dev silâhlanır, önüne gelene ateş etmeye başlar. *"Ben, bu hâllere düşecek adam mıydım?"* sorusu, sinirlerimizi bozar, kibrimizi büyütür, şeytanın ortağı yapar. Artık, kasabana geri dönsen bile *"Ben burada harcanıyorum"* nakaratı beynini kemirir.

11- Enam Suresi: *"Allah'ın adı anılmayarak, besmelesiz kesilen hayvanları yemeyin"* buyuruyor. Kişisel Gelişimin aç gözlü barbarları, insanlara ayakta kalmak için avlanmayı öğretirken, hiçbir kutsal değere önem vermiyorlar ve belki

de bu yüzden öğretilen ilimle yapılan avlar murdar sayılacak.

12- İkinci sınıf ama helâlinden bir hayatı kimse sürdürmek istemiyor. Bilmeliyiz ki tatmin ve şükür için dünyevî başarı gerekmiyor. Asıl meziyet başarısızlığa düşüldüğünde *"sabır"* gösterebilmektir.

13- Kendini bilmez, kapitalist Kişisel Gelişimciler kaderine boyun eğenleri; kaybetmekle, çocuklarını koleje göndereememekle, tek eşle, kiralık küçük evlerle, dar geçimle, çaresizlikle korkutup alaya alıyorlar.

14- Tanrısallık iddiasında bulunan idealist Kişisel Gelişimciler, dünyanın ve insanların kaderlerini yönetmek gibi bir düşünce bataklığına saplanmışlardır. Onların yaydıkları güçlü olma psikozu ortalıkta binlerce Napolyon'un, İsa'nın gezinmesine yol açtı. Yüzyıl öncesinin erkeklik göstergelerinden olan kahramanlık, yerini borsada, büroda, üniversitede para veya kariyer kazanmaya bırakalı, *"başarı"* kavramı gün geçtikçe genişleyip büyüyor ve sonsuz seçenekle karşımıza dikiliyor.

15- Bu hayatın, bize güzel şeyler sunmasını isterken, arkamıza dönüp *"Bize tüm nimetlerini esirgemeyen Allah için neler yaptık?"* diye düşünmüyoruz bile. Dünyada lüks evlerimizin olması için çalışırken, öbür tarafta çamurda kalacağımızı bile bile toparlanmıyoruz, akıllanmıyoruz. *"Hayat, tadına varılmayacak kadar kısa..."* diyerek tüketim duygumuzu kışkırtanlara inat *"dünyada cenneti hak edemeyecek kadar kısa kalacağız, nefes almadan, rızık uğruna kan revan olmadan sınavı geçmeliyiz, ha gayret!"* demedikçe kurtulanlardan olamayız.

16- Şeytan; performans, vücut dili, Kişisel Gelişim ilimlerini kullanarak damarlarımıza sızıyor. Saydığımız türler, *"Şeytan'ın İlmihal Kitapları"* olmaya başladı. Modern Ticaret Dinleri, görüşlerini bu tarz kitaplarla yayıp tanıtıyor. *"8 Dakikada İkna Sanatı"* oluşturulan paralel dinlerin hidayetini açıklayabilecek cinsten değil mi? Şeytan'ın Dervişleri; Kişisel Gelişimciler, performans koçları, iletişim-rehberlik uzmanları kendi tasavvuflarını da konferans salonlarında izah etmeye başladılar, birkaç cesur adam bunların karşısında nasıl duracağız inanın bilemiyorum?

17- Kişisel Gelişim; karşımızda bizden beceriksiz, bizden akılsız ve yeteneksiz ama konumu ya da serveti büyük bir salağa gaz vererek övme sanatıdır!

18- Kişisel Gelişimciler *"İnsanlığın en temel ihtiyacı; değer verilme, önemsenmek ve kabul görmek"*tir diyorlar. Ötekilerden beklediğimiz bu şeyleri Allah'tan bekliyor olsaydık ve karşılığında hakkıyla ibadet edebilseydik kibrimiz kabarmaz, kulluğun huzurunu yaşardık.

19- Rızık adına, güçlüden ve güçten yana olmayı öğütleyen Kişisel Gelişim kitapları; kimsede şahsiyet bırakmadı. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen insanlar yaratmayı planlayan bu papazlar, kapitalist dünyanın yeni peygamberleri gibi davranıyorlar.

20- Güçlü ve zâlim insan, bizim yanımızda zayıf kalmalıdır. Onunla mazlumun hakkını alıncaya kadar savaşmamız gerekir. Niye ellerini öpelim, niçin onların yollarını temizleyelim? Biz hangi kitabın kullarıyız, Kişisel Gelişim kitapları mı yoksa Kuran-ı Kerim'in mi?

21- Yarınlarımızı düşünüp hayatımızı garanti altına almak için son nefesimize kadar çalışmak modern dünyanın

en büyük kusurudur. Eskiden çocuklarımızı Kuran-ı Kerim ahlâkıyla büyütürdük. Şimdi Kişisel Gelişim kitaplarıyla büyütüyoruz. Bunun tuzağına düşmüş müslüman aileler de var! Bir çocuk, iki farklı kitapla büyütülür mü Allah aşkına?

22- Korkmayın! Dünyevi zevk ve arzulardan vazgeçmenin, kontrolsüz adrenalinden yoksun kalmanın, hayatın neşesini ebediyen kaybetmekle hiçbir ilgisi yoktur.

23- Kendi menfaatlerine uygun olmayan her talebe hayır demek için yetiştirilmiş modern insanın inadına; nefsinin arzu ve isteklerine *"Oha!"* diyebilen insan, kimsenin şâhit olamayacağı bir mutluluk deneyimi yaşar...Allah hepimizi nefsin karanlıklarından, insanların egolarını hayvanlaştıran *"modern yaşam tarzları"*ndan korusun...

24- Sıradan Bir Kişisel Gelişim kitabına baktığınızda şu başlıklara rastlayacaksınız: *"Mutluluk Senin Hakkın, Büyük Düşün Çok Kazan, Neden Az İle Yetinesin, Birinci Ol Arkada Kalma, En İyi Arabalara Sen Binmelisin, Çevrenizi Yönetin Kontrol Sizde Olsun, Kaybetmek Ölümdür, Zirveye Koş, Ömür Geçiyor Bütün Zevklerden Tat, Kimseye Eğilme ve Bağlanma, Kaderine Râzı Olma Sonuna Kadar Diren, Üstünlüğünü Fark Et Ve Kabullendir, İnsan Kaybetmeyin Bir İş Kurduğunuzda Onlar Senin Müşterilerin Olacak, İste Başar, Uzan Kopar, Suyun Gözesinden Sen İç, Hep İsteyin, Daha Çoğuna Talip Olun vs..."* Kişisel Gelişim, bütün kurgusunu, şeytanın lânetlenmiş özelliklerinden alıyor.

25- Nevrotik Kişisel Gelişimcilere göre boyun eğmek ya da başkasının önerilerine göre yön çizmek zayıflık belirtisidir. Allah'ın kendisine insan olmaktan, kulluk etmekten başka üstünlük vermediği insanlara şeytan, burunlarına

kibrinden üfleyerek kendisine Kişisel Gelişimciler aracılığıyla taraftar topluyor. Şeytanın tercümanıdır onlar. Onun diliyle konuşurlar; böylece akılları çeler, gözlerinize girer, kulaklarınıza fısıldarlar. Sonunda sizi şeytanın askeri ve oyuncağı yaparlar.

26- Kişisel Gelişim sektörü; vasıflı, namuslu, hakkaniyetli, işin ehli, fıkha uygun adamlar yetiştireceğine kısa zamanda voleyi vurduracak şeytanî teknikleri öğretip aradan çekiliyor.

27- Kişisel Gelişim kitaplarının en büyük tehlikesi, insanın nefsî istek ve arzularına yenilerek onlara hizmet etmesi, onların dilediklerini yerine getirmek için çabalayarak başka insanların yaşam haklarına kibar barbarlar gibi saldırmasıdır. İnsan ilişkilerinin ticarete döküldüğü bu çağda; Kişisel Gelişimciler *"Dost Kazanma Sanatı"* adı altında, herkese mal-mülk depolar gibi arkadaş biriktirmenin derslerini veriyorlar.

28- İnsan; düşerken, yoksullaşırken, kaybetmenin acısında çıkış yolu ararken tasavvufun öğrettiği gibi, zaman zaman varlığını inkâr ederek kurtuluş arar ama Kişisel Gelişim dininde birey ölümsüz ve hep kazanan olduğu için bu şansını kullanamaz, uçurumdan düşerken de bir dal arayacağına kendi gövdesine tutunup betona çakılır. Hatayı dışarıda aramak, kendi mükemmelliğine iman etmiş olmak gibi inançları da olduğundan *"Kendim ettim, kendim buldum!"* diyemez.

29- Olmayacak duaya amin dememek, açılmayan kapıyı zorlamamak gerek... Sana bahşedilmeyen şeyi azmederek, savaşarak, bütün yöntemleri kullanarak, ona ömür vakfederek kazandığında bil ki hepsini kaybedeceksin... Bir iş

hayırlıysa, insanlığa faydası olacaksa, yaptığınız işten şeytan üzülecekse zaten gerçekleşecektir. Kaderin defterini yırtıp, kendi cümlelerinizi yazamazsınız!

30- Kafamızda *"başaracağım!"* düşüncesinden başka bir şey olmadığında gözünüz kimseyi görmez, zâlimleşirsiniz. Başarıyı isterken iç motivasyon şartır ve hayâl dünyanızın vizyonundan kadınların; pahalı arabaların, villaların, büyük ceviz masaların geçit töreni yapması ön koşuldur. Yoksa, insanoğlu niçin başarı istesin ve yorulsun ki? Kazanma isteğiyle dolu biri için tek gerçek kendisidir. Egosuna tutunur. İzzeti nefsine değil de egolarına tutunan insan hakkaniyet, acıma, empati duygularını kaybederek tüm enerjisini nefsinin isteklerine ayırır. *"Kazanma Stratejileri"*nde *"Başkasından destek alarak başarmak, başarı değildir!"* diye öğretilir.

31- Yenilgiler, içten kabul edilmedikçe kompleks yüklü zaferlere çevriliyor. Olmayacak duaya amin dememek, açılmayan kapıyı zorlamamak gerek... Sana bahşedilmeyen şeyi azmederek, savaşarak, bütün yöntemleri kullanarak, ona ömür vakfederek kazandığında bil ki hepsini kaybedeceksin... Bir iş hayırlıysa, insanlığa faydası olacaksa, yaptığınız işten şeytan üzülecekse zaten gerçekleşecektir. Kaderin defterini yırtıp, kendi cümlelerinizi yazamazsınız!

32- İnsana ait bütün kurgular *"kazanmak"* üstüne yapılıyor. Kaybetmeden Kazanma Dini'ne dönüşen Kafamızda *"Başaracağım!"* düşüncesinden başka bir şey olmadığında gözünüz kimseyi görmez, zâlimleşirsiniz.

33- Başarıyı isterken iç motivasyon şartır ve hayâl dünyanızın vizyonundan kadınların; pahalı arabaların, villaların, büyük ceviz masaların geçit töreni yapması ön ko-

şuldur. Yoksa, insanoğlu niçin başarı istesin ve yorulsun ki? Kazanma isteğiyle dolu biri için tek gerçek kendisidir. Egosuna tutunur. İzzeti nefsine değil de egolarına tutunan insan hakkaniyet, acıma, empati duygularını kaybederek tüm enerjisini nefsinin isteklerine ayırır.

34-Kişisel Gelişim; kaybetmeyi ayıplıyor, hedefler gösteriyor, yöntemler verip saldırtıyor, nefsimizin köpeği yapıyor... Kazanma isteğimiz ve duygularımız olmasaydı, yenilginin ne olduğunu bilemeyecektik. Yenildiğimiz şey, kazanma düşüncelerimizdir. Kazanma düşüncesine yenilmeyin. İnanın kazanmak zorunda değiliz. Kulluğumuzun amacı bu dünyaya körleşip ahireti kazanmaktır.

35- Kişisel Gelişim sektörü; vasıflı, namuslu, hakkaniyetli, işin ehli, fıkha uygun adamlar yetiştireceğine kısa zamanda voleyi vurduracak şeytanî teknikleri öğretip aradan çekiliyor.

36- Kişisel Gelişim; işi iyi giden tüccarların olduğu kadar, işi kötü giden tüccarların da çekmecesindeki biricik silâhı oldu.

37- Kişisel Gelişim kitaplarının en büyük tehlikesi, insanın nefsî istek ve arzularına yenilerek onlara hizmet etmesi, onların dilediklerini yerine getirmek için çabalayarak başka insanların yaşam haklarına kibar barbarlar gibi saldırmasıdır.

38- İslâmi kurallara göre; ticaret yaparken malının kötülüklerini söyleyip iyi taraflarını da gözle görülmesini sağlamak, alış veriş bittikten sonra da helâlleşmek şartır... İnsan ilişkilerinin ticarete döküldüğü bu çağda; Kişisel Gelişimciler *"Dost Kazanma Sanatı"* adı altında, herkese mal-mülk depolar gibi arkadaş biriktirmenin derslerini veriyorlar.

39- Aşırı istekler, arzu ve hevesler başarısızlığa uğradığında bizlere iki tür zarar verir: Ya sineye çekeriz ya da yıkılan egomuzdan dolayı saldırganlaşırız. Kaybeden bir insanın daha sonra eleştirilip, övgüden mahrum bırakılışı korkunçtur. Artık, önüne gelenin azarladığı, kulp taktığı, akıl verdiği biri olmuştur. Kaybedenin dışa dönük saldırganlığı bittiğinde iç savaş başlar. Hataları ve günahlarıyla bir başına kalarak intihar duygusuyla tanışır.

40- Yenilgilerimize, modern psikolojiden mazaretler bulacağımıza *"Ben elimden geleni yaptım ama olmadı, başaramadım, demek ki hayırlısı buymuş..."* dersek daha insanî olmaz mı? En azından bu cümleyle Allah'ın gözüne girip bazı günahlarımızdan arınmış oluruz.

41- Hayatta kalmanın en büyük stratejisi gerektiği zaman geri adım atmaktır. Bazen olmayacak yer ve zamanlarda akla gelmeyecek aksilikler peşimizi bırakmaz ama biz bunları başarımızın önündeki engeller olarak görüp inadımızı sürdürürüz. Belki de sonu kötü bitecek bir işten Allah bizi korumaya çalışıyordur, bunu nereden bilebiliriz?

42- Kişisel Gelişim kitaplarında din veya ahlâk kuralları gözetilmiyor hatta onların aşılması daha hoş karşılanıyor.

43- Sıradan olmak, herkes gibi bir hayat yaşamak bu çağın kâbusu sanki! Çoğunluğa uyan, marjinal fikir ve davranış biçimlerine sahip olmayanlar aşağılanarak nefisleri kırbaçlanıyor. Hepimiz, yarı tanrı olmaya aday antik Yunanlılar gibiyiz...

"Kazanma arzusundaki kişilerin, içlerinde korkuya dair ne varsa öldürmesi, tüm ayıp ve toplumsal korkularından arınması gerekirmiş..." Bizi insan yapan, kul eden, haddimizi bildiren, canavar olmamızı engelleyen korkularımız ayıp-

lanarak çıkartılıp atılıyor. Ahlâkın da ayak bağı olduğu söylenince temiz bir vicdanla her şeyi hak ettiğimize inanıp saldırganlaşıyor ve Kişisel Gelişimin barbar askerlerine dönüşüyoruz.

44- Mutluluğun *"başarı"*ya endekslendiği Kişisel Gelişim ahlâkında insan olabilmek, empati yapıp başkalarını düşünebilmek, en önemlisi vicdanınızı koruyabilmek imkânsızdır. Evren ve dünya ilâhî bir senaryodur, orada roller dağıtılmıştır: Kimi baş olur, kimi emir kulu olur, kimi köle, kimi efendi, kimi zengin, kimi fakir olur... Bütün işleri başaracak değiliz, hep kazanmaya gelmedik. Bir şeyden vazgeçmeden onu kazanamazsınız. Kendinizden ve sevdiklerinizden vazgeçin ki onu kazanma şansınız artsın.

45- Lütfen piyasadaki *"Vücut Dili"* ve *"Kişisel Gelişim"* kitaplarına bakınız. Hemen hepsinin özü; dik yürümek ve kendinden emin görünmek üzerine kurulu. Kendinden emin olamayan kompleksli insanlara yine de eminmiş gibi davranmanın yollarını öğretiyorlar. Saçmalık bununla da bitmiyor. Aynı zamanda karşınızdaki insana da *"Kül Yutmamanın Reçeteleri"* yazarak onları savaşa hazırlıyorlar. Düşmekten korkan bu insanlar yükselmek için reçete kitaplar okumaktan bıkıp usanmıyor!

46- Kedinin ve köpeğin bile, kendi pisliklerini örttüğü bu dünyada bizler kendi günahlarımızın belgeleri olan *"Kişisel Gelişim"* kitaplarını, kasetlerini nasıl üretip, basıp, insanlara ulaştırabiliyoruz?

47- Söyler misiniz lütfen; *"İçimizdeki Güç"*ü ve *"Yüce Ben"*i *"sevgi"* numarasıyla, Allah'tan korkmayıp yirmi dört saat kutsarsak, nasıl O'nun yüzüne bakacağız, hayvan gibi

bencilliğimizi geliştirirken ümidimizi nasıl bu kadar ayakta tutabiliriz?

48- Şeytanın dervişleri Kişisel Gelişimcilere göre; semavi dinler insanları mutsuzlaştırıyor, tüketime engel olduğu için depresyona sürüklüyor. Oysa hep başarıya, kazanmaya kilitlenmiş tüketici modern insan *"rızık ve yarın korkusu"*yla teker teker çıldırıp gidiyor.

49- Adam gibi hayâl kuran bir kişi kalmadı. İsteklerimiz, hayâllerimiz bizi aşan psikopatik biriktirme hırsıyla ambalâjlanmış. Bütün samimîyetiyle yemin ederek, *"kral ya da başbakan olmak istemeyen"* birine rastladınız mı hiç?

50- Kapitalizm, performans yönetimi, başarı sanatları, Kişisel Gelişim koçları ucuz market kitapları ve küçük reçetelerle hepimizin *"başbakan ya da kral"* olmak için yeterliliğimizi fısıldayıp inandırıyorlar.

51- Mutluluk ve Zenginliğin gücüne tapanlar, elimizden *"yaşadığımız hayattan memnun olmak"* erdemini aldıklarından beri insan olarak kulluğumuzu unutup isteklerimizde haddimizi aştık.

52- Kapitalizm Çağı'nda her şey pazarlama olduğu için satışları artıran, çeken, büyüleyen, ürün ambalâjlama sanatı, gövdesine tutunan, kendi vücudunu da fabrikasının, dükkânının bürosu gibi döşeyen tipler peydah oldu.

53- Giyimi iyi olan bir insanın saygıdeğer olmasını hangi bilimle temellendiriyorsunuz? Halifemiz, Hz. Ömer; ümmetin parası çar çur olmasın diye dokuz yamayla dolaşırdı ama Roma kumandanları onun karşısında titrerlerdi!

54- Elbisemizdeki yamalar namusumuzun, haysiyetimizin madalyalarıdır! Takının, Altının, ipeğin, gösterişin

yasak olduğu İslâm dinine bağlı bu çocukları, niçin *"Kişisel Gelişim"* adı altında, şeytanın arkasından koşturuyorsunuz? Şimdi sanatçının, âlimin karnını doyuramayanına *"başarısız entel"* diyorsunuz! İpekli kravatlarınıza bakmaktan, ilmimizin madalyaları olan yamalarımızı göremiyorsunuz ki?

55- *"İnsan, tıraşı bile kendisine saygısı olduğu için olurmuş..."* Tabii; sakalı sünnet olduğu için uzatmazsanız, tıraşı da kendinize olan saygıdan olursunuz, haklısınız.

50- Bizim buralarda *"Çulu değişti ama eşek aynı eşek!"* diye Kişisel Gelişim karşıtı bir laf vardır. Hatırlatayım da içimde kalmasın? Biz içimizi böyle temiz tutuyoruz... Sizin gibi şeytanlara *"şeytan!"* diyerek.

Peygamberlerin; siyah gözlükleri, son model arabaları, düzgün fizikleri yoktu ama onlar, sağlam ve faydalı öğretileriyle binlerce yıla damga vurdular. Karşımızdaki insanlara ve kendimize güven veren çulumuzla psikolojimizi kurtarmanın aptallığına *"imaj"* dediğimiz günden beri sahtekâr ruhlarımızla günahkârlıklarımızı çoğaltıyoruz.

56- Cebinde beş kuruş olmayan adamlar; telefon markalarını, kiralık araba ve pahalı giysilerini sahte çek gibi kullanarak ticarî, duygusal dümenler çevirip günlerini kurtarırlarken kaç safın canı yanıyor, Kimbilir?

57- Peşine düştüğün dava ne kadar büyükse, sen de o kadar yaralanırsın. Toz, toprak içinde kalırsın. Yüzün sürtünür. Dalga geçerler, alay ederler, taşlarlar. Doğru bildiği yolda durup dinlenmeden direnenler bir gün elbet kazanırlar. Hep kazandılar. Hep kazanacaklar.*"Bende karizma yok abi"* diye kandırma kendini ya da *"Sende karizma yok"* diyenlere kulak asma, işine bak.

58- Beyinde akıl olsaydı bu kadar çalışır mıydı. Hindistan'da beyninin yüzde onunu, on beşini kullanmayı beceren gurular incir ağacının altında medite olmuş, suya bakıyor. Ya siz? Yüzde üçle beşle gece gündüz elinizde çek senet koşturup duruyorsunuz! Modern dünya, bilemediğimiz konular hakkında sesli olarak geviş getirmemize *"yorum"* diyor...

59- *"Konuşmalarınızda yenilmeyin, câhil göründüğünüz an güven kaybına uğrarsınız, kimse kendisinden güçsüz birini dinlemek istemez, oysa siz daha fazla bildiğiniziz ispatlayamazsanız karşınızdaki müşteriyi kaybedersiniz..."* diyor... Bakalım Nur Suresi 21. ayette Allah ne diyor: *"Ey iman edenler! Sakın şeytanın izinden gitmeyin. Her kim şeytanın peşinden giderse bilin ki o kendisinden hep fena, çirkin ve meşru olmayan şeyleri yapmasını ister."*

60- Gaybı bilmek değil, gaybı deşifre etmek, pazarlamak yasaktır. Bilmemek rahatlıktır ama bilmenin yükünü çok az insan taşıyabildi. Bugün herhangi bir köşe yazarı yılda üç yüz makale yazar ve biri tutunca, elindeki kutsal fotokopilerle: *"Bakın ben söylemiştim!"* diye kanal kanal gezerek kahinliğini ispatlayıp fiyatını artırmanın yolunu arar. Kişisel Gelişimciler, stratejistler, politikacılar ve köşe yazarlarının hemen hepsinin avuçlarında sakladıkları bir sır var...

61- Sır sahibi kişilerin *"reyting rekortmeni"* olduğu bir gezegende diğer insanlar çantalarındaki dolarlarla onların peşinde geziyorlar. *"Sırrım var!"* diyen, köşeyi bir gecede dönüyor.

62- Tasavvufun uygulamalarından ve yöntemlerinden olan rabıta, Kişisel Gelişim kitaplarında *"çekim yasası"* olarak lanse edilip anlatılıyor. *"Çekim yasası"*nı zenginlik ve

güç için kullanıyorlar. *"Rabıta"*da ise zikir ve ibadetle *"bağışlanmak, yoldan çıkmamak, cennet"* istenir...

63- Kuran-ı Kerim'in *"Beni zikredin ki ben de sizi anayım"* Bakara, 152. ayetine karşılık, bakalım şeytanın tasavvufunu yazan bu adamlar ne diyor:

"Mutlu yani zengin olmak istiyorsanız, kafanızı zenginlikle ilgili cisimlere açın. Dergilerden kesilmiş resimlerden bir albüm meydana getirin. Pahalı arabaların, lüks evlerin, pahalı eşyaların, elbiselerin, değerli mücevherlerin veya sizce zenginlik neyse onun resimlerini bu albüme koyun. Kafanızı zenginliğin değerli gayelerine açın. Her ay, bankadaki hesabınıza para yatırın. Git gide değerlenen hisse senetlerinden az miktarda da olsa, alın. Hisse senedi alacak durumda değilseniz, hayâli olarak alabileceğinizi düşünerek listesini yapın. Her hisse senedinin günlük takibini yapın, gazetelerden dalgalanmaları izleyin. En önemli ekonomi dergilerine abone olun, kafanızı sürekli maliye, para ve zenginliğe karşı açık tutun. Müşterisi olduğunuz bankacılarla dostluk kurun. Şehrinizdeki ileri gelen zenginlerle tanışın, dost olun, onların gittikleri mekânlara gidin. Kafanızda daima bununla ilgili cisimler, hayâli resimler eksik olmamalı.

64- Şeytanın suflesiyle yazılan Kişisel Gelişim kitapları sayesinde paranın modern çağda tanrılaştığına ve güç dininin büyümesi için nasıl canhıraş çabalandığına şâhit oluyoruz.

65- Şeytandan, şeytanî düşüncelerden destek alarak yollarında ilerleyen modern çağın rahipleri, okuduğum kadarıyla Kişisel Gelişim kitaplarıyla satanizmin ayetlerini farkında olarak ya da olmayarak topluma yayıyorlar.

66- Her isteyen istediğini; çok isteyerek, evrene titreşim göndererek elde etmiş olsaydı, şu an bir çok sinema yıldızı güzel kadın üç milyar erkek tarafından hamile kalmıştı.

67- Kopmeyer, kitabında diyor ki: *"Daima başarılı bir tavır takınmalısınız, sanki başarıya erişmişsiniz gibi düşünmelisiniz, eğer zengin olmak istiyorsanız, daima zengin düşünmelisiniz, sanki olmuş gibi hareket etmelisiniz..."*

68- Kişisel Gelişim kitaplarıyla nasıl; kişilik kayıplarına, şizofreniye adımlar attırılıyor görüyorsunuz değil mi? *"Mutluluk ve Zenginlik Yolları"* kitabının fukara yazarı, dünyada üç tip insan vardır diyor:

1- Her şeyi başarıyla yapanlar.

2- İtiraz edip engelleyenler.

3- Her şeyde başarısızlığa uğrayanlar.

63- Bülent Akyürek'in Notu: *"Her şeye itiraz edip engelleyenler"* referandum manyağı Fransızlardır. Her haltı halka sorarlar, sonra da halk yüzde onluk çağdaş partiyi değil de başkasını seçince seçimi iptal ederler ama bunu da halka sorarlar.

"Her şeyde başarısızlığa uğrayanlar" embesil Amerikalılar mı acaba? Bugüne kadar Hollywood harici bir zaferleri yok gibi!

Geriye; *"Her şeyi başarıyla yapanlar"* kalıyor. Bunlar da bizim *"Çılgın Türkler."* galiba! Bir şey güzel yapılmayınca bile ordunun müdahalesiyle yapılan işin güzel olduğuna ikna ederler.

69- Bu kitabı gülümseyerek okumuş olabilirsiniz ama ben, eserimi yazmaya karar verdiğim iki yıl zarfında 1000'e

yakın Kişisel Gelişim kitabı okurken sinir krizlerine girdim. İnşallah, Allah'ın yardımıyla okuduklarımı unutmam uzun sürmez...

70- Kişisel Gelişimciler; kimseyi kırmamak, karşımızdaki insanın huyundan giderek mal satmayı öğütledikleri için konuşmalarımızda dikkat etmemizi öğütlüyorlar.

Onlara uyarsak önümüze gelene *"Hc..."*deyip evliya olacağız! *"Sen busun, sen adam olmazsın, seni dinlemek istiyorum, bak bir daha böyle yaparsan bacaklarını kırarım!"* yerine *"Taktir edersiniz ki bu üslûpta seninle bir şey paylaşamayacağız, bazen çok kırıcı olabiliyorsunuz..."* dersek kazanmaya başlıyormuşuz! *Etmeyin Allah aşkına, böyle top gibi konuşursak insanlar tatmin için arkamızda kuyruk olurlar!*

71- *"Müşteri her zaman haklıdır!"* cümlesi vahşi kapitalizmin bulduğu en yamyam fikirdir. Parası olanın haklılığını direk özetleyip belimizi kırıyorlar! Fukara, ağzı olduğu hâlde konuşamayan adamdır. Hepimiz biliyoruz artık! Kadınlar da bunun farkında olduğu için çıplaklıklarını cilveyle geliştirip bütün bakışların öznesi olabilmek yolunda kendilerini geliştirmekten büyük zevk alıyorlar. Kadınlar, cesur giysileriyle bakışları doyurdukça, erkekler daha fazlasını istiyor: *Bu gidişle incir yaprağıyla avret yerlerimizi kapattığımızda tesettür sayılacak, incir yaprağıyla üniversitelere girmeye çalışanlar polis maharetiyle engellenerek dışarı çıkarılacaklar.*

72- Sabır ve şükür, dünyada başımıza gelenlere dayanma gücüdür. Kişisel Gelişimcilerin dediği gibi, ille de içimizden bir *"Dev"* çıkaracaksak, bu; *"Sabır, Şükür ve Rıza Devi"* olmalıdır!

73- İnsan; kişisel kararlarını tek başına alamıyor artık, çünkü *"Yalnızlık edebiyatı yapılıyor olmasına rağmen"* yalnız insan kalmadı. Bir baba, derviş olup dağa çıkmaya karar verdiği an çocukları okula gidemiyor, evin suyu, elektriği, Allah korusun ınternet'i kesiliyor.

74- Kişisel Gelişim kitapları: *"Bütünüyle insanî olsa bile merhamet duygunuzu kendi menfaatlerinize ters düşmeyecek ve zarar vermeyecek şekilde dengeleyin."* diyor. Kendimizi yok sayacak hareketlere girmenin aptallık olduğu vurgulanıyor. Denizde boğulmak üzere olan bir çocuğa reflekslerimizin sayesinde yardım etmemiş olsaydık, inanın artık kimse kimseyi kurtarmazdı.

Bir canın gitmesiyle, elbiselerimizin ıslanması matematiksel olarak aksi tesir yapabilirdi. Neyse ki Allah; insanoğluna refleksi bağışlamış. İman, matematik hesaplarından önceki duraktır. Bu duraktan sonraki her *"İyilik"* mutlaka *"Küçük ya da büyük bir menfaat"*e karşılık gelir.

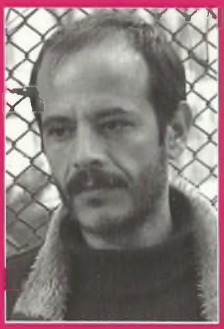
75- Doğruyla yanlış birbirine karıştı çünkü artık herkesin doğrusu ve yanlışı var. Dertlerimizin dermanı Allah'ın ayetlerine, nasihatlerine sıkı sıkıya bağlanmak olacaktır. İnanın *"Gerçek"* hiç bu kadar yalan olmamıştı. Kime güveneceğimizi, kimin arkasından yürüyeceğimizi şaşırdık. Kıyamet alâmetlerinin bir tanesi şuymuş: *"Ahir zamanda hiçbir cümle yemin edilmeden kurulmayacak."* İnsan, ürküyor değil mi? Bu ümitsizlik, çaresizlik, güvensizlik çağında gerçekten her cümleye yeminle başlıyoruz. Bereket versin yemine inanan birkaç kişi var hâlen, yoksa ne yapacağız bilmiyorum?

76- Kişisel Gelişim kitapları hepimizi nefsimizin emrinde asker ediyor. Kuran-ı Kerim ile birebir ters yoldan giden

bu kitaplarla savaşmayı göze aldım ve işimin çok zor olduğunu biliyorum. Sizlerin de yanımda olmanız ancak kitabı başkalarına hediye etmek veya okutturmakla olacaktır.

Söyleyebileceklerimin en iyisini söylemeye çalıştım, yine de her şeyin en iyisini Allah bilir... Dualarınızı eksik etmeyin. Hepinizi Allah'a emanet ediyorum...

Hoşça kalın.

Kişisel Gerileyiş Kitabı

İÇİNİZDEKİ ÖKÜZE «OHA» DEYİN!

9,90 tl

BÜLENT AKYÜREK

Modern insan, sabah evden çıkınca gördüğü her şeye sahip olmak istiyor: Kadın, para, araba, kariyer, güç...

"Kişisel Gelişim" kandırmacasıyla insanlar yırtıcı hayvanlara dönüştü. 21. yüzyıl, kabaran, isteyen, şımarık nefislerimizin yüzyılı oldu. Kişisel Gelişim, insanı ürün haline getiriyor, herkes herkese müşteri ya da tüketim nesnesi olarak bakıyor. Kendi yetenek ve gövdelerimize tapındığımız için en küçük aksilikte depresyona girip kibir patlamalarıyla yıkılıyoruz.

Kapitalizm, satanizm ve şeytanla el ele veren "Kişisel Gelişim Dini"nin papazları bütün dünyaya kin ve başarı hırsı aşılıyorlar. Helâlinden, huzur içinde bir tas çorba içmenin yeni adı "beceriksizlik", "aptallık", "tembellik" oldu... Oysa güne "kazanmak" ya da "kaybetmek" yerine "helal" veya "haram" diye başlamanın daha sağlıklı olmadığını kim söyleyebilir?

"Benzersiz üslubu, yaşayışı, cesareti, sert tavırları ve satılmamış kalemiyle attığı her adımda ses getiren; her kitabıyla gündemi belirleyen ve konuşmalarıyla ezberleri bozan, tek kişilik yıkım ekibi Bülent Akyürek, bu kitabında modern zaman ucubelerine ve içimizdeki öküz gibi büyüyen nefislerimize "Oha!" diyor...
Çok satan, çok okunan ve eserleri tartışma yaratan Bülent Akyürek'in bu eseri "NEO-TASAVVUF" olma özelliğiyle bir ilk..."

"Kişisel Gelişim"in Zararları Hakkında Yararlı Bir Kitap!

FİNCAN

KİTAP

online siparişleriniz için www.kitapyurdu.com

ISBN 978-605-5453-00-2